

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 28. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2017 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 28. posiedzeniu Senatu:

senatora Mieczysława Augustyna.....	7
senatora Roberta Dowhana.....	11
senatora Roberta Gawła.....	17
senatora Andrzeja Kamińskiego.....	21
senatora Stanisława Karczewskiego.....	28
senatorów Bogdana Klicha, Kazimierza Kleiny, Piotra Zientarskiego, Sławomira Rybickiego, Jarosława Dudy, Wiesława Kiliana, Leszka Czarnobaja, Roberta Dowhana, Mariana Poślednika, Andrzeja Kobiaka, Piotra Florka, Jerzego Wcisły, Macieja Grubskiego, Mieczysława Augustyna, Piotra Wacha, Jadwigi Rotnickiej, Barbary Borys-Damięckiej, Leszka Piechoty, Jana Rulewskiego, Andrzeja Misiołka, Barbary Zdrojewskiej, Grażyny Sztark, Ryszarda Bonisławskiego, Aleksandra Pocięja, Przemysława Terminińskiego, Jerzego Fedorowicza oraz Grzegorza Napieralskiego.....	30
senatora Tadeusza Kopcia.....	32
senatora Jarosława Obremskiego.....	38
senatora Grzegorza Peczkisa.....	42
senatora Leszka Piechoty.....	47
senatora Mariana Poślednika.....	51
senatora Krystiana Probierza.....	53
senatora Marka Rockiego.....	56
senatora Sławomira Rybickiego.....	60
senatora Czesława Ryszki.....	64
senatora Waldemara Sługockiego.....	67
senator Grażyny Sztark oraz senatora Piotra Zientarskiego.....	74
senatora Aleksandra Szweda.....	79
senatora Antoniego Szymańskiego oraz senatora Jana Marii Jackowskiego.....	85
senatora Jerzego Wcisły.....	88
senatora Andrzeja Wojtyły.....	93

28. POSIEDZENIE SENATU

(21 października 2016 r.)

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do ministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z przedłużającą się procedurą przekazania samorządowi miasta Piły terenów dawnego lotniska wojskowego oraz terenów okołoletniskowych proszę Pana Ministra o potwierdzenie woli przekazania tych nieruchomości i osobiste zaangażowanie się w ten proces.

Lotnisko typu general aviation może być znaczącym bodźcem do rozwoju całego subregionu. Już dziś korzysta z tego lądowiska kilkunastu przedsiębiorców, przylatują tu niewielkie samoloty pasażerskie, odbywają się tu liczne zawody i pokazy. Słaby ekonomicznie powiat nie potrafił sprostać zadaniu unowocześnienia lotniska nawet w podstawowym zakresie i zwrócił je Skarbowi Państwa. Ustaliłem następujące fakty.

1. Prezydent miasta Piły potwierdził wolę przejęcia terenów lotniska oraz, jeśli to będzie konieczne, terenów okołoletniskowych. Miasto zmieniło plan zagospodarowania i jest przygotowane na to, aby zainwestować na tyle, by móc uzyskać w tym przypadku status lotniska o ograniczonej certyfikacji.

2. Ministerstwo Obrony Narodowej podtrzymało wolę przekazania lotniska i terenów okołoletniskowych, jednakże mogłoby to nastąpić dopiero w momencie ukazania się rozporządzenia zawierającego wykaz obiektów, które mogą być przekazane innym podmiotom.

W związku z powyższym proszę o informację, na jakim etapie jest załatwianie tej sprawy. Czy ministerstwo podtrzymuje wolę przekazania lotniska? Kiedy ukaże się odpowiednie rozporządzenie?

Byłbym wdzięczny za możliwie najszybszą odpowiedź, tak bym mógł poinformować w tej sprawie coraz bardziej zniecierpliwionych mieszkańców, organizacje przedsiębiorców i samorządy.

Z poważaniem
Mieczysław Augustyn

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 9.12.2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Mieczysława Augustyna na 28. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 21 października 2016 r., skierowane do Ministra Obrony Narodowej, w sprawie procedury przekazania samorządowi miasta Piły terenów dawnego lotniska (BPS/043-28-598/16), uprzejmie przedstawiam poniższe informacje.

Interesujący Pana Senatora Mieczysława Augustyna projekt rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej oraz Ministra Infrastruktury i Budownictwa w sprawie wykazu lotnisk albo lądowisk wojskowych lub ich części niewykorzystywanych przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzo-

rowane – po uzgodnieniu ze wszystkimi członkami Rady Ministrów oraz Rządowym Centrum Legislacji i rozpatrzeniu przez Komisję Prawniczą – został podpisany przez obu ministrów i przesłany, w dniu 23.11.2016 r., do Rządowego Centrum Legislacji celem publikacji.

Jednocześnie wyjaśniam, że resort obrony narodowej podtrzymuje stanowisko dotyczące docelowego wykorzystania omawianego byłego lotniska wojskowego w Pile. Nieruchomości tego obiektu (o łącznej powierzchni 294,0241 ha) zostały ujęte w załączniku nr 1 do ww. rozporządzenia, jako trwale niewykorzystywane do realizacji zadań przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane, które powinny zachować swój lotniczy charakter. Zgodnie z art. 95 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. *o Agencji Mienia Wojskowego* (Dz. U. z 2016 r., poz. 614 ze zm.) nieruchomości wymienione w powyższym załączniku mogą zostać udostępnione na wniosek jednostek samorządu terytorialnego, właściwych ze względu na położenie nieruchomości, celem założenia lub rozbudowy lotniska cywilnego użytku publicznego albo lądowiska cywilnego.

Po wejściu w życie procedowanego rozporządzenia, w przypadku podtrzymania przez Prezydenta Miasta Piły woli przejęcia (w formie darowizny) wymienionych w tym akcie nieruchomości byłego lotniska wojskowego w Pile, powinien zostać złożony nowy wniosek do ministra właściwego ds. transportu, celem rozpoczęcia procedury opisanej w art. 95 i art. 96 przywołanej ustawy *o Agencji Mienia Wojskowego*.

Z wyrazami szacunku

z up. Bartłomiej Grabski
PODSEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Coraz więcej jednostek samorządu terytorialnego dostrzega pilną potrzebę podnoszenia standardu życia osób chorych, niepełnosprawnych i niesamodzielnych. Gminy zmuszane są bardzo często do organizowania własnymi siłami oryginalnych form pomocy osobom w trudnej sytuacji życiowej, służąc z jednej strony mieszkańcom i ich rodzinom, a z drugiej strony nie rujnując swojego budżetu. Szczególnie ważne jest, aby pomagać rosnącej grupie osób z zaburzeniami i chorobami psychicznymi. Samorządy, ze względu na wyjątkowy charakter tego rodzaju wsparcia, mogły do tej pory liczyć na pomoc państwa w tworzeniu i prowadzeniu środowiskowych domów samopomocy.

Odpowiadając na apel samorządowców północnej Wielkopolski, zwracam się do Pani Minister z zapytaniem, czy kierowane przez Panią ministerstwo przewiduje w najbliższym czasie – a jeśli tak, to kiedy – podtrzymanie i podwyższenie wsparcia finansowego dla organizacji środowiskowych domów samopomocy. Wiele gmin podjęło w tym celu istotne zobowiązania – bardzo często zaadaptowały budynki na potrzeby takich ośrodków i poczyniły kosztowne zakupy. Tego typu decyzje były następstwem ustaleń pomiędzy samorządowcami a wojewodami. Niestety na pewnym etapie realizacji okazało się, że mimo złożonych wniosków planowane inwestycje nie doczekają się realizacji ze względu na brak środków.

Uprzejmie proszę o informację, jakie działania podejmie ministerstwo, aby umożliwić powstawanie nowych środowiskowych domów samopomocy.

*Z wyrazami szacunku
Mieczysław Augustyn*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 28 listopada 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Mieczysława Augustyna złożone podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2016 roku, kierowane do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, w sprawie umożliwienia powstawania nowych środowiskowych domów samopomocy, uprzejmie wyjaśniam, że corocznie uruchamiane są nowe środowiskowe domy samopomocy i uruchamiane są nowe miejsca w takich jednostkach. Dzieje się tak od wejścia w życie ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (t.j. Dz.U. z 2016 roku, poz. 546, ze zm.).

Tworzenie i prowadzenie ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi jest zadaniem z zakresu administracji rządowej zleconym do realizacji gminie lub powiatowi. Środki na bieżące finansowanie jednostek planują w swoim budżecie wojewodowie i oni też są odpowiedzialni za budowanie sieci ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi na swoim terenie.

Corocznie w rezerwie celowej budżetu państwa na zadania pomocy społecznej, będącej w gestii ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, planowane są środki na finansowanie zadań w zakresie rozwoju sieci ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi. Wielkość środków przyznawanych z rezerwy celowej budżetu państwa nigdy nie pokrywała wszystkich potrzeb zgłaszanych przez województwa.

W roku bieżącym z rezerwy celowej budżetu państwa uruchomiono środki na uzupełnienie budżetów wojewodów na finansowanie ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, w związku z ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. z 2015 r. 1310), która wprowadziła przepisy dotyczące zmiany sposobu finansowania takich ośrodków, w tym stopniowego, w kolejnych trzech latach, wzrostu dotacji na 1 uczestnika środowiskowego domu samopomocy. W roku 2016 wysokość dotacji dla środowiskowych domów samopomocy została ustalona w wysokości nie niższej niż 1268 zł, a klubu samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi w wysokości nie niższej niż 507,20 zł. Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej przekazał na ten cel ponad 65 mln zł, z czego województwo wielkopolskie otrzymało ponad 7 584 tys. zł.

Dodatkowo z rezerwy celowej budżetu państwa na zadania pomocy społecznej, przekazano środki w wysokości ponad 23,5 mln zł na rozwój sieci ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi. W wyniku podziału tej kwoty, województwo wielkopolskie otrzymało dotację w wysokości 1 116 222 zł na sfinansowanie zadań w 20 środowiskowych domach samopomocy. Przyznane dotacje dotyczyły głównie zadań związanych ze standaryzacją domów, w tym remontów, modernizacji i wyposażenia środowiskowych domów samopomocy. Województwo wielkopolskie nie wnioskowało o uruchomienie nowych miejsc.

W roku bieżącym priorytetami w zakresie rozwoju sieci tych ośrodków były standaryzacja i likwidacja tzw. „białych plam”, tj. tworzenie nowych ośrodków w powiatach, na terenie których nie funkcjonuje jeszcze żaden ośrodek wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi. W Polsce sytuacja taka dotyczy 42 powiatów, z czego w województwie wielkopolskim aż siedmiu: złotowskiego, chodzieskiego, obornickiego, szamotulskiego, czarnkowsko-trzcianieckiego, grodziskiego i wolsztyńskiego. Wniosek województwa wielkopolskiego w roku bieżącym nie uwzględniał gmin z terenów ww. wymienionych powiatów, ani też samych powiatów, które z uwagi na występujące potrzeby w zakresie wsparcia środowiskowego osób z zaburzeniami psychicznymi, chciałyby uruchomić na swoim terenie środowiskowe domy samopomocy.

Należy jednak podkreślić, że jeśli chodzi o liczbę środowiskowych domów samopomocy w województwie wielkopolskim, to wg stanu na koniec 2015 roku wynosi ona 69, co daje mu II miejsce w Polsce – po województwie małopolskim (73 ŚDS) i IV miejsce w kraju jeśli chodzi o liczbę miejsc (2 311). Na przestrzeni ostatnich kilku lat nowe miejsca w ŚDS na terenie województwa były uruchamiane ze środków własnych budżetu Wojewody Wielkopolskiego.

Trudno odnieść mi się do ustaleń pomiędzy samorządowcami i wojewodami, o których napisał Pan Senator w swoim oświadczeniu, ponieważ nie są mi znane. Zapewniam jednak, że rozwój sieci ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, jako zadanie administracji rządowej należy do priorytetowych działań Ministerstwa i dlatego też resort będzie w dalszym ciągu dokładać starań, aby zapewnić odpowiednie środki na jego realizację. Nie mogę obiecać podwyższenia środków na realizację tego zadania w roku przyszłym, gdyby jednak pojawiły się takie możliwości, będą one rozważone.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Elżbieta Bojanowska

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Szanowny Panie Premierze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o uwzględnienie poniższych uwag do koncepcji zmian algorytmu podziału dotacji podstawowej dla uczelni akademickich oraz zawodowych.

Do mojego biura senatorskiego udali się przedstawiciele Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Zielonogórskiego, którzy w trosce o stabilność finansową pracowników uczelni oraz jej dobro wnoszą o uwzględnienie poniższych uwag do ww. koncepcji.

1. Uwaga dotycząca stałej przeniesienia – zmiana z 0,65 na 0,5.

Jest to zbyt gwałtowna zmiana współczynnika przeniesienia. Jest to duży problem dla uczelni, które przez lata dopasowywały się do obowiązującego algorytmu. Wprowadzenie tak radykalnej zmiany może przyczynić się do zmniejszenia efektów podejmowanych od lat działań. Wprowadzenie korytarza ograniczającego roczną zmianę dotacji o +/-5% względem dotacji z roku poprzedniego może skutkować dużymi trudnościami w regulowaniu bieżących zobowiązań uczelni. W tym przypadku zasadne byłoby przyjęcie kroczonego wskaźnika korekty dotacji, począwszy od +/-2% w pierwszym roku oraz docelowo +/-5% w latach kolejnych.

2. Referencyjna wartość wskaźnika SSR na poziomie równym 12 oraz granice dopuszczalnego odchylenia +/-1%.

W tym przypadku potrzebny jest co najmniej rok na dopasowanie się uczelni do proponowanych zmian. W pierwszym roku dopuszczalne odchylenie powinno wynosić mniej niż +/-2(2,5). Uniwersytety mają do czynienia ze znacznie większym zróżnicowaniem grup na poszczególnych kierunkach i wydziałach, co nie wpływa negatywnie na jakość kształcenia. Wobec powyższego na uniwersytetach niemożliwe jest bezpośrednie przełożenie algorytmu podziału dotacji na poszczególne wydziały.

3. W koncepcji zmian algorytmu wskaźnik kadrowy określany na podstawie kategorii jednostek naukowych przyznawanych poszczególnym jednostkom w uczelni z przypisaniem tym kategoriom odpowiednich wag wynosi odpowiednio: A+ = 1,5; A = 1,0; B = 0,7; C = 0,4.

W tym przypadku najlepszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie bardziej rozbudowanego wskaźnika, który uwzględniłby kategoryzację wydziałów, ale także liczbę uprawnień do doktoryzowania i habilitowania. Do tej pory uzyskanie tych uprawnień było jednym z podstawowych celów każdej uczelni publicznej.

4. W składniku badawczym proponuje się uwzględnienie wszystkich rodzajów projektów naukowo-badawczych realizowanych przez uczelnie wyższe, a finansowanych m.in. ze środków MNiSW, NCBiR, FNP czy UE.

Proponowane powyżej zmiany pozwolą uczelniom na prowadzenie odpowiedniej, długookresowej polityki oraz strategii dostosowawczej w taki sposób, by mogły wpływać na poziom otrzymywanej dotacji podstawowej. Zaproponowana w koncepcji zmiana jest zbyt radykalna dla mniejszych, regionalnych uczelni. Uzasadnione w tym przypadku jest wprowadzenie proponowanej lub nieco niższej różnicy we wskaźnikach.

Wobec powyższego proszę o przedstawienie stanowiska Pana Premiera wobec wymienionych propozycji modyfikacji koncepcji zmian algorytmu podziału dotacji podstawowej dla uczelni akademickich oraz zawodowych.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 25 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana na 28. posiedzeniu Senatu w dniu 21 października 2016 r., przekazuję niniejsze wyjaśnienia.

W związku z pracami nad nową strategią rozwoju dla polskich uczelni i nauki mającą zagwarantować poprawę kondycji polskich uczelni oraz zapewnić rozwój nauki, w Ministerstwie rozpoczęto prace nad zmianą zasad podziału środków z części 38 budżetu państwa. W tym celu w kwietniu 2016 r. powołano zarządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Zespół do spraw Finansowania Szkolnictwa Wyższego i Nauki” złożony głównie z przedstawicieli środowiska akademickiego, ekspertów zewnętrznych oraz pracowników Ministerstwa. Celem Zespołu było wypracowanie rekomendacji dla nowej formuły algorytmu podziału środków. W wyniku prac zespołu Ministerstwo opracowało propozycję podziału dotacji podstawowej, o której mowa w art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym* (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.), która w konsekwencji ma wpłynąć na podniesienie jakości dydaktycznej, poziomu badawczego, a także zwiększyć stopień umiędzynarodowienia polskich uczelni. Wstępna propozycja nowego podziału została przekazana do zaopiniowania przedstawicielom środowiska akademickiego. Po zasięgnięciu opinii środowiska akademickiego przygotowano projekt rozporządzenia nowelizującego, który został skierowany na ścieżkę legislacyjną.

W propozycji zmiany sposobu naliczania dotacji podstawowej zawarto nowe innowacyjne, projakościowe rozwiązania, tj. wskaźnik dostępności dydaktycznej oraz wskaźnik potencjału naukowego. Nowy sposób podziału oprócz ww. innowacyjnych wskaźników, zawiera także inne elementy premiujące jakość badawczą, umiędzynarodowienie, a także parametry ilościowe takie jak liczba studentów i doktorantów, czy liczba nauczycieli akademickich. Różnorodność uwzględnionych w podziale dotacji składników daje możliwość uczelniom obrania konkretnego kierunku działania mającego – z punktu widzenia danej uczelni – zapewnić wzrost dotacji z roku na rok. Jednocześnie zwiększony wpływ tych składników na podział dotacji, poprzez zmniejszenie stałej przeniesienia do wartości 0,50 powoduje, że działania podejmowane przez uczelnie będą szybciej i w większym stopniu odzwierciedlane w wysokości przyznawanej dotacji podstawowej. Natomiast w związku z licznymi uwagami, zgłaszanymi przez partnerów społecznych, dotyczącymi ograniczenia skutków zmian, zdecydowano się na stopniowe obniżanie wartości parametru stałej przeniesienia z roku poprzedniego, tj. w 2017 r. parametr ten będzie miał wartość 0,57, natomiast w kolejnym roku osiągnie wartość docelową – 0,50.

Wprowadzenie tak innowacyjnych projakościowych zmian bez zawarcia przepisów gwarantujących uczelniom stabilizację poziomu dotacji mogłoby w krótkim czasie spowodować likwidację niektórych uczelni. W związku z tym w projekcie zawarto przepis ograniczający maksymalny spadek albo wzrost wysokości dotacji podstawowej w uczelni z roku na rok. Zgodnie z proponowanym przepisem, dotacja podstawowa nie może być mniejsza niż 95% oraz większa niż 105% dotacji podstawowej z roku poprzedniego w warunkach porównywalnych. Należy jednocześnie wskazać, że przy podziale dotacji podstawowej w poprzednich latach, tj. na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów, część uczelni akademickich notowała coroczne zmniejszenie dotacji rzędu 2–4% (w niektórych przypadkach spadki dotacji były ponad 10%). Tym samym określony w projekcie maksymalny poziom spadku dotacji nie jest poziomem, który grozi likwidacją uczelni, a będzie stymulował do wprowadzania zmian.

Szczególnie duże znaczenie w nowym algorytmie podziału dotacji podstawowej ma dostępność nauczycieli akademickich, mierzona liczbą studentów i doktorantów przypadających na nauczyciela akademickiego. Uczelnie publiczne nadzorowa-

ne przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego charakteryzuje bardzo duże zróżnicowanie tego parametru, tj. od 7 do 27. Proponowany przez Pana senatora termin na dopasowanie się uczelni do zmian nie spowoduje, że uczelnie, w których liczba studentów i doktorantów przypadająca na nauczyciela akademickiego znacznie przekracza referencyjny dopuszczalny poziom M (równy 13), będą w stanie go osiągnąć. Liczby studentów i doktorantów oraz zatrudnienie nauczycieli akademickich są konsekwencją wieloletniej polityki uczelni prowadzącej w niektórych przypadkach do umasowienia kształcenia. Jednocześnie wychodząc naprzeciw uwagom zgłaszanym przez partnerów społecznych, zdecydowano zmodyfikować wzór na wskaźnik jakości dydaktycznej, który jednocześnie, z uwagi na swój charakter, przemianowano na wskaźnik dostępności dydaktycznej. Uczelnie, w których liczba studentów i doktorantów przypadających na nauczyciela akademickiego jest poniżej poziomu referencyjnego, w pierwotnym projekcie traciły. Obecnie uczelnie te nie będą karane za zbyt niską wartość omawianego składnika. Nowy wzór jest także bardziej korzystny dla uczelni, w których liczba studentów i doktorantów przypadająca na nauczyciela akademickiego jest znacznie wyższa od wartości referencyjnej.

Natomiast niezasadne jest wydłużanie terminu wprowadzenia kolejnego nowego parametru podziału dotacji podstawowej, tj. wskaźnika potencjału naukowego, mierzonego średnią kategorią naukową jednostek naukowych w uczelni. Uczelnie, które dotychczas w niewielkim stopniu prowadziły działalność badawczą i nie uzyskiwały praktycznych efektów tej działalności, nie będą w stanie w ciągu jednego roku zmienić swych priorytetów, by skokowo poprawić ten parametr. Zmiana kategorii naukowych poszczególnych jednostek jest procesem wieloletnim. Natomiast wagi dla poszczególnych kategorii jednostek naukowych określone zostały przy uwzględnieniu wag wykorzystywanych przy podziale dotacji statutowej zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 11 września 2015 r. *w sprawie sposobu ustalania wysokości dotacji i rozliczania środków finansowych na utrzymanie potencjału badawczego oraz na badania naukowe lub prace rozwojowe oraz zadania z nimi związane, służące rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich* (Dz. U. poz. 1443). Rozwiązanie takie zachowuje spójność z przepisami dotyczącymi finansowania nauki, co korzystnie wpływa na jakość tworzonych regulacji prawnych i wykazuje konsekwencję w ich stosowaniu. Jednostki, które nie mają kategorii naukowej, nie są uwzględniane w tym składniku. Dzięki takiemu rozwiązaniu, podstawowe jednostki organizacyjne (często wydziały) nastawione wyłącznie na kształcenie nie będą negatywnie wpływały na ostateczną wartość tego wskaźnika. Do określenia kategorii jednostki naukowej zastosowanie mają kryteria, takie jak:

- osiągnięcia naukowe i twórcze,
- potencjał naukowy,
- praktyczne efekty działalności naukowej i artystycznej,
- pozostałe efekty działalności naukowej i artystycznej.

Tym samym wskaźnik uwzględniający kategorię jednostki naukowej z jednej strony odwzorowuje jakość tych jednostek a z drugiej jest stabilny w czasie. Należy także podkreślić, że wprowadzenie wskaźnika potencjału naukowego jest ściśle związane z realizacją celów zakładanych w nowym algorytmie podziału dotacji podstawowej. Dodatkowo, należy stwierdzić, że usunięcie w algorytmicznym podziale dotacji podstawowej składnika uprawnień do nadawania stopnia doktora oraz doktora habilitowanego nie może być przeszkodą do zdobywania tych uprawnień przez podstawowe jednostki organizacyjne uczelni. Posiadanie odpowiednich uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego lub doktora umożliwia podstawowym jednostkom organizacyjnym uczelni prowadzenie studiów w zakresie dyscyplin odpowiadających tym uprawnieniom. W związku z powyższym zdobywanie przez podstawowe jednostki organizacyjne nowych uprawnień do nadawania stopni naukowych jest niezbędnym elementem rozwoju dydaktycznego uczelni.

Odnosząc się natomiast do propozycji uwzględnienia w składniku badawczym wszystkich projektów naukowo-badawczych realizowanych przez uczelnie a finansowanych ze środków MNiSW, NCBiR, NCN czy UE, informuję, że projektowane rozporządzenie praktycznie w pełni spełnia ten postulat. W składniku badawczym nie są

uwzględniane jedynie projekty badawcze z zakresu obronności, które ze względu na swą specyfikę zostały specjalnie wyodrębnione w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. *o zasadach finansowania nauki* (Dz. U. z 2014 r. poz. 1620, z późn. zm.) ze strategicznych programów badań naukowych i prac rozwojowych finansowanych przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Część tych projektów jest realizowana jako niejawne, tym samym dane o podmiotach, które je realizują, nie mogą być udostępniane na potrzeby podziału dotacji podstawowej. W związku z powyższym niezasadne jest uwzględnianie w składniku badawczym projektów, co do których nie będzie możliwości uzyskania pełnej listy beneficjentów. Natomiast w związku z uwagami zgłaszanymi na etapie konsultacji rozporządzenia zdecydowano się na uwzględnienie w składniku badawczym projektów realizowanych w ramach działań 1–3 III osi priorytetowej Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014–2020. Projekty te służą podniesieniu kompetencji osób uczestniczących w edukacji na poziomie wyższym, odpowiadających potrzebom gospodarki, rynku pracy i społeczeństwa.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że w związku z zakończonymi konsultacjami publicznymi rozporządzenia nowelizującego podział dotacji podstawowej do Ministerstwa zgłoszono także inne uwagi, które były wnikliwie analizowane. W konsekwencji, prócz ww. zmian w rozporządzeniu nowelizującym wprowadzono także inne zmiany, wychodzące naprzeciw oczekiwaniom partnerów społecznych.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
dr hab. Teresa Czerwińska

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana*skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki*

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o wzięcie pod uwagę licznych zastrzeżeń w związku z projektem rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów.

Projekt ww. rozporządzenia spotyka się z krytyką nie tylko środowiska samorządowego, ale także legislacyjnego. Obecnie to samorządy podejmują decyzje o liczbie frakcji segregacyjnych. W ich kompetencji jest także określenie kolorów pojemników na odpady. Dużym problemem dla gmin byłoby w tej chwili przebudowywanie całego systemu segregacji w myśl idei ujednolicenia liczby frakcji oraz kolorystyki pojemników.

Projekt ponadto jest niezgodny z ustawą z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (DzU z 2016 r. poz. 250 ze zm.). Przepisy ustawy, które upoważniają m.in. do selektywnego zbierania odpadów, nie przewidują zbierania odpadów komunalnych w workach. Znajdujemy tam tylko odniesienie do pojemników. Obecnie wiele jednostek samorządowych bazuje na zbiórce odpadów właśnie w workach. Kolejną kwestią jest zapis dotyczący „zapewnienia zabezpieczenia odpadów przed pogorszeniem jakości zebranych frakcji dla przyszłych procesów ich przetwarzania”. Jest to przepis bardzo ogólny i przez to nieczytelny. W związku z powyższym należałoby pochylić się najpierw nad samą ustawą, a następnie procedować rozporządzenie.

Proszę o przedstawienie stanowiska Pana Ministra wobec wymienionych uwag dotyczących rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 10 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana senatora Roberta Dowhana złożone podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2016 r., znak: BPS/043-28-601/16, w sprawie zastrzeżeń do projektu rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów, uprzejmie informuję, co następuje.

Konieczność procedowania rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów wynika przede wszystkim z niskiego poziomu recyklingu i przygotowania do ponownego użycia czterech frakcji odpadów komunalnych tj. papieru, metali, tworzyw sztucznych i szkła, który w 2014 roku oraz w 2015 roku wyniósł 26%. Oznacza to, że poziom recyklingu

odpadów w 2015 r. nie wzrósł w porównaniu do roku wcześniejszego, co jest niezwykle niepokojącym zjawiskiem. Osiągany aktualnie poziom stanowi zaledwie połowę wymaganego przepisami unijnymi poziomu, gdyż do dnia 31 grudnia 2020 r. Polska musi osiągnąć 50% poziom recyklingu odpadów komunalnych. Dodatkowo selektywnie zbierane odpady komunalne charakteryzują się niską jakością zbieranych odpadów negatywnie wpływającą na stan techniczny instalacji przetwarzających odpady. Sytuacja taka wskazuje na konieczność intensyfikacji działań mających na celu osiągnięcie wymaganych poziomów, czego wynikiem jest przygotowanie projektu ww. rozporządzenia.

Aktualnie 1840 gmin selektywnie zbiera odpady w podziale na cztery lub więcej frakcji, co daje najwyższy poziom recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku innymi metodami niektórych frakcji odpadów komunalnych. Natomiast przebudowy systemu będzie musiało dokonać 159 gmin, które zbierają odpady w podziale na tzw. „mokre” i „suche” oraz 480 gmin, które przyjęły podział na trzy frakcje.

Ponadto, pragnę podkreślić, że Komisja Europejska uzależniła otrzymanie środków z funduszy europejskich na inwestycje w zakresie gospodarki odpadami w nowej perspektywie finansowej UE na lata 2014–2020 od spełnienia warunków ex-ante. Za niespełniony został uznany warunek dotyczący podjęcia działań zmierzających do osiągnięcia poziomów recyklingu i przygotowania do ponownego użycia czterech frakcji odpadów komunalnych (papieru, metali, tworzyw sztucznych i szkła) określonych dyrektywami UE. Działania, których oczekuje KE w tym zakresie to m.in. ustanowienie jednolitych standardów selektywnego zbierania odpadów w kraju. W przypadku niespełnienia warunków ex-ante, Polska może stracić ok. 1,3 mld euro na inwestycje związane z gospodarką odpadami. Wydanie tego rozporządzenia, pomimo fakultatywnej delegacji ustawowej, jest zatem konieczne.

Wpływ na podjęcie prac nad ww. rozporządzeniem miało również przedstawienie propozycji Komisji Europejskiej odnośnie do zmian dyrektyw w zakresie gospodarki odpadami, które zaostrzają wymagania dotyczące m.in. selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

Odnosząc się do niezgodności projektu rozporządzenia z ustawą z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r., poz. 250, z późn. zm.) należy zauważyć, że zgodnie z ustawą odpady należy zbierać w pojemnikach. Jednakże nie ma przeszkód, aby gminy stosowały rozwiązanie polegające na zbieraniu odpadów zarówno w pojemnikach, jak i workach. Rozwiązanie to wynika z praktycznego stosowania worków przez mieszkańców, szczególnie w obszarach o zabudowie jednorodzinnej, gdyż zajmują one mniej miejsca przez co stanowi przyjazną dla użytkownika formę zbierania odpadów. Dodatkowo w art. 6r ust. 2a ww. ustawy określona została możliwość pokrycia kosztów wyposażenia nieruchomości w pojemniki lub worki do zbierania odpadów komunalnych przez gminę z pobranych opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

Z wyrazami szacunku

PODSEKRETARZ STANU
Sławomir Mazurek

Oświadczenie senatora Roberta Gawła

skierowane do ministra – członka Rady Ministrów,
zastępującego ministra Skarbu Państwa, Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o udzielenie informacji, czy istnieje możliwość wykupienia lokali mieszkalnych po cenach preferencyjnych przez mieszkańców budynku przy ulicy (...) we W., znajdującego się na gruncie Skarbu Państwa, w użytkowaniu wieczystym spółki (...) SA.

Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że w przypadku sprzedaży mieszkań w innych budynkach wielorodzinnych stanowiących własność spółki (...) SA możliwy był wykup po cenach preferencyjnych przez najemców będących wieloletnimi pracownikami spółki (...) SA.

Z wyrazami szacunku
Robert Gawel

Odpowiedź

Warszawa, 14.12.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Roberta Gawła na 28. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 21 października 2016 r., dotyczące udzielenia informacji, czy istnieje możliwość wykupienia lokali mieszkalnych po cenach preferencyjnych przez mieszkańców budynku przy ul. (...) we W. znajdującego się na gruncie Skarbu Państwa, w użytkowaniu wieczystym spółki (...) SA, uprzejmie informuję, co następuje.

W ww. oświadczeniu Pan Senator Robert Gawel wskazuje, że według posiadanych przez niego informacji, w przypadku sprzedaży mieszkań w innych budynkach wielorodzinnych stanowiących własność spółki (...) SA możliwy był wykup po cenach preferencyjnych przez najemców, będących wieloletnimi pracownikami spółki (...) SA.

Z dokonanych ustaleń wynika, że w dniu 08.10.1991 r. (...) przekształcił się z przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną. W kwietniu 1991 r. (...) SA jako jedna z pierwszych spółek, została notowana na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie. W dniu 14.04.1991 r. po zbyciu 70% akcji (...) SA Skarb Państwa przestał być podmiotem dominującym w tej spółce. Obecnie spółka znajduje się w likwidacji, nie ma organów i nie prowadzi działalności. Udział Skarbu Państwa w tej spółce wynosi obecnie 8,62%. Brak jest możliwości wydatkowania przez Ministra Skarbu Państwa niezbędnych środków finansowych na dokończenie likwidacji.

Przed zajęciem stanowiska w przedmiotowej sprawie należy podkreślić, że zgodnie z obowiązującym prawem organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej.

Obecnie zasady i tryb zbywania mieszkań wchodzących w skład budynków mieszkalnych, będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych **oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa, osobom uprawnionym, na wa-**

runkach preferencyjnych reguluje ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 52), która weszła w życie w dniu 07.02.2001 r.

Według art. 2 ust. 1 i 1a ww. ustawy ilekroć w ustawie jest mowa o zbywcy – należy przez to rozumieć: przedsiębiorstwa państwowe, **spółki handlowe, w odniesieniu do których Skarb Państwa jest podmiotem dominującym** w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1382, z późn. zm.), z wyłączeniem Polskich Kolei Państwowych Spółki Akcyjnej oraz innych państwowych osób prawnych, z wyłączeniem Agencji Mienia Wojskowego, Natomiast ilekroć jest mowa o poprzedniku prawnym zbywcy – należy przez to rozumieć ww. podmioty, jeżeli budynki mieszkalne, które stanowiły ich własność, zostały wniesione jako wkład niepieniężny do spółki handlowej albo wyposażono w nie **przedsiębiorstwa państwowe** lub inną państwową osobę prawną będącą, zbywcą, które uczestniczyły na podstawie umowy w ponoszeniu kosztów budowy budynków mieszkalnych stanowiących własność zbywcy oraz których pracownicy uzyskali prawo najmu mieszkania zakładowego lub decyzję administracyjną o przydziale mieszkania w budynkach mieszkalnych stanowiących własność zbywcy i nadal zamieszkują w nim jako najemcy.

W myśl art. 3 ust. 1 i 2 ww. ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. mieszkania, których najemcami są osoby uprawnione, mogą być zbywane wyłącznie, pod rygorem nieważności, na zasadach określonych w niniejszej ustawie. Zbycie nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym na rzecz innych osób niż osoby uprawnione nie może nastąpić z pominięciem przysługującego tym osobom pierwszeństwa w nabyciu lokali mieszkalnych położonych w tym budynku.

Jak wynika z literalnego brzmienia art. 1 ust. 1 cyt. ustawy przewidziane w niej preferencyjne zasady zbycia lokali mieszkalnych dotyczą wyłącznie mieszkań stanowiących własność wskazanych w niej podmiotów. Cytowaną normę uzupełnia art. 2 pkt 3 lit. (a) ww. ustawy, zawierający definicję lokalu mieszkalnego w rozumieniu tej ustawy. Ww. przepis stanowi, że ilekroć w ustawie jest mowa o mieszkaniu należy przez to rozumieć lokal mieszkalny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. nr 80, poz. 903, z późn. zm.), będący własnością zbywcy lub będący we władaniu państwowej osoby prawnej, która wykonuje prawo własności na rzecz Skarbu Państwa.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. (a) i (b) ww. ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. jako **osobę uprawnioną** należy rozumieć **najemcę** zajmującego mieszkanie na podstawie umowy najmu zawartej na czas nieoznaczony lub decyzji administracyjnej o przydziale, jak również **pracownika zbywcy albo poprzednika prawnego zbywcy**, z którym przed dniem 12 listopada 1994 r. zawarto umowę najmu na czas oznaczony związaną ze stosunkiem pracy, a także stale zamieszkujących z najemcą w chwili jego śmierci małżonka, zstępnego, wstępnego, rodzeństwo, osobę go przysposabiającą albo przez niego przysposobioną oraz osobę pozostającą we wspólnym gospodarstwie domowym. Według art. 6 cyt. ustawy sprzedaży mieszkania dokonuje się po cenie ustalonej na zasadach określonych w ustawie o gospodarce nieruchomościami łącznie pomniejszonej o 6% za każdy rok pracy osoby uprawnionej i o 3% za każdy rok najmu tego mieszkania, przy czym łączna obniżka nie może przekraczać 95% ceny sprzedaży mieszkania. Według art. 4 przywołanej ustawy w stosunku do mieszkań przeznaczonych przez zbywcę na sprzedaż, osobie uprawnionej przysługuje prawo pierwszeństwa w nabyciu mieszkania w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami na zasadach preferencyjnych, o których mowa w art. 6. Zbywca może także sprzedać mieszkanie na wniosek osoby uprawnionej według ww. zasad. Prawo pierwszeństwa przysługuje również osobie bliskiej, która uzyskała prawo najmu w zamian za mieszkanie dotychczas zajmowane w dniu śmierci pracownika lub byłego pracownika zbywcy. Uprawnienie to przysługuje tylko jednej osobie bliskiej i tylko przy nabyciu jednego mieszkania.

W myśl art. 4 ust. 1, 2, 3, 4 i 7 obowiązującej ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o *zmianie niektórych ustaw dotyczących nabywania własności nieruchomości* (Dz. U. nr 157, poz. 1315) jeżeli w procesach przekazywania jednostkom samorządu terytorialnego, likwidacji, zbywania, komercjalizacji, prywatyzacji lub upadłości mieszkanie, w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o *zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa* przestało być mieszkaniem zakładowym przedsiębiorstwa państwowego, państwowej osoby prawnej lub innej państwowej jednostki organizacyjnej albo **spółki handlowej, w odniesieniu do której Skarb Państwa był podmiotem dominującym** w rozumieniu przepisów o publicznym obrocie papierami wartościowymi, osobie fizycznej zajmującej to mieszkanie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie umowy najmu albo decyzji administracyjnej o jego przydziale **przysługuje prawo pierwokupu** tego mieszkania, z zastrzeżeniem art. 5. Prawo pierwokupu, o którym mowa wyżej przysługuje, jeżeli w ww. procesach przekształceniowych: zostało naruszone prawo ww. osoby do nabycia zajmowanego przez nią mieszkania, a w szczególności prawo pierwszeństwa, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. lub naruszono interes prawny ww. osoby fizycznej. Prawo pierwokupu jest niezależne od przysługujących na zasadach ogólnych roszczeń odszkodowawczych.

Naruszenie prawa lub ww. interesu prawnego powinno zostać stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu. Postępowanie w tej sprawie jest wolne od opłat sądowych. **Prawo pierwokupu, o którym mowa wyżej wygasa, jeżeli w okresie 3 lat, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, nie wniesiono pozwu o stwierdzenie naruszenia prawa lub ww. interesu prawnego.**

Z art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o *działach administracji rządowej* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 543, z późn. zm.) wynika, że dział Skarb Państwa, którym kieruje Minister Skarbu Państwa zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w *sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Skarbu Państwa* (Dz. U. z 2015 r., poz. 1902), obejmuje sprawy dotyczące gospodarowania mieniem Skarbu Państwa, w tym wykonywania praw majątkowych i osobistych przysługujących Skarbowi Państwa, komercjalizacji i prywatyzacji, w szczególności przedsiębiorstw państwowych, jak również ochrony interesów Skarbu Państwa – **z wyjątkiem spraw, które na mocy odrębnych przepisów przypisane są innym działom. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa reprezentuje Skarb Państwa w ww. zakresie z uwzględnieniem przepisów odrębnych.**

Według art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o *zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016, poz. 154, z późn. zm.) minister właściwy do spraw Skarbu Państwa wykonuje **uprawnienia wynikające z praw majątkowych Skarbu Państwa**, w szczególności w zakresie praw z akcji i udziałów należących do Skarbu Państwa łącznie z wynikającymi z nich prawami osobistymi (lit. a) i w stosunku do mienia pozostałego po likwidowanej państwowej jednostce organizacyjnej lub przypadającemu Skarbowi Państwa w wyniku likwidacji spółki z jego udziałem (lit. b), **jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej**. Cytowany przepis stanowi zatem tylko rozwinięcie i doprecyzowanie art. 25 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej.

Ponadto, art. 17a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. stanowi, że **organy administracji publicznej oraz inne podmioty uprawnione na podstawie odrębnych przepisów do reprezentowania Skarbu Państwa, reprezentują Skarb Państwa zgodnie z ich właściwością i w zakresie określonym w przepisach odrębnych.**

Art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o *gospodarce nieruchomościami* (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 1774, z późn. zm.) stanowi, że ustawa ta określa m.in. **zasady gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Skarbu Państwa** oraz własność jednostek samorządu terytorialnego. Właściwym w sprawach gospodarki nieruchomościami, regulowanych przepisami ustawy, **jest minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa**. Z art. 9a ust. 1

ww. ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej wynika, że dział budownictwo, lokalne planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo, którym kieruje Minister Infrastruktury i Budownictwa, zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2015 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U. z 2015 r., poz. 2094), obejmuje, m.in. sprawy dotyczące budownictwa i **gospodarki nieruchomościami**.

Z dokonanych ustaleń i przywołanych przepisów wynika jednoznacznie, że w sprawie, dotyczącej zajęcia stanowiska w zakresie możliwości wykupienia lokali mieszkalnych po cenach preferencyjnych przez mieszkańców budynku przy ul. [...] we W. znajdującego się na gruncie Skarbu Państwa, w użytkowaniu wieczystym spółki [...] SA nie jest właściwy Minister Skarbu Państwa, tylko Minister Infrastruktury i Budownictwa.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Podsekretarz Stanu
Mikołaj Wild

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła,
do pełniącego obowiązki prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Andrzeja Jacyny
oraz do dyrektora Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia
Jerzego Szafranowicza

Szanowni Państwo!

W związku z postulatami kierowanymi przez Szpital Wojewódzki w Bielsku-Białej zwracam się o – odpowiednio – poparcie, akceptację i ogłoszenie przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ w Katowicach postępowania konkursowego w zakresie hematologii – hospitalizacji.

Pragnę wskazać, iż Oddział Chorób Wewnętrznych i Hematologii Szpitala Wojewódzkiego w Bielsku-Białej zajmuje się schorzeniami hematologicznymi od blisko 30 lat. Jest to oddział nie tylko wyremontowany i świetnie wyposażony, ale posiadający także specjalistyczną kadrę medyczną. Zatrudnia 4 specjalistów hematologii, a w gronie tym znajduje się także ordynator oddziału. Niemalże każdy pacjent – tak z naszego regionu, jak z terenów ościennych – u którego stwierdzono zaburzenia układu krwiotwórczego lub który leczony był przewlekłe w ośrodkach klinicznych, kierowany jest do bielskiego szpitala wojewódzkiego. W związku z przyjmowaniem tych chorych szpital ponosi znaczne wydatki m.in. na diagnostykę, leczenie specjalistyczne, krew, preparaty krwiopochodne itd.

Warto zaznaczyć, iż w związku z tym dostępność leczenia w zakresie chorób wewnętrznych jest ograniczona, gdyż niemal połowę limitu przyjęć przeznaczają na pacjentów specjalistycznych – hematologicznych.

Obecnie pacjenci hematologiczni rozliczani są w kontrakcie na choroby wewnętrzne. Oznacza to rozliczanie wg niższej skali punktowej, niższej niż w przypadku chorych leczonych na oddziale hematologii. Wszelkie związane z tym koszty – m.in. zaopatrzenie w krew i preparaty krwiopochodne – pochłaniają dużą część wartości punktowej kontraktu całościowego przypadającej na ten oddział, co jest główną przyczyną braku bilansowania się tej działalności.

Rozliczanie pacjentów hematologicznych w ramach kontraktu na choroby wewnętrzne nie tylko przynosi Szpitalowi Wojewódzkiemu w Bielsku-Białej straty, ale w konsekwencji powoduje również nieuzyskiwanie zapłaty w ewentualnych ugodach kończących dany rok. Niemożliwym staje się z kolei hamowanie przez dyrekcję szpitala niewykonania kontraktu ze względu na rodzaj choroby pacjenta – pacjenta, którego życie jest zagrożone i któremu opieki odmówić nie można.

Niska wartość kontraktu i permanentne jego nadwykonywanie generują w konsekwencji ogromną stratę dla szpitala.

Rozszerzenie zakresu działalności oddziału o umowę w zakresie hematologii wpłynie w ocenie przedstawicieli szpitala na usprawnienie działania oddziału i zmniejszenie strat finansowych szpitala. Nade wszystko jednak Szpital Wojewódzki w Bielsku-Białej będzie w stanie odpowiedzieć na potrzeby zdrowotne naszego regionu w tym obszarze. Nadmienić tu należy, iż w południowo-wschodniej części województwa śląskiego i w przyległych rejonach Małopolski obejmującej ponad 1,5 mln mieszkańców brak jest innego oddziału specjalizującego się w schorzeniach hematologicznych. Bez odrębnego kontraktu na oddział hematologiczny bielski szpital nie będzie w stanie dalej funkcjonować, co nie tylko istotnie odbije się na bezpieczeństwie zdrowotnym pacjentów hematologicznych, ale w skrajnych przypadkach może też stanowić bezpośrednie zagrożenie dla ich życia.

Mając to na uwadze, zwracam się z prośbą o osobiste zainteresowanie się istotą przedstawionej sprawy i w konsekwencji wskazanie, czy podjęte zostaną odpowiednie działania skutkujące – w oparciu o postanowienia art. 161b ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz. U. 2015 nr 581 z późn. zm.) – ogłoszeniem przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ w Katowicach konkursu w zakresie hematologii – hospitalizacji.

Andrzej Kamiński

**Stanowisko
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 17.11.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem Pana Andrzeja Kamińskiego, złożonym na 28. posiedzeniu Senatu RP w dniu 21 października 2016 roku, w sprawie potrzeby zawarcia umowy ze Szpitalem Wojewódzkim w Bielsku-Białej w zakresie oddziału hematologii, uprzejmie proszę o przedłużenie terminu odpowiedzi na ww. oświadczenie do dnia 7 grudnia 2016 roku.

Uprzejmie informuję, że opóźnienie w udzieleniu wyczerpującej odpowiedzi wynika z konieczności pozyskania informacji niezbędnych do jej przygotowania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Piotr Gryza

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 16 lutego 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Andrzeja Kamińskiego na 28. posiedzeniu Senatu w dniu 21 października 2016 roku w sprawie zakontraktowania świadczeń w zakresie hematologii w Szpitalu Wojewódzkim w Bielsku-Białej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zadania w zakresie zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów i zawieranie umów, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie należą wyłącznie do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Powyższe zadania w imieniu Funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich Funduszu, co wynika z art. 107 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 581 z późn. zm.).

Tym samym, do zadań dyrektora Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy podejmowanie działań mających na celu właściwe zabezpieczenie dostępu pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej.

W opinii Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, w chwili obecnej największa koncentracja podmiotów leczniczych udzielających świadczeń w zakresie hematologii jest na obszarze centralnym województwa. Śląski OW NFZ jest zainteresowany zwiększeniem dostępności do omawianych świadczeń na południu województwa i rozważa możliwość ogłoszenia postępowania konkursowego dla tego obszaru.

Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, iż w resorcie zdrowia trwają prace nad utworzeniem systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej, tzw. sieci szpitali. Planowane jest, że szpitale będą kwalifikowane do danego poziomu systemu zabezpieczenia przez dyrektorów OW NFZ i umieszczane w specjalnych wykazach wydawanych dla każdego województwa, z okresem obowiązywania wynoszącym 4 lata. Szpital zakwalifikowany do sieci, w zakresie profili wskazanych mu przy kwalifikacji, uzyska prawo zawarcia umowy z NFZ, z pominięciem trybu konkursowego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Tombarkiewicz

**Odpowiedź
PREZESA NARODOWEGO
FUNDUSZU ZDROWIA**

Warszawa, 16.11.2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma Pani Marszałek, znak: BPS/043-28-603-NFZ/16 z dnia 27 października 2016 r. zawierającego Oświadczenie Pana Andrzeja Kamińskiego Senatora RP złożone na 28. posiedzeniu Senatu w dniu 21 października 2016 r. w sprawie postulatów Szpitala Wojewódzkiego w Bielsku-Białej o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie hematologii uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 107 ust. 5 pkt 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz. U. 2015 nr 581 z późn. zm.), wyłącznie do kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego Funduszu należy: „przeprowadzanie postępowania o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej...”, a zgodnie z art. 161b ust. 1 ww. ustawy: „...dyrektor oddziału wojewódzkiego Funduszu może przeprowadzić dodatkowe postępowanie w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej...”, o którym to zamiarze jedynie informuje Prezesa Funduszu.

W związku z powyższym zwróciłem się do Dyrektora Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, z prośbą o informacje dotyczące działań Oddziału Wojewódzkiego, służące zabezpieczeniu świadczeń w przedmiotowym zakresie na terenie Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, w szczególności w odniesieniu do postulatów i roli Szpitala Wojewódzkiego w Bielsku-Białej.

Z przedstawionych danych wynika, że w ramach zawartych ze Śląskim OW NFZ umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne, obowiązuje do dnia 30 czerwca 2017 roku, świadczenia w zakresie hematologia – hospitalizacja (wraz z zakresem hematologia – hospitalizacja – pakiet onkologiczny) realizuje 3 świadczeniodawców. Miejsca wykonywania przedmiotowych świadczeń zlokalizowane są w Chorzowie, Bytomiu i Katowicach, tj. w centralnej części województwa. Z uwagi na specyfikę zakresu, warunki wymagane dla realizacji świadczeń z ww. zakresu, liczbę świadczeniodawców mogących udzielać przedmiotowych świadczeń, a przede wszystkim ich umiejscowienie w centralnej części województwa, postępowanie konkursowe na 2012 rok i lata następne w zakresie hematologia – hospitalizacja zostało ogłoszone na teren województwa śląskiego. Powyższa decyzja pozwoliła na optymalne rozdysponowanie środków finansowych oraz wyeliminowanie ryzyka ich zamrożenia w ramach postępowań, w toku których, z uwagi na brak podmiotów mogących udzielać świadczeń w zakresie hematologii, nie zostałyby złożone oferty. Jednocześnie wszystkim podmiotom zainteresowanym umożliwiono złożenie ofert w toku prowadzenia postępowania konkursowego.

Równocześnie informuję, że 2 świadczeniodawców, tj. Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny im. Andrzeja Mielęckiego Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach oraz Centrum Onkologii Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie realizuje umowy w zakresie transplantologia kliniczna – hospitalizacja S21, S22, S23, w ramach którego udzielane są wyłącznie świadczenia dotyczące przeszczepienia autologicznych i allogenicznych komórek krwiotwórczych. Wartość zawartych na 2016 rok umów w ww. zakresie wynosi łącznie: 50 437 972,00 zł.

Na udzielenie świadczeń w ww. zakresie, według stanu na wrzesień br. oczekuje od 1 osoby do 92 osób, a średni czas oczekiwania wynosi od 7 do 49 dni. Zgodnie z danymi sprawozdanymi przez świadczeniodawców, dotyczącymi liczby zrealizowanych hospitalizacji oraz liczby łóżek wykazanych we wpisie do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą dla komórki organizacyjnej o VIII części kodu resortowego: oddział hematologiczny, obłożenie łóżek kształtuje się na poziomie ok. 74%. Jednocześnie wskazać należy, że wybrane procedury hematologiczne mogą być realizowane w ramach innych zakresów świadczeń m.in. choroby wewnętrzne, alergologia (w tym dziecięca), chirurgia dziecięca, geriatryka, choroby zakaźne, transplantologia kliniczna, onkologia kliniczna.

Świadczeniodawca: Szpital Wojewódzki w Bielsku-Białej, w ramach zawartej umowy w rodzaju leczenie szpitalne, realizuje m.in. świadczenia w zakresie choroby wewnętrzne – hospitalizacja, dla którego miejscem realizacji jest komórka organizacyjna Oddział Chorób Wewnętrznych i Hematologii. W ramach tego zakresu, świadczeniodawca może realizować i wykazywać do rozliczenia 10 z 16 grup JGP, dedykowanych dla zakresu hematologia, zgodnie z katalogiem grup, stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 89/2013/DSOZ Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne z późniejszymi zmianami. Natomiast nie są dostępne w ramach zakresu choroby wewnętrzne grupy JGP, związane z intensywnym leczeniem ostrych białaczek, przeszczepieniem autologicznych komórek krwiotwórczych oraz chorobami układu krwiotwórczego i odpornościowego.

W dniu 31 sierpnia 2016 roku opublikowane zostało rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 5 sierpnia 2016 r. w sprawie szczegółowych kryteriów wyboru ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1372). Aktualnie prowadzone są prace polegające na dostosowaniu systemów informatycznych do aktualnie obowiązujących przepisów prawa. Zatem decyzja dotycząca ogłoszenia ewentualnego postępowania konkursowego możliwa będzie do podjęcia po zakończeniu ww. prac.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z obowiązującymi zasadami zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, nie dopuszcza się kontraktowania hematologii jako kolejnego zakresu, w przypadku posiadania w strukturze organizacyjnej oddziałów szpitalnych specjalizujących się w realizacji świadczeń z więcej niż jednej dziedziny medycyny. Zatem z uwagi na fakt, że Świadczeniodawca: Szpital Wojewódzki w Bielsku-Białej, realizuje w ramach umowy w rodzaju leczenie szpitalne, świadczenia w zakresie choroby wewnętrzne – hospitalizacja w komórce organizacyjnej Oddział Chorób Wewnętrznych i Hematologii, o VIII części kodu resortowego 4000 – choroby wewnętrzne, nie jest uprawniony do kontraktowania odrębnie zakresu hematologia – hospitalizacja.

Z poważaniem

p.o. PREZESA
Narodowego Funduszu Zdrowia
Zastępca Prezesa ds. Medycznych
Andrzej Jacyna

**Odpowiedź
DYREKTORA
ŚLĄSKIEGO ODDZIAŁU WOJEWÓDZKIEGO
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA**

Katowice, 25 listopada 2016 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Wicemarszałek z dnia 27 października 2016 roku, znak: BPS/043-28-603-SOWNFZ/16 w związku ze złożonym oświadczeniem Pana Andrzeja Kamińskiego w sprawie ogłoszenia postępowania prowadzonego w trybie konkursu ofert mającego na celu zawarcia umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne, w zakresie hematologia – hospitalizacja, przedstawiam poniższe informacje.

W ramach zawartych ze Śląskim OW NFZ umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne, obowiązujących do dnia 30 czerwca 2017 roku, świadczenia w zakresie hematologia – hospitalizacja (wraz z zakresem hematologia – hospitalizacja – pakiet onkologiczny) realizuje 3 świadczeniodawców. Miejsca wykonywania przedmiotowych świadczeń zlokalizowane są w Chorzowie, Bytomiu i Katowicach, tj. w centralnej części województwa. Z uwagi na specyfikę zakresu, warunki wymagane dla realizacji świadczeń z ww. zakresu, liczbę świadczeniodawców mogących udzielać przedmiotowych świadczeń, a przede wszystkim ich umiejscowienie w centralnej części województwa, postępowanie konkursowe na 2012 rok i lata następne w zakresie hematologia – hospitalizacja zostało ogłoszone na teren województwa śląskiego. Powyższa decyzja pozwoliła na optymalne rozdysponowanie środków finansowych oraz wyeliminowanie ryzyka ich zamrożenia w ramach postę-

powań, w toku których, z uwagi na brak podmiotów mogących udzielać świadczeń w zakresie hematologii, nie zostałyby złożone oferty. Jednocześnie wszystkim podmiotom zainteresowanym umożliwiono złożenie ofert w toku prowadzonego postępowania konkursowego.

Równocześnie dodaje, że 2 świadczeniodawców, tj. Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny im. **Andrzeja Mielęckiego Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach** oraz Centrum Onkologii Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie realizuje umowy w zakresie transplantologia kliniczna – hospitalizacja S21, S22, S23, w ramach którego udzielane są wyłącznie świadczenia dotyczące przeszczepienia autologicznych i allogenicznych komórek krwiotwórczych. Wartość zawartych na 2016 rok umów w ww. zakresie wynosi łącznie: 54 973 932,00 zł.

Na udzielenie świadczeń w ww. zakresie, według stanu na wrzesień br. oczekiwało od 1 osoby do 92 osób, a średni czas oczekiwania wynosił od 7 do 49 dni. Zgodnie z danymi sprawozdanymi przez świadczeniodawców, dotyczącymi liczby zrealizowanych hospitalizacji oraz liczby łóżek wykazanych we wpisie do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą dla komórki organizacyjnej o VIII części kodu resortowego: oddział hematologiczny, obłożenie łóżek kształtowało się na poziomie ok. 74%. Jednocześnie wskazać należy, że wybrane procedury hematologiczne mogą być realizowane w ramach innych zakresów świadczeń m.in. choroby wewnętrzne, alergologia (w tym dziecięca), chirurgia dziecięca, geriatryka, choroby zakaźne, transplantologia kliniczna, onkologia kliniczna.

Świadczeniodawca Szpital Wojewódzki w Bielsku-Białej, w ramach zawartej umowy w rodzaju leczenie szpitalne, realizuje m.in. świadczenia w zakresie choroby wewnętrzne – hospitalizacja, dla którego miejscem realizacji jest komórka organizacyjna Oddział Chorób Wewnętrznych i Hematologii. W ramach tego zakresu, świadczeniodawca może realizować i wykazywać do rozliczenia 10 z 16 grup JGP, dedykowanych dla zakresu hematologia, zgodnie z katalogiem grup, stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 89/2013/DSOZ Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 19 **grudnia 2013 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne z późniejszymi zmianami**. Natomiast nie są dostępne w ramach zakresu choroby wewnętrzne grupy JGP, związane z intensywnym leczeniem ostrych białaczek, przeszczepieniem autologicznych komórek krwiotwórczych oraz chorobami układu krwiotwórczego i odpornościowego.

Ponadto informuje, że w dniu 31 sierpnia 2016 roku opublikowane zostało rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 5 sierpnia 2016 r. w sprawie szczegółowych kryteriów wyboru ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1372). Aktualnie prowadzone są prace polegające na dostosowaniu systemów informatycznych do aktualnie obowiązujących przepisów prawa.

Podkreślenia wymaga fakt, iż na terenie województwa śląskiego występuje niejednorodność w zakresie rozmieszczenia infrastruktury podmiotów leczniczych. Analiza dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej na terenie województwa wskazuje na dysproporcje pomiędzy poszczególnymi powiatami województwa, a największa koncentracja podmiotów leczniczych jest na obszarze tzw. centralnym, przy jednoczesnym ograniczeniu dostępności do wybranych świadczeń zdrowotnych na pozostałych obszarach. Z uwagi na rozmieszczenie w centralnej części województwa śląskiego podmiotów leczniczych, aktualnie realizujących przedmiotowe świadczenia, celem zabezpieczenia południowych obszarów, Śląski OW NFZ zainteresowany jest zwiększeniem dostępu do świadczeń realizowanych w zakresie hematologia – hospitalizacja. Z chwilą zakończeniu ww. prac podjęta zostanie decyzja dotycząca ogłoszenia postępowania konkursowego.

Jednocześnie dodaje, że zgodnie z obowiązującymi zasadami zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, nie dopuszcza się kontraktowania hematologii jako kolejnego zakresu, w przypadku posiadania w strukturze organizacyjnej oddziałów szpitalnych specjalizujących się w realizacji świadczeń z więcej niż jednej dziedziny medycyny. Zatem z uwagi na fakt, że Świadczeniodawca: Szpital Wojewódzki w Bielsku-Białej, realizuje w ramach umowy w rodzaju leczenie szpitalne, świadcze-

nia w zakresie choroby wewnętrzne – hospitalizacja w komórce organizacyjnej Oddział Chorób Wewnętrznych i Hematologii, o VIII części kodu resortowego 4000 – choroby wewnętrzne, aktualnie nie jest uprawniony do kontraktowania odrębnie zakresu hematologia – hospitalizacja.

Z poważaniem

z upoważnienia DYREKTORA
Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego
Narodowego Funduszu Zdrowia
w Katowicach
ZASTĘPCA DYREKTORA
ds. MEDYCZNYCH
Piotr Nowak

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Chciałbym zwrócić uwagę na problem polskich emerytów mieszkających na stałe w Stanach Zjednoczonych. Sprawa dotyczy często sygnalizowanego problemu ubezpieczenia zdrowotnego podczas pobytu w kraju osób posiadających obywatelstwo polskie i pobierających świadczenie emerytalne z Polski. Według Ministerstwa Zdrowia osobom tym nie przysługuje obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne w Polsce ze względu na zamieszkanie poza UE.

Polscy emeryci mieszkający w USA będący polskimi obywatelami nie są według Ministerstwa Zdrowia objęci ubezpieczeniem zdrowotnym, chociaż podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z racji pobierania emerytury. Odmowa Ministerstwa Zdrowia w tym zakresie wydaje się dyskryminować emerytów zamieszkujących w USA.

W związku z tym uprzejmie proszę o udzielenie informacji, czy w Ministerstwie Zdrowia planowane są działania zmierzające do rozwiązania tego problemu.

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 27.01.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Marszałka w sprawie ubezpieczenia zdrowotnego polskich emerytów posiadających miejsce zamieszkania poza UE, np. w USA, złożone podczas 28. posiedzenia Senatu w dniu 21 października 2016 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w sprawie będącej przedmiotem oświadczenia.

Zasady powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego w Polsce określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581, z późn. zm.), a wcześniej – ustawa z 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia, poprzedzona ustawą z 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym.

W myśl ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zwanej dalej „ustawą” (i wcześniejszych ustaw), powszechne ubezpieczenie zdrowotne nie opiera się wyłącznie na posiadaniu polskiego obywatelstwa (bądź obywatelstwa innego niż Polska państwa członkowskiego UE lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu/EFTA).

Ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (pochodzących ze składek i z budżetu państwa) korzystać mogą osoby ubezpieczone (obowiązkowo lub dobrowolnie) oraz świadczeniobiorcy inni niż ubezpieczeni, np. osoby o niskich dochodach, posiadające polskie obywatelstwo i zamieszkujące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z ustawą ubezpieczonymi są m.in. obywatele państwa członkowskiego UE/EFTA (w tym obywatele RP) zamieszkali na terytorium państwa członkowskiego UE lub państwa członkowskiego EFTA, o ile podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego albo ubezpieczają się dobrowolnie (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy).

W związku z przesiedleniem się do USA (bądź do innego państwa niebędącego państwem członkowskim UE/EFTA) polscy emeryci nie spełniają warunku zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego UE/EFTA i nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego w Polsce z tytułu pobierania polskiej emerytury. Składka na ubezpieczenie zdrowotne nie jest odprowadzana do Narodowego Funduszu Zdrowia z kwoty emerytury wypłacanej przez ZUS (lub inny organ emerytalno-rentowy). Nie posiadając miejsca zamieszkania na terytorium Polski osoby te nie mogą również przystąpić do dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego, o którym mowa w art. 68 ustawy.

W związku z tym w obecnym stanie prawnym polscy emeryci, którzy nie zamieszkują na stałe na terytorium RP, nie będąc osobami ubezpieczonymi, nie mogą korzystać z bezpłatnej opieki zdrowotnej w pełnym zakresie w okresie ich czasowego pobytu w kraju pochodzenia. Za finansowanie kosztów świadczeń zdrowotnych udzielanych omawianej grupie osób odpowiedzialne są ich krajowe systemy opieki zdrowotnej zgodnie z obowiązującymi w nich zasadami. Koszty te mogą być pokrywane również z własnych środków lub z komercyjnego, podróznego ubezpieczenia medycznego.

Jednocześnie warto przypomnieć, że pomiędzy 1 stycznia 1999 r. a 27 września 2001 r. powszechnemu ubezpieczeniu zdrowotnemu w Polsce podlegali również emeryci i renciści zamieszkujący poza Polską np. na terytorium Stanów Zjednoczonych. Jednakże spotykało się to z bardzo negatywnym odbiorem Polaków tam zamieszkujących, którzy składali bardzo liczne skargi na obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne, pomimo tego, że nie korzystali ze świadczeń opieki zdrowotnej w Polsce. W związku z powyższym wprowadzono regulację wyłączającą Polaków, w krajach niebędących państwem członkowskim UE/EFTA, z ubezpieczenia zdrowotnego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Piotr Gryza

**Oświadczenie senatorów Bogdana Klicha,
Kazimierza Kleiny, Piotra Zientarskiego,
Sławomira Rybickiego, Jarosława Dudy, Wiesława Kiliana,
Leszka Czarnobaja, Roberta Dowhana, Mariana Poślednika,
Andrzeja Kobiaka, Piotra Floraka, Jerzego Wcisły,
Macieja Grubskiego, Mieczysława Augustyna, Piotra Wacha,
Jadwigi Rotnickiej, Barbary Borys-Damięckiej,
Leszka Piechoty, Jana Rulewskiego, Andrzeja Misiółka,
Barbary Zdrojewskiej, Grażyny Sztark,
Ryszarda Bonisławskiego, Aleksandra Pocięja,
Przemysława Terminińskiego, Jerzego Fedorowicza
oraz Grzegorza Napieralskiego**

skierowane do marszałka Senatu Stanisława Karczewskiego

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z wypowiedzią Pana Marszałka z dnia 18 października 2016 r. przedstawioną na briefingu prasowym składamy niniejsze oświadczenie.

Pan Marszałek w swoim przemówieniu stwierdził: „Bezpośrednio po wydaniu tej decyzji przez marszałka Borusewicza powiedziałem i podjąłem decyzję, że pan marszałek nie będzie prowadził obrad, bo prowadzeniem obrad stanowi pewnego rodzaju zagrożenie dla funkcjonowania Senatu. W związku z tym pan marszałek Borusewicz póki co nie będzie prowadził obrad Senatu”.

Wyrażamy kategoryczny sprzeciw wobec takiego postępowania, które narusza podstawowe zasady pracy parlamentarnej. Jak do tej pory nie zdarzyło się, aby którykolwiek z marszałków zastosował wobec wicemarszałka karę, której nie ma w Regulaminie Senatu, pozbawiając tym samym wicemarszałka uprawnienia do prowadzenia obrad Izby. Wola polityczna Pana Marszałka nie może być ponad Regulaminem Senatu, na którego straży winien Pan stać.

Uważamy, że postępując w ten sposób, naruszył pan także prawa opozycji, której przedstawiciel powinien mieć identyczne uprawnienia jak inni wicemarszałkowie. Tymczasem działania Pana Marszałka podważają tę zasadę, znacząco ograniczając rolę opozycji w Senacie.

Oczekujemy od Pana Marszałka podania podstaw prawnych podjętej decyzji lub wycofania się z niej i podania tego do wiadomości publicznej.

<i>Bogdan Klich</i>	<i>Mieczysław Augustyn</i>
<i>Kazimierz Kleina</i>	<i>Piotr Wach</i>
<i>Piotr Zientarski</i>	<i>Jadwiga Rotnicka</i>
<i>Sławomir Rybicki</i>	<i>Barbara Borys-Damięcka</i>
<i>Jarosław Duda</i>	<i>Leszek Piechota</i>
<i>Wiesław Kilian</i>	<i>Jan Rulewski</i>
<i>Leszek Czarnobaj</i>	<i>Andrzej Misiółek</i>
<i>Robert Dowhan</i>	<i>Barbara Zdrojewska</i>
<i>Marian Poślednik</i>	<i>Grażyna Sztark</i>
<i>Andrzej Kobiak</i>	<i>Ryszard Bonisławski</i>
<i>Piotr Florek</i>	<i>Aleksander Pocięj</i>
<i>Jerzy Wcisła</i>	<i>Przemysław Terminiński</i>
<i>Maciej Grubski</i>	<i>Jerzy Fedorowicz</i>
<i>Grzegorz Napieralski</i>	

Odpowiedź

Warszawa, 16 listopada 2016 r.

Państwo Senatorowie:
Bogdan Klich, Kazimierz Kleina,
Piotr Zientarski, Sławomir Rybicki,
Jarosław Duda, Wiesław Kilian,
Leszek Czarnobaj, Robert Dowhan,
Marian Poślednik, Andrzej Kobiak,
Piotr Florek, Jerzy Wcisła,
Maciej Grubski,
Mieczysław Augustyn, Piotr Wach,
Jadwiga Rotnicka,
Barbara Borys-Damięcka,
Leszek Piechota, Jan Rulewski,
Andrzej Misiótek,
Barbara Zdrojewska, Grażyna Sztark,
Ryszard Bonisławski,
Aleksander Pociąg,
Przemysław Termiński,
Jerzy Fedorowicz
i Grzegorz Napieralski

Szanowni Państwo Senatorowie,

w odpowiedzi na oświadczenie Państwa Senatorów złożone na 28. posiedzeniu Senatu w dniu 21 października 2016 r. pragnę zauważyć, iż pełniąc funkcje marszałka Senatu kieruję się przede wszystkim dyrektywami wynikającymi z art. 8 ust. 1 Regulaminu Senatu. W sprawie poruszonej w oświadczeniu szczególnie istotne są kompetencje marszałka dotyczące strzeżenia praw i godności Senatu, przewodniczenia obradom Senatu i czuwania nad ich przebiegiem oraz sprawowania nadzoru nad terminowością prac Senatu i jego organów.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 Regulaminu wicemarszałkowie Senatu przewodniczą w zastępstwie marszałka obradom Senatu oraz sprawują w zastępstwie marszałka powierzone przez niego funkcje.

Podjęta przeze mnie decyzja dotycząca niepowierzenia wicemarszałkowi Bogdanowi Borusewiczowi prowadzenia obrad Senatu nie wynika, jak wskazujecie Państwo, z „woli politycznej”, nie jest także żadną „karą”. Przyczyną jej podjęcia była troska o terminowość zaplanowanych prac parlamentarnych w kontekście sposobu prowadzenia obrad przez wicemarszałka B. Borusewicza w dniu 6 października 2016 r. Decyzja ta jest zgodna ze wskazanymi postanowieniami Regulaminu Senatu, z których wynika obowiązek podjęcia przez marszałka odpowiednich działań w sytuacji, w której terminowość prac byłaby zagrożona.

Ocena moich działań jako naruszających prawa opozycji jest budzącym sprzeciw nadużyciem. Wicemarszałek reprezentujący mniejszość Senatu korzysta z dużo istotniejszych, z punktu widzenia prac Izby, uprawnień zagwarantowanych mu przez Regulamin Senatu, uczestniczy bowiem w posiedzeniach Prezydium Senatu i Konwentu Seniorów. Natomiast prowadzenie obrad – tak jak inne zadania wicemarszałków, np. w zakresie reprezentacji Izby wobec delegacji zagranicznych, postępowań dotyczących absencji senatorów, podpisywania uchwał Senatu – jest obowiązkiem wynikającym z powierzenia tej funkcji przez marszałka Senatu.

Z poważaniem

Stanisław Karczewski

Oświadczenie senatora Tadeusza Kopcia

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

W roku 2020 zakończy się kolejna perspektywa finansowa Unii Europejskiej, a tym samym wyczerpana zostanie obecna pula środków unijnych z funduszy strukturalnych, z których korzystają województwa, m.in. poprzez regionalne programy operacyjne. W ramach tych instrumentów poszczególne regiony samodzielnie negocjowały z Komisją Europejską zakres i obszary wsparcia, co znajduje teraz odbicie w tematyce realizowanych w regionach projektów, jak również w ich montażu finansowym. Wysoka dostępność funduszy unijnych na wybrane cele ukierunkowała aktywność samorządów wojewódzkich, powiatowych i gminnych właśnie na to źródło finansowania inwestycji. Znacznie mniejszym zainteresowaniem cieszą się partnerstwo publiczno-prywatne czy tzw. instrumenty zwrotne. Można zatem stwierdzić, iż finansowanie polityki regionalnej zdominowane jest obecnie przez środki unijne, w których pozyskiwaniu wiele podmiotów się wyspecjalizowało.

Nawiązując jednakże do wspomnianej już, trwającej do roku 2020, obecnej perspektywy unijnej, chciałbym zwrócić uwagę na potencjalne ograniczenie dostępności funduszy europejskich po tym okresie, a co za tym idzie – konieczność upowszechniania alternatywnych modeli finansowania inwestycji i rozwoju. Wiele takich perspektywicznych rozwiązań zawiera przygotowany przez Pana Premiera Plan na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju. Podczas konsultacji społecznych tego dokumentu na spotkaniu w Żywcu, w dniu 23 września br., pan minister Jerzy Kwieciński wspominał również o zamiarze większego wykorzystania kontraktów regionalnych. Przed wstąpieniem Polski do Unii Europejskiej tzw. kontrakty wojewódzkie były efektywnym narzędziem finansowania wielu ważnych dla regionów inwestycji, ale przede wszystkim umożliwiały skuteczną koordynację i współpracę na szczeblu rządowym i regionalnym, jeśli chodzi o istotne dla regionów kierunki działań rozwojowych.

Dla przykładu, pierwszy kontrakt wojewódzki dotyczący ówczesnego województwa katowickiego podpisano w roku 1995. W efekcie tego powstała m.in. Katowicka Specjalna Strefa Ekonomiczna. Od tego czasu, w ramach wdrażania tego instrumentu, udało się zrealizować ważne dla regionu projekty m.in. z zakresu infrastruktury drogowej, systemu ochrony zdrowia, bazy oświatowo-wychowawczej, sportowej, turystyczno-wypoczynkowej czy też kulturalnej.

Obecnie rolą tzw. kontraktu terytorialnego jest zapewnienie warunków do realizacji wdrażanych na poziomie regionów programów operacyjnych dofinansowanych ze środków unijnych i krajowych. Jak wspomniano wcześniej, po roku 2020 te możliwości mogą zostać znacząco ograniczone.

Chciałbym zatem zapytać Pana Premiera o plany dotyczące przyszłości kontraktów regionalnych z punktu widzenia wykorzystania tych instrumentów w Planie na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju na potrzeby współpracy strony rządowej i samorządowej w zakresie kluczowych dla regionów kierunków rozwoju.

Panie Premierze, czy w ramach Planu na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju województwo śląskie i inne regiony będą mogły liczyć na rozszerzenie zakresu kontraktów regionalnych i jaki kształt przewidziano dla tego typu porozumień szczebla rządowego i samorządowego?

Tadeusz Kopeć

Odpowiedź

Warszawa, 15.11.2016 r.

Pani Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma znak: BPS/043-28-606/16 w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Tadeusza Kopcia podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2016 r., pragnę przedstawić poniższe stanowisko.

W ramach dalszej współpracy nad realizacją postanowień kontraktów terytorialnych, Rząd RP przedstawi w najbliższym czasie stanowisko negocjacyjne, w którym samorządom województw zaproponowane zostaną rozwiązania mające na celu usprawnienie realizacji tego instrumentu, dotyczące zarówno krótkiego, jak i średniego horyzontu czasowego. W dłuższym horyzoncie czasowym Rząd RP planuje prowadzić prace nad nową formułą kontraktu terytorialnego, tak aby był to instrument o charakterze sprawczym, a nie jedynie stanowiący „deklarację współpracy” zawierających go Stron.

W celu zwiększenia efektywności wydatkowania funduszy europejskich, Ministerstwo Rozwoju w pierwszej kolejności zdecydowało o rozwinięciu kontraktu terytorialnego w obszarze kultury. Rząd RP zaproponował samorządom województw wskazanie projektów z obszaru kultury, mających znaczenie priorytetowe dla ich regionów, które mogłyby zostać włączone do kontraktów terytorialnych i z tego tytułu otrzymać dodatkowe punkty w konkursach o dofinansowanie. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego zakończyło ocenę propozycji zgłoszonych przez samorządy województw, przekazując je do Ministerstwa Rozwoju celem dalszego procedowania nad zmianami kontraktów terytorialnych. W województwie śląskim rekomendowane do wsparcia zostały następujące projekty:

- 1) *Modernizacja zabytkowego budynku Juliusz byłego Szpitala Miejskiego im. Juliusza Rogera w Rybniku;*
- 2) *Modernizacja zabytkowego Parku Zdrojowego im. Mikołaja Witczaka oraz historycznych obiektów w Jastrzębiu-Zdroju;*
- 3) *Park Miejski w Tarnowskich Górach – rewaloryzacja dobra objętego wnioskiem o wpis na listę światowego dziedzictwa UNESCO;*
- 4) *Poprawa dostępu do kultury oraz zwiększenie uczestnictwa w kulturze. Rozbudowa Bielskiego Centrum Kultury;*
- 5) *Rewitalizacja i udostępnienie przemysłowego Dziedzictwa Górnego Śląska;*
- 6) *W trosce o śląskie dziedzictwo – renowacja Zespołu Parkowo-Pałacowego w Żorach.*

Kolejnym obszarem, na który otwarte zostaną kontrakty terytorialne poszczególnych województw jest energetyka. Obecnie Ministerstwo Energii, jako Instytucja Pośrednicząca Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko na lata 2014–2020, finalizuje prace nad wyborem strategicznych projektów energetycznych i planowane jest nadanie preferencji projektom z województw, w których wskazano problemy związane z sieciami energetycznymi i które strona samorządowa uzna za priorytetowe w realizacji. Ponadto, planowane jest włączenie do kontraktów terytorialnych wszystkich województw przedsięwzięcia pn. *Rozwój klastrów energetycznych w województwie (...) poprzez realizację projektów służących rozwojowi energetyki na poziomie lokalnym*, którego celem będzie przede wszystkim identyfikacja „wysp energetycznych” i zapobieganie występującym terytorialnie deficytom energetycznym poprzez tworzenie inicjatyw klastrowych na poziomie gminnym lub powiatowym. W celu ułatwienia procedowania nad uzgadnianiem przedsięwzięć ujętych w kontraktach terytorialnych zostanie również zaproponowana uproszczona formuła zatwierdzania szczegółowych informacji do przedsięwzięć priorytetowych ujętych w art. 6 kontraktów terytorialnych.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, że województwo śląskie zostało w sposób szczególny uwzględnione w Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, gdzie oprócz szeregu działań horyzontalnych wskazano konieczność realizacji ukierunkowanych te-

rytorialnie działań mających na celu podwyższenie atrakcyjności inwestycyjnej Śląska oraz promocji zmian strukturalnych. Działania rozwojowe natomiast zostaną wdrożone poprzez dedykowany Śląskowi projekt strategiczny pn. „program dla Śląska”.

Program będzie realizowany poprzez koordynację polityk sektorowych, a także działań realizowanych na poziomie regionalnym oraz z wykorzystaniem środków prywatnych w celu lepszego ukierunkowania terytorialnego dostępnymi strumieniami finansowania. Program angażować będzie współpracujące ze sobą podmioty publiczne i prywatne, z poziomu krajowego, regionalnego oraz środowisk gospodarczych, naukowych i społecznych, zatem będzie swego rodzaju „mini kontraktem terytorialnym”. Instytucją odpowiedzialną za realizację programu będzie powołana grupa robocza, której zadaniem będzie przygotowanie programu wraz z listą uporządkowanych hierarchicznie przedsięwzięć o charakterze rozwojowym, mogących obejmować zarówno działania inwestycyjne, jak również zmiany instytucjonalne, programowe, legislacyjne. Przedsięwzięcia powiązane będą z celami rozwojowymi i zidentyfikowanymi źródłami finansowania i/lub określoną ścieżką realizacyjną. Po roku 2020 wnioski z realizacji programu zostaną wykorzystane podczas programowania instrumentów rozwoju regionalnego ukierunkowanych na wsparcie Śląska, wykorzystujących m.in. środki polityki spójności.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Jerzy Kwieciński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tadeusza Kopcia

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Po roku 2000, w związku z formalizacją zamiaru przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, na pograniczu polsko-czeskim i polsko-słowackim, m.in. w powiatach żywieckim i cieszyńskim, umożliwiono samorządom oraz organizacjom pozarządowym korzystanie z funduszy przedakcesyjnych w ramach programu Phare Cross Border Cooperation, zaś po roku 2004 – z funduszy unijnych na rozwój współpracy transgranicznej (m.in. Interreg III A, Interreg V A). Na przestrzeni ostatnich 15 lat z funduszy tych skorzystało bardzo wielu beneficjentów, którzy wnieśli duży wkład w integrację społeczną sąsiadujących narodów oraz niwelowanie występujących na pograniczach antagonizmów (m.in. na tle przeszłości historycznej).

Wśród beneficjentów funduszy strukturalnych dominują samorzady lokalne, gdyż formuła realizacji projektu (refundacja wydatków po ich wydatkowaniu i rozliczeniu przez beneficjenta, w trybie kilkuszczelbowego procesu zatwierdzenia przez uprawnione do tego instytucje) bardzo wydłuża okres zwrotu zainwestowanych środków. Sytuacja ta utrudnia lub wręcz uniemożliwia udział w projektach organizacjom pozarządowym, które mają znacznie gorszą płynność finansową niż samorzady. Tymczasem to właśnie trzeci sektor wnosi bardzo wiele w rozwój stosunków społecznych na pograniczach.

Przykładem tego może być wiele przedsięwzięć wdrażanych w Euroregionie Śląsk Cieszyński oraz Euroregionie Beskidy m.in. z udziałem Polskiego Związku Kulturalno-Oświatowego w Republice Czeskiej, które przyczyniły się do zacieśnienia relacji polsko-czeskich, umacniania dobrej współpracy i zapewnienia lepszych warunków do dobrego, wzajemnego poznania się obu narodów. Aktualnie zdecydowana większość gmin z powiatów cieszyńskiego i żywieckiego posiada porozumienia partnerskie z gminami czeskimi i słowackimi, a w ramach tych umów realizowane jest wiele wspólnych wartościowych dla obu stron działań.

To tylko jeden z przykładów transgranicznego partnerstwa na poziomie lokalnym, które sprzyja również efektywnej współpracy na forum Grupy Wyszehradzkiej oraz na szerszym polu, międzynarodowym. Niestety w tych działaniach niewielki udział mają organizacje pozarządowe, którym brakuje środków na zapewnienie wkładu własnego do projektu transgranicznego, jak również na pokrycie kosztów całego projektu do czasu jego refundacji, mimo że właśnie w tych podmiotach kreowane jest najwięcej dobrych inicjatyw sprzyjających współpracy polsko-czeskiej i polsko-słowackiej.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra, czy istnieje możliwość ustanowienia przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych funduszu wspierającego polskie organizacje pozarządowe aplikujące o szczególnie wartościowe z punktu widzenia interesu naszej polityki zagranicznej projekty transgraniczne w zakresie choćby częściowego bezzwrotnego sfinansowania wkładu własnego do projektu i czasowego udostępnienia środków na pokrycie wydatków w projekcie do czasu ich refundacji, np. przy zaangażowaniu Banku Gospodarstwa Krajowego.

Jestem przekonany, że wsparcie organizacji pozarządowych w tym zakresie przyniesie bardzo dobre rezultaty, jeśli chodzi o rozwój dobrosąsiedzkich stosunków polsko-czeskich i polsko-słowackich, a tym samym umocni nasz region w Unii Europejskiej.

Tadeusz Kopec

Odpowiedź

Warszawa, 23 listopada 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Tadeusza Kopcia, złożone podczas 28. posiedzenia Senatu, chciałbym uprzejmie podziękować za głos w dyskusji na temat roli sektora pozarządowego w realizacji celów polskiej polityki zagranicznej, w szczególności w odniesieniu do współpracy transgranicznej na pograniczu polsko-czeskim i polsko-słowackim oraz w ramach Grupy Wyszehradzkiej.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przychylnie ustosunkowuje się do inicjatyw zmierzających do szerszego włączenia organizacji pozarządowych w rozwój współpracy na pograniczu polsko-czeskim i polsko-słowackim. Realizacja wspólnych projektów, zarówno na szczeblu rządowym, samorządowym, jak i pozarządowym z krajami Grupy Wyszehradzkiej należy do priorytetów naszej polityki zagranicznej. Zachęcając sektor pozarządowy oraz inne podmioty w Polsce do współpracy z partnerami wyszehradzkimi, wskazujemy głównie na dwa instrumenty: Forum Polsko-Czeskie oraz Międzynarodowy Fundusz Wyszehradzki. Aplikacja o fundusze do obu mechanizmów wymaga wkładu własnego organizacji. W przypadku Forum Polsko-Czeskiego istnieje jednak możliwość takiego oszacowania wkładu własnego, który nie musi oznaczać zaangażowania środków finansowych, a jedynie wkład osobowy. Dysponentem środków jest Ministerstwo Spraw Zagranicznych. W przypadku Międzynarodowego Funduszu Wyszehradzkiego wymagany jest wkład własny w postaci środków finansowych, ale część organizacji bardzo skutecznie buduje konsorcja lub podejmuje współpracę z samorządami.

Ponadto chciałbym poinformować o możliwości aplikowania o środki finansowe w ogłaszanym corocznie przez MSZ konkursie dotacyjnym „Wsparcie wymiaru samorządowego i obywatelskiego polskiej polityki zagranicznej”. Konkurs ten jest instrumentem inicjowania i wspierania współpracy poprzez budowanie relacji międzynarodowych na poziomie regionalnym. Warunkiem udziału w konkursie jest wkład własny podmiotów aplikujących. Może on jednak pochodzić w całości z wkładu osobowego.

Jeżeli chodzi o wydatkowanie funduszy unijnych i ewentualne zaangażowanie Banku Gospodarstwa Krajowego (BGK) we współfinansowanie projektów organizacji pozarządowych należy podkreślić, iż wiodącą rolę w tym zakresie pełni Ministerstwo Rozwoju, a ustawa o finansach publicznych stanowi, iż jednostki budżetowe nie mogą dokonywać żadnych przedpłat ani żadnej innej formy prefinansowania wkładu własnego do projektu. Ponadto BGK działa w oparciu o prawo bankowe, w związku z tym czasowe udostępnienie środków finansowych mogłoby nastąpić jedynie w postaci kredytu lub pożyczki. Z informacji uzyskanych z BGK wynika także, iż bank w standardowej ofercie posiada programy skierowane głównie do firm, samorządów oraz osób fizycznych, jednakże dopuszcza możliwość negocjacji oraz stworzenia oferty pożyczkowej dla organizacji pozarządowych na potrzeby poszczególnych projektów. Negocjacje powinny jednak odbywać się bezpośrednio pomiędzy BGK a zainteresowanymi organizacjami pozarządowymi.

W pełni zgadzamy się z Panem Senatorem Tadeuszem Kopciem, iż projekty realizowane w ostatnich latach przez samorzady i organizacje pozarządowe z pogranicza Polski i Republiki Czeskiej wnoszą istotny wkład w integrację społeczną sąsiadujących narodów. Dlatego mamy nadzieję, iż powyższe informacje będą pomocne w zachęcaniu organizacji pozarządowych do korzystania ze środków oferowanych

---

przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych oraz do budowania koalicji z samorządami i innymi organizacjami pozarządowymi, w celu uzyskania wymaganej wiarygodności finansowej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Jan Dziedziczak
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W zeszłym miesiącu media doniosły o trzech kolejnych ukaranych kierowcach jeżdżących w systemie Uber. Wydaje mi się, że niezbyt dobrze o stanie prawa w RP świadczy fakt, iż proceder, o którym od kilku lat głośno na świecie, a który ma miejsce w Polsce od ponad roku, nie jest jednoznacznie określony jako legalny lub nielegalny, zaś na tysiące będących w tym systemie kierowców kilku zostało ukaranych, co oznacza, że prawdopodobieństwo ukarania leży w granicach statystycznego błędu.

Wydaje mi się też, że walka z systemem Uber jest przykładem walki starego z nowym, niekoniecznie lepszym, jednak wkraczającym wraz z postępem technologicznym. Być może nadszedł moment, by przyjrzeć się prawu o przewozie osób i zobaczyć, ile rozwiązań należałoby technologicznie zaktualizować. Czy w dobie smartfonów i kart płatniczych elektroniczny system fakturowania może zastąpić kasę fiskalną, a monitoring GPS może zastąpić mechaniczne systemy taryfikacji i zliczania kilometrów? I wreszcie, czy w dobie wszechobecnych nawigacji, dostępnych nawet w telefonie, konieczny jest egzamin z topografii miast? Może inne umiejętności kierowcy są bardziej kluczowe? A może należałoby ustalić – wzorem innych egzaminów, np. prawniczych czy ekonomicznych – iż w trakcie tego egzaminu korzystać można z takich materiałów, z jakich potem korzysta się w pracy?

Pojawienie się Ubera w Polsce nawet zdaniem UOKiK podniosło standard świadczenia usług przewozowych. Podobne doświadczenia odnotowano w innych miejscach na świecie. I tak np. w Nowym Jorku znaczne ułatwienie stanowiło wprowadzenie kart płatniczych w taksówkach (teoretycznie dostępnych już wcześniej, ale w praktyce trudnych do użycia), a także wyższy standard usług, np. czystość w taksówkach.

Szanowny Panie Ministrze, czy planuje Pan w najbliższym czasie zmiany w prawie o przewozie osób, które w jasny sposób wskażą osobom chcącym sobie dorobić jako kierowcy, jak mogą to zrobić w legalny sposób?

*Pozostaję z szacunkiem
Jarosław Obremski*

Odpowiedź

Warszawa, 14 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana senatora Jarosława Obremskiego podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2016 r., skierowane do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w sprawie przepisów dotyczących przewozu osób, przedstawiam poniżej następujące informacje.

Przepisy prawne związane z wykonywaniem krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób samochodami osobowymi są przedmiotem toczącej się aktualnie dyskusji nad kształtem krajowego rynku przewozowego.

Do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa wpływają wystąpienia uczestników tego rynku, zawierające postulaty dostosowania przepisów *ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.)*, do nowej sytuacji związanej z pojawieniem się modeli biznesowych, w których działalność odbywa się m.in. za pośrednictwem internetowych platform współpracy.

W związku z powyższym, Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa prowadzi analizy możliwych rozwiązań prawnych w zakresie przepisów *ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym*. Prace te mają na celu stworzenie takich warunków prawnych dla uczestników rynku przewozowego, aby działały na nim wyłącznie podmioty stosujące się do przepisów prawa i funkcjonujące zgodnie z zasadami uczciwej konkurencji. W przypadku wypracowania konkretnych rozwiązań poddane zostaną one konsultacjom, w celu zebrania opinii wszystkich uczestników rynku, których przepisy te będą dotyczyły. W tym trybie każdy podmiot będzie mógł zająć swoje stanowisko i przekazać propozycje w odniesieniu do rozwiązań poddanych konsultacjom publicznym.

Należy również wskazać, że docelowy kształt propozycji zmian przepisów prawnych w obszarze przewozu osób samochodami osobowymi będzie znany po przeprowadzeniu procesu wymaganych konsultacji oraz przedłożeniu projektu pod obrady Parlamentu.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Parlamenty jedenastu krajów zastosowały wobec komisarzy europejskich tzw. procedurę żółtej kartki, to znaczy stwierdziły formalnie, że dyrektywa o pracownikach delegowanych nie spełnia kryteriów zasady pomocniczości, a pozaformalnie wystąpił sygnał: dyrektywa jest dla nas politycznie nieakceptowalna i w dłuższej perspektywie oznacza demontaż jednego z filarów Unii Europejskiej, jakim jest wolny rynek usług.

Niestety Komisja Europejska nie zareagowała na to w żaden sposób, co moim osobistym zdaniem jest po prostu arogancją, zwłaszcza w obliczu Brexitu, który jawnie pokazuje, że polityka europejskich komisarzy jest nieakceptowalna, nawet za cenę jedności Unii.

Teraz, na skutek walki z tzw. dumpingiem socjalnym, koszty pracodawcy delegującego będą musiały być zbliżone do kosztów ponoszonych przez pracodawców w kraju docelowym, np. pracodawców francuskich czy niemieckich.

Szanowny Panie Ministrze, jakie będą następne kroki rządu RP w tej sprawie?

*Pozostaję z szacunkiem
Jarosław Obremski*

Odpowiedź

Warszawa, 15 listopada 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora Jarosława Obremskiego złożone na 28. posiedzeniu Senatu RP dnia 21 października ws. projektu zmiany dyrektywy o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, uprzejmie przekazuję następujące informacje nt. działań Rządu RP w ww. sprawie.

Decyzja Komisji Europejskiej o podtrzymaniu projektu dyrektywy zmieniającej dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług w dotychczasowym kształcie, zawarta w Komunikacie z dnia 20 lipca 2016 r., spotkała się z negatywną reakcją Rządu RP. W ocenie Rządu Komisja nie wyjaśniła istotnych zastrzeżeń wskazanych w uzasadnionych opiniach o niezgodności projektu z zasadą pomocniczości wydanych przez parlamenty narodowe 11 państw członkowskich UE. Nie można także uznać, że Komisja wystarczająco uzasadniła decyzję o podtrzymaniu projektu w niezmienionej formie.

Prezes Rady Ministrów B. Szydło w liście do Przewodniczącego Komisji Europejskiej z 5 sierpnia br. wyraziła rozczarowanie ww. decyzją oraz wezwała do wycofania projektu zmiany dyrektywy 96/71/WE. Jednakże odpowiedź Przewodniczącego J.-C. Junckera na list Premier B. Szydło oraz liczne wypowiedzi przedstawicieli KE w przedmiotowej sprawie potwierdzają determinację KE w odniesieniu do rewizji obecnie obowiązującej dyrektywy regulującej zasady delegowania pracowników.

W związku z powyższym Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej jako instytucja wiodąca dla projektu zmiany dyrektywy we współpracy z innymi resortami, w tym Ministerstwem Spraw Zagranicznych, dąży do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości co do poszczególnych elementów propozycji KE oraz aktywnie przeciwdziała przyjęciu na poziomie UE niekorzystnych dla Polski rozwiązań.

Wśród licznych inicjatyw podejmowanych przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej należy wymienić list skierowany przez Panią Minister Elżbietę Rafalską do Pani Marianne Thyssen, Komisarz ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych, Umiejętności i Mobilności Pracowniczej, w którym zwróciła się z prośbą o wycofanie projektu zmiany dyrektywy 96/71/WE. Pani Minister Elżbieta Rafalska skierowała ponadto listy do swoich odpowiedników z państw, których parlamenty narodowe przyjęły uzasadnione opinie co do niezgodności projektu zmiany dyrektywy 96/71/WE z zasadą pomocniczości, w którym wyraziła wolę ścisłej współpracy podczas kolejnych etapów prac.

Zastrzeżenia Polski są prezentowane na forum Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych, w ramach której prowadzone są prace nad nowymi propozycjami Komisji Europejskiej. W toku negocjacji Polska wykorzystuje liczne kanały współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi UE. W związku z przewodnictwem Polski w Grupie Wyszehradzkiej kwestia zmiany dyrektywy ws. delegowania pracowników jest przedmiotem rozmów i ścisłej współpracy pomiędzy państwami V4. Ponadto, Polska promuje swoje stanowisko w ramach kontaktów z innymi państwami członkowskimi, które zgłaszają wątpliwości do projektu KE. Projekt zmiany dyrektywy ws. delegowania pracowników jest istotnym punktem rozmów przedstawicieli administracji rządowej RP, zarówno na szczeblu kierowniczym, jaki i eksperckim, z przedstawicielami pozostałych państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej.

Rząd RP wyraża nadzieję, że skoordynowany wysiłek państw członkowskich sprzeciwiających się zaproponowanym przez KE zmianom w obszarze delegowania pracowników, wsparty głosem przedsiębiorców obawiających się zmian skutkujących wprowadzeniem dodatkowych barier na rynku wewnętrznym, pozwoli zabezpieczyć polskie interesy w obszarze transgranicznego świadczenia usług.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Konrad Szymański

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Pan A.B., zam.: ul. (...) w K. od roku 2006 jest dzierżawcą nieruchomości rolnej o numerze ewidencyjnym (...) położonej w S. Umowa dzierżawy została zawarta ustnie z właścicielem nieruchomości, panem W.G., zam.: ul. (...) w K. W 2006 r. dzierżawiona działka rolna stała się przedmiotem postępowania egzekucyjnego toczącego się przed Sądem Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu (sygn. akt I Co 781/11). Sprawę przekazano Sądowi Okręgowemu w Opolu (sygn. akt II S 107/16). Organ wykonujący czynności egzekucyjne nie sprawdził (brak staranności w wykonywaniu zleconego zadania), kto faktycznie włada egzekwowaną nieruchomością. Nie sprawdzono, kto realizuje prawa i obowiązki wobec tych gruntów (np. tytułem obowiązków wobec Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa). W związku z dzierżawieniem gruntów, co jest udokumentowane w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, pan B. ma zobowiązania wobec agencji w postaci wypełnienia warunków pakietów środowiskowych, które zostały mu przyznane. Dlatego po dziś dzień uprawia wspomnianą ziemię.

O toczącej się sprawie, w szczególności o licytacji gruntu, pan B. dowiedział się od osób trzecich: pana R.C. oraz prawników licytantów T. i I.K., zainteresowanych nieruchomością i żądających opuszczenia gruntów. Informację, że przestał być użytkownikiem uprawianych gruntów, otrzymał po zakończonej licytacji, do której nie został dopuszczony i o której nie został poinformowany. Pan A.B. próbował, korzystając z dostępnych instrumentów prawnych, zniweczyć sprzedaż nieruchomości, ale bezskutecznie.

Pokłosiem sprawy cywilnej jest bezprawne działanie pana R.C., który, mając świadomość, iż to pan B. użytkuje pole, w październiku oraz grudniu 2015 r. wtargnął na nie kilkukrotnie i zniszczył zasiewy oraz plony. Pomimo zgłoszenia sprawy na policję oraz wszczęcia postępowania karnego o czyn z art. 288 §1 kodeksu karnego sprawę umorzono.

W zaistniałych okolicznościach, pomimo wielkich starań, pan B. nie ma możliwości użytkowania ani zakupu nieruchomości. Efekty jego całorocznej uczciwej pracy na zajmowanym zgodnie z prawem gruncie zostały zniszczone przy biernym postawie organów ścigania.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 23 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Peczkisa podczas 28. posiedzenia Senatu w dniu 21 października 2016 r., uprzejmie wyjaśniam.

Odpowiadając na pytania zawarte w oświadczeniu senatorskim zauważyć należy, że opisany stan faktyczny dotyczy problemu pozbawienia dzierżawcy nieruchomości rolnej praw wynikających z umowy w toku postępowania egzekucyjnego oraz biernej postawy organów ścigania wobec zniszczenia zasiewów i plonów polegającej na umorzeniu postępowania karnego.

W odniesieniu do zagadnienia udziału dzierżawcy w postępowaniu egzekucyjnym z nieruchomości wyjaśniam, że kwestie te regulują przepis art. 678 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 380 ze zm.) dalej k.c., dotyczący przejścia obowiązków w przypadku zbycia rzeczy w trakcie najmu, odpowiednio stosowany na podstawie art. 694 k.c. do umowy dzierżawy oraz przepis art. 1002 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.) dalej k.p.c. Zgodnie z tą regulacją, po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu własności nabywca wstępuje w prawa i obowiązki dłużnika wynikające ze stosunku dzierżawy stosownie do przepisów normujących dzierżawę. Istotne jest też, że umowa dzierżawy powinna być ujawniona w protokole opisu i oszacowania zgodnie z art. 947 k.p.c. W toku badania sprawy będzie zatem wymagało ustalenia, czy komornik wykonał obowiązki wynikające z tego przepisu. Nabywca nieruchomości na licytacji wstępuje w prawa i obowiązki wydzierżawiającego i może wypowiedzieć umowę dzierżawy, a następnie wystąpić z pozwem o wydanie nieruchomości. W przypadku, gdy umowa najmu lub dzierżawy nieruchomości zawarta była na czas oznaczony dłuższy niż dwa lata, nabywca może wypowiedzieć tę umowę, w ciągu miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności, z zachowaniem rocznego terminu wypowiedzenia, o ile umowa nie przewiduje terminu krótszego, chociażby umowa została zawarta z zachowaniem formy pisemnej i z datą pewną, a rzecz została najemcy lub dzierżawcy wydana.

Uprzejmie informuję, że sprawa jest prowadzona w kierunku ustalenia, czy doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa, które mogłoby stanowić podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. W zależności od dokonanych ustaleń podjęta zostanie decyzja o potrzebie dalszych czynności w postępowaniu nadzorczym.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego biernej postawy organów ścigania kopię oświadczenia Pana Senatora przekazano Prokuraturze Krajowej celem rozważenia potrzeby podjęcia czynności nadzorczych w sprawie.

Sekretarz Stanu
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI
Patrik Jaki

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 16 grudnia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przekazane w dniu 14 listopada 2016 roku do Prokuratury Krajowej przez Biuro Ministra Sprawiedliwości, oświadczenie senatorskie Pana Grzegorza Peczkisa Senatora Rzeczypospolitej Polskiej złożone na 28. posiedzeniu Senatu w dniu

21 października 2016 roku, działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r. poz. 77), uprzejmie informuję, iż na podstawie okoliczności przedstawionych w oświadczeniu ustalono, iż odnosi się ono do postępowania przygotowawczego o sygnaturze akt PR 1 Ds. 842.2016 Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu.

W celu zweryfikowania wskazanego w oświadczeniu faktu biernej postawy organów ścigania w wyjaśnieniu okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania, prokurator Prokuratury Okręgowej w Opolu, na polecenie Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, stosownie do uprawnień wynikających z §73 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2016.508), dokonał badania akt sprawy.

Przeprowadzona analiza wykazała, iż postępowanie prowadzone było pierwotnie pod sygn. akt PR 1 Ds. 345.2016 i zakończone zostało wydaniem w dniu 28 czerwca 2016 roku decyzji o umorzeniu dochodzenia w sprawie zniszczenia w dniu 8 października 2015 roku oraz w okresie od 4 do 6 grudnia 2015 roku w Kędzierzynie-Koźlu, na działce nr [...] pomiędzy S. a M., polegającego na zaoraniu pola ciągnikiem i spowodowaniu w ten sposób strat w łącznej wysokości 48 148 zł na szkodę A.B., tj. o czyn z art. 288 §1 k.k. Za podstawę decyzji merytorycznej przyjęto art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. (brak znamion czynu zabronionego).

W wyniku zaskarżenia decyzji przez pełnomocnika pokrzywdzonego, Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu w dniu 26 października 2016 roku uchylił postanowienie o umorzeniu dochodzenia i przekazał sprawę Prokuratorowi Rejonowemu w Kędzierzynie-Koźlu do dalszego prowadzenia.

Decyzja merytoryczna z dnia 28 czerwca 2016 roku uznana została przez badającego sprawę za przedwczesną z uwagi na brak analizy postępowania cywilnego o sygn. akt I Co 781/11 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu, na co zwrócił uwagę sąd odwoławczy, a także z powodu zaniechania przeprowadzenia w sprawie innych dowodów z dokumentów oraz przesłuchania wszystkich istotnych świadków, które enumeratywnie wskazane zostały przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Opolu i których konieczność przeprowadzenia, zasygnalizowana zostanie Prokuratorowi Rejonowemu w Kędzierzynie-Koźlu.

Prokurator badający akta, biorąc pod uwagę skomplikowany charakter prawny sprawy, który powodował trudności dowodowe, a także z uwagi na przedłużające się procedury sądowe związane z licytacją nieruchomości, nie dopatrywał się bierności organów ścigania przy procedowaniu przedmiotowej sprawy.

Końcowo wskazać należy, iż Prokurator Regionalny we Wrocławiu, uwzględniając skomplikowaną materię prawną postępowania, za zasadne uznał wdrożenie zwierzchniego nadzoru służbowego na szczeblu Prokuratury Okręgowej.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sieruk

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 22 grudnia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W uzupełnieniu odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Peczkisa podczas 28. posiedzenia Senatu w dniu 21 października 2016 r., dodatkowo uprzejmie wyjaśniam w zakresie dotyczącym wątku cywilnoprawnego sprawy.

Departament Wykonania Orzeczeń i Probacji w dniu 9 listopada 2016 r. zwrócił się do Prezesa Sądu Okręgowego w Opolu, na podstawie art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1138), o zbadanie sprawy i ustalenie, czy w przedstawionej sprawie egzekucyjnej doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa, które mogłoby stanowić podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Z nadesłanej przez Prezesa odpowiedzi wynika, że do tego rodzaju naruszenia nie doszło.

Niezależnie od powyższego w tutejszym Departamencie przeprowadzono szczegółową analizę akt egzekucyjnych w sprawie o sygnaturze Km 2670/04 w celu ustalenia, czy Komornik K.G. wykonał obowiązki wynikające z przepisów 922 i 947 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.), dalej k.p.c.

Nabywca nieruchomości na licytacji wstępuje w prawa i obowiązki wydierżawiającego i może wypowiedzieć umowę dzierżawy, a następnie wystąpić z pozwem o wydanie nieruchomości. W przypadku, gdy umowa najmu lub dzierżawy nieruchomości zawarta była na czas oznaczony dłuższy niż dwa lata, nabywca może wypowiedzieć tę umowę, w ciągu miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia o przyśądzeniu własności, z zachowaniem rocznego terminu wypowiedzenia, o ile umowa nie przewiduje terminu krótszego, chociażby umowa została zawarta z zachowaniem formy pisemnej i z datą pewną, a rzecz została najemcy lub dzierżawcy wydana. Z akt sprawy egzekucyjnej wynika, że Komornik w dniu 13 lutego 2012 r. przeprowadził opis i oszacowanie nieruchomości w postaci działki o numerze geodezyjnym [...], o powierzchni 19,6885 ha, położonej w K. ujawnionej w księdze wieczystej o numerze [...] (protokół opisu i oszacowania k. 290 akt egzekucyjnych). Dłużnik W.G. na podstawie art. 945 §1 k.p.c. został prawidłowo zawiadomiony o tej czynności. Nie stawiał się w kancelarii komorniczej podczas czynności ukończenia opisu i oszacowania nieruchomości w dniu 13 marca 2012 r., zaś w toku postępowania nie zgłaszał żadnych praw osób trzecich ciężających na nieruchomości. Nie składał żadnych wniosków oraz oświadczeń w przedmiocie zawartych umów, jak również nie zgłosił do operatu biegłego sądowego żadnych informacji dotyczących zawartych umów dzierżawy. O zawartej umowie dzierżawy nieruchomości Komornik został poinformowany przez Pana A.B. w dniu 21 sierpnia 2014 r., już po wydaniu przez Sąd postanowienia o przybiciu. Pan A.B. oświadczył, że umowa dzierżawy nieruchomości została zawarta w 2006 r. w formie ustnej i że znał treść księgi wieczystej, w której wpisana była wzmianka o prowadzonym postępowaniu, gdyż przeglądał elektroniczną księgę wieczystą (protokół z czynności k. 588 i 588v akt egzekucyjnych). Od tej chwili Pan A.B. był zawiadamiany o czynnościach egzekucyjnych przez Komornika (k. 591, 592 akt egzekucyjnych).

Licytacja nieruchomości odbyła się w dniu 20 lutego 2014 r. (protokół z przebiegu pierwszej licytacji nieruchomości k. 544–548). W dniu 10 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu wydał postanowienie w przedmiocie przybicia w sprawie o sygnaturze akt I Co 781/11 (odpis postanowienia k. 721). Na postanowienie to zażalenie złożył dłużnik (informacja pisemna z Sądu k. 723 akt egzekucyjnych). Z in-

formacji telefonicznej uzyskanej z Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu wynika, że postanowienie z 10 sierpnia 2016 r. jest prawomocne i nabywcy zostali wezwaniu do uiszczenia pozostałej ceny nabycia.

Zgodnie art. 991 k.p.c. Sąd odmówi przybicia z następujących przyczyn:

- z powodu naruszenia przepisów postępowania w toku licytacji, jeżeli uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik przetargu,
- jeżeli postępowanie podlegało umorzeniu lub zawieszeniu,
- jeżeli uczestnik nie otrzymał zawiadomienia o licytacji, chyba że z tego powodu nie nastąpiło naruszenie jego praw albo że będąc na licytacji nie wystąpił ze skargą na to uchybienie.

W związku z powyższym jeśli Pan A.B. nie otrzymał odpisu postanowienia o przybicu winien rozważyć celowość zaskarżenia tego postanowienia, łącząc zażalenie z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia (instytucja przywrócenia terminu uregulowana jest w art. 167–172 k.p.c.).

Z powyższej analizy wynika, że brak jest podstaw do stwierdzenia nieprawidłowości w działaniu Komornika ani sądu nadzorującego przebieg egzekucji z nieruchomości. Komornik nie miał możliwości dowiedzenia się o umowie dzierżawy, gdyż nie była ona ujawniona w księdze wieczystej. Taką informację posiadali dłużnik i dzierżawca. Z uwagi na powyższe ewentualne roszczenia odszkodowawcze dzierżawca może kierować przeciwko dłużnikowi, który nie ujawnił faktu istnienia umowy dzierżawy, czym pozbawił Pana A.B. uczestnictwa w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym nieruchomości.

Sekretarz Stanu
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI
Patrik Jaki

Oświadczenie senatora Leszka Piechoty

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Niniejsze zapytanie kieruję w związku z wątpliwościami, które pojawiły się podczas bieżącej pracy biura senatorskiego oraz w związku z potrzebą przeanalizowania uprawnień i obowiązków adwokatów i aplikantów adwokackich w odniesieniu do zasad etyki zawodowej oraz pozostałych aktualnie obowiązujących przepisów. Biorąc pod uwagę powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące zapytanie.

Czy istnieją w aktualnym stanie prawnym ograniczenia niepozwalające na podjęcie przez adwokata pracy jako dyrektora biura senatorskiego lub czy podjęcie przez adwokata pracy jako dyrektora biura senatorskiego jest sprzeczne z zasadami etyki adwokackiej? Czy istnieją różnice w tym zakresie w odniesieniu do adwokatów czynnych zawodowo (prowadzących kancelarie adwokackie) oraz adwokatów, którzy nie są czynni zawodowo?

Proszę również o wskazanie: czy istnieją ograniczenia dotyczące pracy aplikanta adwokackiego jako dyrektora biura senatorskiego?

Kolejną kwestią, o której rozstrzygnięcie proszę, jest to, czy osoba pracująca jako dyrektor biura senatorskiego, po spełnieniu warunków ustawowych – w tym posiadania wykształcenia prawniczego oraz wymaganego stażu pracy – może przystąpić do egzaminu adwokackiego, nie spełniając wymogu odbycia aplikacji adwokackiej. Dodatkowo chciałbym prosić o udzielenie odpowiedzi na zapytanie, czy istniałaby możliwość rozważenia zmiany przepisów prawa w ten sposób, aby praktykę w biurze senatora uwzględnić jako okres trwania praktyki zawodowej prawnika, będący wymogiem formalnym do przystąpienia do egzaminu zawodowego bez ukończenia aplikacji adwokackiej.

Powyższe informacje pozwolą na wyjaśnienie wątpliwości dotyczących organizacji pracy biur senatorskich oraz kwestii z zakresu etyki zawodowej adwokatów.

Z góry bardzo dziękuję za udzielenie informacji.

*Z wyrazami szacunku
Leszek Piechota*

Odpowiedź

Warszawa, 1.12.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane przy piśmie z dnia 27 października 2016 r., Nr BPS/043-28-611/16, oświadczenie senatora Leszka Piechoty, złożone na 28. posiedzeniu Senatu w dniu 21 października 2016 r., dotyczące przeanalizowania uprawnień i obowiązków adwokatów i aplikantów adwokackich w odniesieniu do zasad etyki zawodowej oraz pozostałych aktualnie obowiązujących przepisów, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Oświadczenie zawiera trzy grupy pytań do Ministra Sprawiedliwości oraz postulat legislacyjny.

Pierwsza z nich dotyczy możliwości łączenia zawodu adwokata z pracą w charakterze dyrektora biura senatorskiego.

Odnosząc się do wskazanej kwestii na gruncie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, 1064, 1224, 1255 i 1311 oraz z 2016 r. poz. 1579) należy wskazać przepis art. 4 ust. 1, który określa, że zawód adwokata polega na świadczeniu pomocy prawnej, a w szczególności na udzielaniu porad prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed sądami i urzędami.

Obowiązujące regulacje systemowe co do zasady przewidują swobodę wykonywania zawodu zaufania publicznego – adwokata, związaną z reprezentowaniem interesu strony w postępowaniach cywilnym, karnym, administracyjnym i innych, przewidzianych w ustawach. Adwokaci mogą wykonywać zawód indywidualnie, w kancelariach, a także w spółkach i w zespołach adwokackich (zob. art. 4a ustawy – Prawo o adwokaturze).

Gwarancje konstytucyjne dotyczące wolności działalności gospodarczej i wolności wyboru i wykonywania zawodu w odniesieniu do zawodu adwokata doznają jednak pewnych ograniczeń.

W szczególności art. 4b ust. 1 określa przypadki uniemożliwiające adwokatowi wykonywanie zawodu w jakiegokolwiek formie organizacyjnej, przy czym z pkt 1 wynika, że adwokat nie może wykonywać zawodu, jeżeli pozostaje w stosunku pracy; w myśl ust. 3 zakaz ten nie dotyczy pracowników naukowych i naukowo-dydaktycznych.

W praktyce oznacza to, że w razie podjęcia zatrudnienia w ramach stosunku pracy, poza pracą naukową i naukowo-dydaktyczną, osoba wpisana na listę adwokatów nie może czynnie wykonywać zawodu i pozostaje na liście adwokatów niewykonywujących zawodu (która funkcjonuje w ramach regulacji samorządowych). Nie wpływa to jednak na status zawodowy adwokata ani możliwość posługiwania się tytułem zawodowym.

Naruszenie przez adwokata zakazu łączenia wykonywania zawodu z pozostawaniem w stosunku pracy byłoby zatem postępowaniem sprzecznym z prawem, a to cytowanym wyżej przepisem art. 4b ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo o adwokaturze i stanowiłoby tym samym podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Przepis art. 80 ustawy – Prawo o adwokaturze, określający materialne podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów, przewiduje bowiem w szczególności, że adwokaci podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem.

Powyższy przepis we wskazanym zakresie stanowi samoistną podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej, niewymagającą uszczegółowienia w zasadach etyki zawodowej.

Kolejnym zagadnieniem poruszonym w oświadczeniu senatorskim jest ewentualne istnienie ograniczeń dotyczących pracy aplikanta adwokackiego jako dyrektora biura senatorskiego.

Odnosząc się do niego należy wskazać, że kwestię podjęcia przez aplikanta adwokackiego zajęć innych, niż wynikających z odbywania aplikacji, reguluje akt samorządowy, a mianowicie §13 Regulaminu odbywania aplikacji adwokackiej (uchwała Nr 55/2011 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 19 listopada 2011 r. z późn. zm.).

Zgodnie z ust. 1 wskazanego przepisu inne zajęcia aplikanta – poza zajęciami wynikającymi z odbywania aplikacji pod kierunkiem patrona w okresie aplikacji – wymagają zgody patrona i dziekana właściwej okręgowej rady adwokackiej, który zasięga opinii kierownika szkolenia. Podjęcie innego zajęcia nie może utrudniać przebiegu aplikacji, w tym szkolenia oraz naruszać godności wykonywania zajęć aplikanta adwokackiego. Stosownie do ust. 2 tego przepisu, aplikant jest obowiązany powiadamiać dziekana okręgowej rady adwokackiej o każdej zmianie dotyczącej istotnych warunków wykonywania innego zajęcia. Z kolei w myśl ust. 3 cyt. przepisu, podjęcie innego zajęcia bez uzyskania zgody, o której mowa w ust. 1 lub brak powiadomienia o zmianach dotyczących wykonywania tego zajęcia może być podstawą wszczęcia przeciwko aplikantowi postępowania dyscyplinarnego. Stosownie do ust. 4 natomiast, wymóg uzyskania zgody, o której mowa w ust. 1 nie dotyczy pracowników naukowych i na-

ukowo-dydaktycznych w zakresie zajęć wykonywanych przez nich w tym charakterze. Rozpoczęcie wykonywania tych zajęć i zaprzestanie ich wykonywania wymaga jednak pisemnego powiadomienia dziekana właściwej rady adwokackiej.

Z powyższych regulacji wynika, że prawo nie przewiduje zakazu podejmowania pracy przez aplikanta adwokackiego, jednakże kwestia podjęcia przez aplikanta dodatkowego zatrudnienia jest oceniana każdorazowo przez samorząd zawodowy.

Odnosząc się do poruszonej w oświadczeniu kwestii ewentualnej możliwości przystąpienia do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji adwokackiej przez osobę pracującą na stanowisku dyrektora biura senatorskiego, należy wskazać, że katalog przesłanek uprawniających do przystąpienia do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji zawiera art. 66 ust. 2 ustawy – Prawo o adwokaturze, zgodnie z którym:

Do egzaminu adwokackiego składanego przed komisją, o której mowa w art. 78, bez odbycia aplikacji adwokackiej, mogą przystąpić:

1) doktorzy nauk prawnych;

2) osoby, które przez okres co najmniej 4 lat w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu były zatrudnione na stanowisku referendarza sądowego, starszego referendarza sądowego, asystenta prokuratora, asystenta sędziego lub były zatrudnione w Sądzie Najwyższym, Trybunale Konstytucyjnym lub w międzynarodowym organie sądowym, w szczególności w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub Europejskim Trybunale Praw Człowieka i wykonywały zadania odpowiadające czynnościom asystenta sędziego;

3) osoby, które po ukończeniu wyższych studiów prawnych przez okres co najmniej 4 lat w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu wykonywały na podstawie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej wymagające wiedzy prawniczej czynności bezpośrednio związane ze świadczeniem pomocy prawnej przez adwokata lub radcę prawnego w kancelarii adwokackiej, zespole adwokackim, spółce cywilnej, jawnej, partnerskiej, komandytowej lub komandytowo-akcyjnej, o których mowa w art. 4a ust. 1, lub kancelarii radcy prawnego, spółce cywilnej, jawnej, partnerskiej, komandytowej lub komandytowo-akcyjnej, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;

4) osoby, które po ukończeniu wyższych studiów prawnych przez okres co najmniej 4 lat w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu były zatrudnione w urzędach organów władzy publicznej i wykonywały wymagające wiedzy prawniczej czynności bezpośrednio związane ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz tych urzędów;

4a) osoby, które po ukończeniu aplikacji legislacyjnej przez okres co najmniej 4 lat w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu były zatrudnione w urzędach organów władzy publicznej lub w państwowych jednostkach organizacyjnych i wykonywały wymagające wiedzy prawniczej czynności bezpośrednio związane z tworzeniem projektów ustaw, rozporządzeń lub aktów prawa miejscowego;

5) osoby, które zdały egzamin sędziowski, prokuratorski, notarialny lub komorniczy;

6) osoby, które zajmują stanowisko radcy lub starszego radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa;

7) osoby, które w terminie określonym w art. 69b nie złożyły wniosku o wpis na listę adwokatów;

8) osoby, o których mowa w art. 73 ust. 2 (czyli osoby, które przez co najmniej 10 lat nie wykonywały zawodu).

W myśl ust. 3 tego artykułu osoby, o których mowa w ust. 2, muszą spełniać wymagania przewidziane w art. 65 pkt 1–3, a więc być nieskazitelnego charakteru i swym dotychczasowym zachowaniem dawać rękojmię prawidłowego wykonywania zawodu adwokata; korzystać w pełni z praw publicznych oraz mieć pełną zdolność do czynności prawnych oraz mieć ukończone wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskać tytuł magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej.

Katalog odstępstw od wymogu odbycia aplikacji adwokackiej jest zatem katalogiem zamkniętym.

Należy także wskazać, że zgodnie z art. 78a ust. 5 w związku z art. 75c ust. 4 i 5 ustawy – Prawo o adwokaturze organem właściwym do podjęcia decyzji w przedmiocie dopuszczenia do egzaminu adwokackiego w odniesieniu do poszczególnych kandydatów jest każdorazowo przewodniczący właściwej komisji egzaminacyjnej, do której złożono wniosek i do kompetencji tego organu należy ocena spełnienia przez danego kandydata przesłanek uprawniających do przystąpienia do tego egzaminu.

Odnosząc się do zawartej w końcowej części oświadczenia propozycji zmiany ustawy – Prawo o adwokaturze, polegającej na dodaniu praktyki zawodowej prawnika w biurze senatorskim do katalogu przesłanek przystąpienia do egzaminu adwokackiego bez uprzedniego odbycia aplikacji adwokackiej, można rozważyć jej zasadność podczas prac legislacyjnych nad ewentualną szerszą nowelizacją ustawy.

Wydaje się jednak, że wskazany w oświadczeniu nader szczegółowy sposób regulowania przypadków wymaganej praktyki zawodowej jest nadmiernie kazuistyczny i przez to wywołuje obawę, że poza zakresem regulacji ustawowej mogłyby pozostać inne równorzędne przypadki wykonywania czynności prawniczych, których katalog – z uwagi na liczbę i różnorodność – byłby trudny, czy wręcz niemożliwy do sformułowania.

Wydaje się przy tym, że obowiązujące przepisy ustawy – Prawo o adwokaturze są wystarczające i należyście umożliwiają dostęp do zawodu adwokata.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Marcin Warchoł
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zgłaszają się do mnie samorządowcy z reprezentowanego przeze mnie okręgu wyborczego, zaniepokojeni konsekwencjami finansowymi, jakie poniosą samorządy w związku ze zmianą przepisów ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Skutki zmian regulacyjnych dotyczących farm wiatrowych już odczuwają inwestorzy, gdyż wzrosły obciążenia z tytułu podatków od nieruchomości. Instytucje, w których zobowiązania zaciągali drobni i średni właściciele farm na projekty do 6 MW, borykają się z problemem spłaty zaciągniętych zobowiązań.

Potencjalne skutki gospodarcze to zarówno mniejsze podatki lokalne płacone przez inwestorów, jak i mniej kapitału prywatnego na zwiększenie kolejnej akcji kredytowej.

Czy ministerstwo oszacowało wielkość spadku wpływów z tytułu stawiania farm wiatrowych?

W jaki sposób ministerstwo planuje uzupełnić braki finansowe w samorządach spowodowane zmniejszonymi wpływami z tytułu podatku płaconego przez inwestorów farm wiatrowych?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 24 listopada 2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 października znak: BPS/043-28-612/16 dotyczące oświadczenia złożonego przez Senatora Mariana Poślednika w dniu 21 października 2016 r. na 28. posiedzeniu Senatu uprzejmie informuję, co następuje.

Inicjatorem projektu ustawy, która została uchwalona przez Sejm RP w dniu 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961) była grupa posłów, do reprezentowania której został upoważniony Pan Poseł Bogdan Rzońca. Z tego też względu nie istniał wymóg dołączenia do projektu oceny skutków regulacji.

Celem przedmiotowej ustawy było określenie warunków, zasad i trybu lokalizacji, realizacji oraz eksploatacji elektrowni wiatrowych oraz warunków lokalizacji zabudowy mieszkaniowej w sąsiedztwie elektrowni wiatrowych w kontekście regulacji systemowych przepisów prawa budowlanego. Zatem, należy podkreślić, że wprowadzona zmiana w zakresie definicji elektrowni wiatrowej miała w intencji projektodawców na celu podniesienie poziomu bezpieczeństwa funkcjonowania elektrowni wiatrowych poprzez odpowiednie rozszerzenie właściwości organów nadzoru budowlanego na całość konstrukcji.

Zauważyć należy, iż sytuacja wytwórców energii ze źródeł odnawialnych jest funkcją bardzo wielu różnych czynników, w tym takich jak: system wsparcia odnawialnych źródeł energii, określony w ustawie o OZE; sytuacja na rynku finansowym (np. wysokość stóp procentowych); struktura finansowania inwestycji; koszty pracownicze; warunki atmosferyczne; postęp technologiczny wpływający na sprawność instalacji, a także wysokość podatków, w tym podatku od nieruchomości.

W odniesieniu do tego ostatniego elementu należy zaznaczyć, że gminy w ramach przysługujących im uprawnień mogą wprowadzać preferencje w opodatkowaniu budowli, aż do jego całkowitego zniesienia. Zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 716 i 1579) przy określaniu stawki podatku od nieruchomości od budowli rada gminy może różnicować jej wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności rodzaj prowadzonej działalności. Na podstawie natomiast art. 7 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy, rada gminy może w drodze uchwały wprowadzić inne niż ustawowe zwolnienia przedmiotowe z podatku od nieruchomości. Wprowadzanie obniżek i zwolnień musi być zgodne z zasadami udzielania pomocy publicznej.

Uprawnienia w zakresie różnicowania stawek podatku od nieruchomości oraz wprowadzania zwolnień w tym podatku są wyrazem posiadania przez jednostki samorządu terytorialnego autonomii finansowej, która pozwala gminie na samodzielne kształtowanie polityki podatkowej, zgodnie ze swoją właściwością terytorialną. Instrumenty te pozwalają radom gmin na uwzględnienie, przy określaniu wysokości podatku od nieruchomości, specyficznych okoliczności dotyczących konkretnych przedmiotów opodatkowania.

Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961) od dnia jej wejścia w życie, tj. od 16 lipca 2016 r., do dnia 31 grudnia 2016 r. podatek od nieruchomości dotyczący elektrowni wiatrowych ustala się i pobiera zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem wejścia w życie ustawy. W związku z powyższym zwiększenie obciążeń z tytułu opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych może nastąpić dopiero od 1 stycznia 2017 r.

Mechanizm wyrównywania gminom dochodów, w przypadku gdy ich dochody podatkowe zmniejszą się poniżej określonego progu, zawarty jest w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 198 i 1609). Polega on na przyznaniu części wyrównawczej subwencji ogólnej dla gmin, której wysokość zależy od dochodów podatkowych na mieszkańca (kwota podstawowa). Ponadto, gminy o niskiej gęstości zaludnienia otrzymują kwotę uzupełniającą w ramach części wyrównawczej subwencji ogólnej.

Wskazana w poprzednim akapicie ustawa przewiduje również utworzenie w ramach subwencji ogólnej rezerwy przeznaczonej dla jednostek samorządu terytorialnego. Warunkiem otrzymania środków z tej rezerwy jest spełnienie ustawowych kryteriów przewidzianych w art. 36a ust. 1 ww. ustawy. Środki rezerwy subwencji ogólnej mogą być przeznaczone m.in. dla: gmin, powiatów i województw, w których dochody, w przeliczeniu na jednego mieszkańca, są niższe od średnich dochodów odpowiednio wszystkich gmin, powiatów i województw, w przeliczeniu na jednego mieszkańca kraju.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż kwestie dotyczące odnawialnych źródeł energii leżą zasadniczo w kompetencji Ministra Energii, który monitoruje zakres wpływu przyjętej ustawy na rozwój odnawialnych źródeł energii w Polsce.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ROZWOJU I FINANSÓW
Leszek Skiba
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań zmierzających do rozwiązania problemu mieszkań zakładowych sprzedanych przez państwo w okresie transformacji ustrojowej z pominięciem prawa pierwokupu dla najemców.

W okresie transformacji ustrojowej dokonano zbycia na rzecz osób prawnych i fizycznych domów i całych osiedli mieszkań zakładowych z pominięciem prawa pierwokupu dla ich wieloletnich najemców. Przykładowo w Zabrzu sprzedano 1818 mieszkań za kwotę 8,3 miliona zł, w Tarnowskich Górach sprzedano 13 budynków, czyli 590 mieszkań, za kwotę 11 milionów zł, natomiast tysiące ludzi zostały narażone na niewypłacalność czynszową.

W tym miejscu chciałbym zaznaczyć, że w wielu przypadkach lokatorzy przyczynili się swoją pracą i wkładem finansowym do powstania tych lokali. Mieszkania były budowane ze środków zakładowego funduszu mieszkaniowego, który pomniejszał zysk przedsiębiorstwa, a ten pomniejszony zysk w efekcie dawał niższe płace.

W województwie śląskim problem ten dotyczy mieszkań zakładowych po następujących zakładach: Huta „Zabrze” SA, Lindrut w Zabrzu, Silma w Sosnowcu, Zakłady Metalurgiczne „Silesia” w Katowicach, a także wielu innych. Dzisiaj w tych mieszkaniach mieszkają w większości ludzie starsi i schorowani, dla których wykup mieszkania po cenach rynkowych jest czymś nierealnym. Problem dotyczy mieszkań sprzedanych przed dniem 7 lutego 2001 r., czyli przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach sprzedaży mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa. Dla wielu osób wspomniana ustawa ukazała się niestety za późno.

Obecnie gminy mogą otrzymać jedynie 30% dofinansowania na zakup wcześniej sprzedanych mieszkań zakładowych. Jednak obecny właściciel wykupionych mieszkań zakładowych nie ma obowiązku ich gminie sprzedać.

Problem lokatorów mieszkań zakładowych trwa już kilkanaście lat i do dziś nie został rozwiązany z powodu braku woli politycznej. W ocenie stowarzyszeń broniących lokatorów mieszkań zakładowych sprzedano ich mieszkania wbrew obowiązującemu prawu.

Zagadnienie jest wyjątkowo trudne i problematyczne oraz jest jednym z cięższych błędów prywatyzacyjnych w okresie transformacji ustrojowej, zwłaszcza w sytuacji, gdy pracownicy chcieli swoje mieszkania wykupić od spółek Skarbu Państwa, które z kolei na to się nie zgadzały. Następnie spółki sprzedawały całe kompleksy budynków mieszkalnych osobom z zewnątrz na bardzo korzystnych zasadach cenowych, po czym nowi właściciele proponowali najemcom wykup mieszkań po cenach o wiele wyższych niż cena zakupu od spółki z udziałem Skarbu Państwa. W pełni uzasadnione wydaje się niezadowolenie społeczne i, co się z tym wiąże, poczucie niesprawiedliwości u lokatorów sprzedanych mieszkań zakładowych.

Ze swojej strony apeluję do Pana Ministra o podjęcie próby znalezienia rozwiązania opisanego problemu.

Z szacunkiem
Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 17 listopada 2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 27 października 2016 r., znak: BPS/043-28-613/16 tekstem oświadczenia złożonego przez senatora Krystiana Probiezera na 28. posiedzeniu Senatu RP w dniu 21 października 2016 r., dotyczącego prośby o podjęcie działań zmierzających do rozwiązania problemu mieszkańców zakładowych sprzedanych przez Państwo w okresie transformacji ustrojowej, uprzejmie udzielam odpowiedzi w zakresie poruszonego zagadnienia.

Na wstępie należy wskazać, że tzw. mieszkania zakładowe stanowiły w przeszłości własność różnych podmiotów i w różnych okresach lub okolicznościach były przekazywane albo zbywane na rzecz osób innych niż najemcy, stąd każdy przypadek wymaga indywidualnej oceny pod względem ewentualnego naruszenia interesu prawnego bądź uprawnień najemców zbywanych zasobów. Nieruchomości zabudowane zakładowymi budynkami mieszkalnymi z dniem 5 grudnia 1990 r. zostały z mocy prawa przekazane (wraz z gruntem, na którym są posadowione) na własność przedsiębiorstw państwowym. Uwłaszczone przedsiębiorstwa mogły w latach 1991–2000 **dowolnie rozporządzać przekazaniem mieniem**, ponieważ aż do dnia 7 lutego 2001 r. nie istniały regulacje przyznające najemcom prawo pierwszeństwa nabycia mieszkania. Ponadto od dnia 12 listopada 1994 r. do dnia 31 maja 2000 r. przedsiębiorstwa państwowe mogły nieodpłatnie przekazywać zakładowe budynki mieszkalne w ręce prywatne (osobom prawnym, np. spółkom), na podstawie ustawy z dnia 12 października 1994 r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U. Nr 119, poz. 567, z późn. zm.). W dniu 14 kwietnia 2000 r. z inicjatywy poselskiej uchwalono zmianę przepisów ww. ustawy z dnia 12 października 1994 r., w wyniku której zablokowano z dniem 1 czerwca 2000 r. możliwość nieodpłatnego przekazywania zakładowych budynków na rzecz osób prawnych innych niż spółdzielnie mieszkaniowe i gminy. Z dniem 7 lutego 2001 r. weszła w życie ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. poz. 52), która przyznała najemcom mieszkań zakładowych pierwszeństwo w nabyciu lokali. Jednakże jak słusznie Pan Senator zauważył wobec wielu najemców regulacje powyższe nie znajdują zastosowania, gdyż przed ich wprowadzeniem, tj. w okresie od 5 grudnia 1990 r. do 6 lutego 2001 r. duża część zasobów mieszkań zakładowych została zbyta lub przekazana wraz z najemcami na rzecz osób trzecich (spółek lub osób prywatnych).

Od wielu lat podejmowane są działania zarówno przez organy administracji rządowej, jak i parlamentarzystów, przy współdziałaniu stowarzyszeń zrzeszających najemców byłych mieszkań zakładowych, w celu uregulowania sytuacji najemców, którzy zajmują lokale zbyte przed dniem 7 lutego 2001 r. Jednak wypracowanie koncepcji, która wyważałaby interesy zarówno aktualnych właścicieli tych zasobów, jak i najemców jest bardzo utrudnione z uwagi na obowiązek respektowania konstytucyjnej zasady ochrony własności. Liczne inicjatywy legislacyjne przedkładane od 2006 roku, zmierzające do przyznania omawianej grupie najemców uprawnień do preferencyjnego nabywania zajmowanych lokali na własność, nie przyniosły rezultatów. Wobec konstytucyjnej zasady ochrony prawa własności przysługującej obecnym właścicielom mieszkań oraz wniosków wynikających z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2001 r., sygn. akt K 33/2000, przedstawiane dotychczas projekty przyznające najemcom roszczenia bądź uprawnienia do nabywania mieszkań nie były ostatecznie przyjmowane przez Parlament z uwagi na obawy o niezgodność z Konstytucją.

tucją RP oraz znaczące skutki finansowe dla budżetu państwa. W obecnym stanie prawnym nie jest możliwe ustawowe, władcze anulowanie wszystkich transakcji zbycia mieszkań (nieruchomości) zakładowych, ani odebranie własności tych mieszkań ich aktualnym właścicielom. W wielu bowiem przypadkach umowy cywilnoprawne, których przedmiotem były omawiane lokale, zawarte zostały zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami. Należy także mieć na względzie, że najem jest uprawnieniem znacznie „słabszym” niż prawo własności, a zatem nie istnieje możliwość władczego przekazania prawa własności mieszkań ich najemcom, tym bardziej że często najemcami są już obecnie następcy prawni pracowników zakładów państwowych.

W obowiązującym stanie prawnym najemcy byłych mieszkań zakładowych mają zapewnioną możliwość występowania do sądów z roszczeniem o rozwiązanie zawartych w przeszłości umów, których skutkiem było uzyskanie niesłusznej korzyści z majątku Skarbu Państwa. Zgodnie z przepisem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1990 r. o zwrocie korzyści uzyskanych niesłusznie kosztem Skarbu Państwa lub innych państwowych osób prawnych (Dz. U. z 1990 r. Nr 44, poz. 255 z późn. zm.), jeżeli wskutek czynności prawnej lub decyzji administracyjnej przenoszającej własność lub inne prawo majątkowe na niepaństwowe osoby prawne lub osoby fizyczne osoby te **uzyskały niesłusznie korzyść z majątku Skarbu Państwa lub innych państwowych osób prawnych**, sąd może oznaczyć sposób i wysokość wyrównania strat, a nawet rozwiązać umowę rozstrzygając o rozliczeniu między stronami. W sprawach dotyczących sprzedaży budynków i lokali mieszkalnych wnioski do sądu może złożyć najemca, którego interes prawny został naruszony lub organizacja społeczna reprezentująca tego najemcę. Istnieje również możliwość zwrócenia się do prokuratora o wystąpienie z żądaniami do sądu. Sprawy rozpoznaje sąd okręgowy właściwy ze względu na miejsce dokonania czynności prawnej lub siedzibę (miejsce zamieszkania) pozwanego.

W 2015 r. Parlament przy współpracy resortu wypracował kompromisowe rozwiązanie umożliwiające ustabilizowanie sytuacji prawnej najemców byłych mieszkań zakładowych. Polega ono na wprowadzeniu mechanizmów przewidujących wsparcie finansowe z budżetu państwa dla gmin, które zamierzają zakupić byłe mieszkania zakładowe od ich aktualnych właścicieli. W dniu 25 września 2015 r. uchwalono ustawę o zmianie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. poz. 1815), która przewiduje wsparcie ze środków Funduszu Dopłat w wysokości 30% kosztów inwestycji, polegającej na zakupie lokali zakładowych do zasobów komunalnych. Jednak dotychczas obserwuje się słabsze od oczekiwanego zainteresowanie gmin zakupem byłych mieszkań zakładowych, dlatego resort infrastruktury i budownictwa podjął prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych oraz niektórych innych ustaw. W projekcie proponuje się m.in. zwiększenie wsparcia dla gmin z Funduszu Dopłat z 30 do 50% kosztów przedsięwzięcia, polegającego na zakupie byłych mieszkań zakładowych lub budynku mieszkalnego z byłymi mieszkaniami zakładowymi. W świetle konstytucyjnej zasady ochrony własności nie ma jednak możliwości wprowadzenia w tej ustawie nakazu sprzedaży mieszkań przez ich obecnego właściciela. Jednakże z sygnałów napływających od miast, na terenie których występuje największa liczba tych lokali, wynika że zarówno władze samorządu jak i właściciele byłych mieszkań zakładowych wyrażają wolę zawarcia umów.

Projekt przewidujący zwiększenie bezzwrotnego finansowego wsparcia, udzielanego z Funduszu Dopłat gminom i związkom międzygminnym, został w dniu 8 listopada br. skierowany do konsultacji publicznych, i jest dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa oraz na stronie Rządowego Centrum Legislacji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Kazimierz Smoliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Marka Rockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Z prośbą o interwencję i pomoc zwróciło się do mnie Stowarzyszenie Gmin RP Euroregionu Bałtyk z siedzibą w Elblągu. Stowarzyszenie, w którym działa 38 gmin, postuluje ustanowienie funduszu małych projektów dla beneficjentów na polsko-rosyjskim obszarze granicznym i przyznanie stowarzyszeniu roli jednego z operatorów tego funduszu.

Stowarzyszenie wskazuje, iż reprezentuje jedyny euroregion w Polsce, który w ramach programu Europejskiej Współpracy Terytorialnej nie ma wydzielonej linii finansowania małych projektów transgranicznych. Podobnie jest, jeśli chodzi o programy Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa.

Proszę Pana Ministra o podjęcie działań, które dadzą Euroregionowi Bałtyk możliwość realizowania inicjatyw lokalnych w ramach priorytetów narodowych i Unii Europejskiej na polskiej granicy wschodniej i północnej.

Z poważaniem
Marek Rocki

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIEROZWOJU**

Warszawa, 28 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Marka Rockiego na 28. posiedzeniu Senatu w dniu 21 października 2016 r., w sprawie ustanowienia funduszu małych projektów na polsko-rosyjskim obszarze granicznym i przyznania Stowarzyszeniu Gmin RP Euroregionu Bałtyk roli jednego z operatorów tego funduszu, pragnę przekazać następujące informacje.

Określenie potrzeb, celów, zakresu finansowanych działań oraz sposobów realizacji każdego z programów współpracy transgranicznej Europejskiej Współpracy Terytorialnej i Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa z udziałem Polski następuje w drodze konsensusu pomiędzy państwami w nim uczestniczącymi. Każdorazowo w proces decyzyjny włączeni są przedstawiciele władz regionalnych z obszaru objętego programem oraz reprezentanci euroregionów. W pracach nad przygotowaniem poszczególnych programów 2014–2020 na granicy wschodniej uczestniczyli m.in. przedstawiciele euroregionów, które wchodzą w skład polsko-sąsiedzkich grup roboczych/komitetów monitorujących:

- Bałtyk (Polska – Rosja, Południowy Bałtyk),
- Bug (Polska – Białoruś – Ukraina),
- Karpacki (Polska – Białoruś – Ukraina),
- Niemen (Polska – Rosja, Polska – Białoruś – Ukraina, Litwa – Polska),
- Puszcza Białowieska (Polska – Białoruś – Ukraina).

Mikroprojekty stanowią istotną część programów transgranicznych, w których uczestniczy Polska i są ukierunkowane na działania dotyczące budowy zaufania i rozwoju współpracy między lokalnymi społecznościami obszarów przygranicznych. Na granicy zachodniej i południowej są realizowane w formie funduszu mikroprojektów. Operatorami

funduszy są Euroregiony. Natomiast na granicy północnej oraz wschodniej, będącej jednocześnie granicą zewnętrzną Unii Europejskiej, ze względu na ustalenia z partnerami zagranicznymi, mikroprojekty są realizowane za pośrednictwem struktur programowych.

Uzgodniony w drodze wymagających negocjacji ze stroną rosyjską program Polska – Rosja nie przewiduje wyodrębnionego funduszu małych projektów, ani osobnej alokacji na realizację mikroprojektów. W nowym dwustronnym programie Ministerstwo Rozwoju RP podejmuje starania, aby w ramach dostępnych środków wydzielić pulę, którą będzie można przeznaczyć na wsparcie inicjatyw lokalnych. Ze względu na ograniczony budżet programu, nie jest planowane wyodrębnianie funduszu małych projektów i powierzenie zarządzania tym funduszem operatorom. Ministerstwo Rozwoju będzie proponować partnerom rosyjskim przyjęcie rozwiązania polegającego na ogłoszeniu odrębnego naboru na projekty o małym budżecie. Takie projekty podlegałyby uproszczeniu, w stosunku do projektów standardowych, wdrażaniu i rozliczaniu. Euroregiony, w tym Stowarzyszenie Gmin Euroregionu Bałtyk, będą mogły ubiegać się o środki z Programu w charakterze beneficjenta. Jeśli zostanie przyjęte, rozwiązanie to będzie stanowić postęp w stosunku do poprzedniej edycji programu (Litwa – Polska – Rosja), w którym, ze względu na sprzeciw partnerów zagranicznych, mikroprojekty nie były realizowane w żadnej formie.

W ramach drugiego programu realizowanego na granicy wschodniej, w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa – Polska – Białoruś – Ukraina – na dofinansowanie projektów o małych budżetach została wyodrębniona pula 5,2 mln euro. Projekty te będą wdrażane w ramach celu tematycznego *Dziedzictwo*. Dofinansowanie dla projektu może wynosić od 20 tys. do 60 tys. euro (maks. 90% budżetu projektu). Planujemy przeprowadzenie naboru na tego typu projekty w grudniu 2017 r. Doświadczenia z perspektywy finansowej 2007–2013, w ramach której zrealizowanych zostało sześć projektów, będących odpowiednikiem funduszu mikroprojektów, wpłynęły na wspólną decyzję partnerów o uproszczeniu systemu wspierania inicjatyw lokalnych na tej granicy (z pominięciem operatora).

W programie Południowy Bałtyk projekty otrzymujące od 20 do 500 tys. euro dofinansowania mogą być realizowane w ramach wszystkich osi tematycznych programu. Ze względu na przewidywane wysokie koszty zarządzania i wdrażania ewentualnego funduszu mikroprojektów, partnerzy programu podjęli decyzję o rezygnacji z tej formy realizacji programu. Stowarzyszenie Gmin Euroregionu Bałtyk może być beneficjentem projektów i realizować działania na rzecz zrzeszonych w nim gmin. Realizuje ono działania m.in. z zakresu wsparcia zdolności instytucjonalnych małych podmiotów dla realizacji przedsięwzięć międzynarodowych.

Natomiast w programie Litwa – Polska uzgodniono, że 8–10% budżetu programu zostanie przeznaczone na dofinansowanie małych projektów (o maksymalnej wartości dofinansowania 50 tys. euro). W wyniku analizy doświadczeń z perspektywy 2007–2013 dotyczących wdrażania i rozliczania funduszu małych projektów, biorąc pod uwagę zgłaszane preferencje beneficjentów dotyczące realizacji i rozliczania mikroprojektów, partnerzy programu podjęli decyzję o umożliwieniu składania małych projektów w dedykowanych naborach w ramach programu, z pominięciem operatora. Projekty o małych budżetach mogą być realizowane we wszystkich osiach tematycznych. Najbliższy nabór zaplanowano na pierwszy kwartał 2017 r. Euroregion Niemien może uczestniczyć w programie jako beneficjent realizujący projekty regularne jak również małe projekty.

Ze względu na różnorodność programów transgranicznych na poszczególnych granicach Polski, wprowadzenie jednolitego modelu wdrażania małych projektów nie jest możliwe. Liczę jednak, że uda się uzgodnić z partnerami rozwiązanie, które pozwoli na sfinansowanie wielu ważnych i potrzebnych inicjatyw wspierających współpracę samorządową i pozarządową na poziomie lokalnym na granicy polsko-rosyjskiej.

Z wyrazami szacunku

PODSEKRETARZ STANU
Adam Hamryszczak

Oświadczenie senatora Marka Rockiego

skierowane do prezydent m.st. Warszawy Hanny Gronkiewicz-Waltz

Z prośbą o pomoc zwrócili się do mnie członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości Saska 52. W maju 2013 r. wspólnota wystąpiła do Biura Stołecznego Konserwatora Zabytków z wnioskiem o wydanie zaleceń konserwatorskich określających sposób korzystania z zabytku nieruchomego, jego zabezpieczenia i wykonania prac konserwatorskich, oraz zakres dopuszczalnych zmian w zabytku. Wniosek dotyczył remontu elewacji polegającego na ociepleniu budynku. Budynek wybudowany w 1954 r. ma ściany zewnętrzne wykonane z cegły ceramicznej bez izolacji cieplnej, co powoduje ogromne straty ciepłe podczas zimy (budynek nie posiada centralnego ogrzewania, a poszczególne lokale są ogrzewane indywidualnie).

W odpowiedzi na ten wniosek Biuro Stołecznego Konserwatora Zabytków (w sierpniu 2013 r.) odpowiedziało, że budynek przy ul. Saskiej 52 „zachował linię zabudowy wyznaczoną przez wcześniejsze obiekty sytuowane przy tej ulicy”. Przedstawiciele wspólnoty wskazują jednak, że sąsiednie budynki (faktycznie stanowiące jeden szereg) przy ul. Saskiej 50 i Saskiej 54 zostały otynkowane i pomalowane (na różne kolory) w ciągu 2 ostatnich lat. Będący w kolejnym ciągu zabudowy budynek przy ul. Saskiej 62 został ocieplony, ale na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów. Podobnie zezwolenie na ocieplenie uzyskał budynek przy ul. Paryskiej.

Wykonane do tej pory prace remontowe ciągu budynków wskazują na dopuszczenie w praktyce zróżnicowania ich elewacji. W związku z tym proszę Panią Prezydent o wyjaśnienie powodów odmowy wykonania prac remontowych, o które wносиła wspólnota.

Marek Rocki

Stanowisko

Warszawa, 6.12.2016 r.

Pan Marek Rocki
Senator RP

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na Pana oświadczenie z posiedzenia Senatu w dn. 21 października 2016 r. w sprawie Wspólnoty Mieszkaniowej Saska 52 w Warszawie, przesłane przy piśmie BPS/043-28-615/16 z dn. 27 października 2016 r. informuję, że Stołeczny Konserwator Zabytków w dn. 20 sierpnia 2013 r. wydał zalecenia konserwatorskie, w których ze względów konserwatorskich nie dopuścił zewnętrznego docieplenia budynku przy ul. Saskiej 52. Wyjaśniam, że przedmiotowy budynek stanowi fragment strefy ochrony konserwatorskiej „Saska Kępa” wpisanej do rejestru zabytków pod numerem A-942 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 2 kwietnia 1979 r. i podlega ochronie na podstawie przepisów *ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami*. Budynek przy ul. Saskiej 52, powstały w latach 50. XX w., ukształtowany został pod względem architektonicznym w duchu przedwojennej zabudowy ulicy Saskiej. Budynek zachował linię zabudowy, wyznaczoną przez wcześniejsze obiekty sytuowane przy tej ulicy, a także formę architektoniczną, jak wcześniejsze budynki z lat 20. XX w., tzn. trzy kondygnacje, prostą bryłę zamkniętą płaskim dachem oraz kompozycję elewacji i jej wystrój, w formie płytkie-

go boniowania, dzielącego płaszczyzny elewacji na prostokątne pola. Z tego względu należy uznać, że przedmiotowy budynek stanowi wartościowy przykład właściwego uzupełnienia przedwojennej zabudowy ulicy Saskiej. Obłożenie elewacji styropianem spowodowałoby powstanie niekorzystnego efektu pogrubienia budynku, a także negatywnego przekształcenia proporcji jego elewacji.

Ponadto wyjaśniam, że w stosunku do przywoływanych w Pana oświadczeniu sąsiadujących budynków przy ul. Saskiej 54, Saskiej 50, należy stwierdzić, że mają one obecnie zróżnicowaną kolorystykę, ale żaden z nich nie został docieplony. W stosunku do budynku przy ul. Saskiej 54 organ ochrony zabytków w zaleceniach z dn. 5 sierpnia 2011 r. również nie dopuścił zastosowania docieplenia zewnętrznego. W związku z powyższym decyzją nr 591N/12 z dn. 3 kwietnia 2012 r. Wspólnota Mieszkaniowa uzyskała pozwolenie na remont elewacji obejmujący wymianę tynków i malowanie. Zatem nie sposób twierdzić, że nastąpiło nierówne potraktowanie wnioskodawców. Natomiast w Biurze Stołecznego Konserwatora Zabytków nie było prowadzone postępowanie dotyczące remontu elewacji budynku przy ul. Saskiej 50, podobnie jak w przypadku docieplenia budynku przy ul. Saskiej 62. Odnośnie do docieplenia budynku przy ul. Paryskiej niemożliwe jest odniesienie się do tej kwestii, gdyż nie wskazano dokładnego adresu obiektu.

Z poważaniem

z up. PREZYDENTA WARSZAWY
Michał Olszewski
Zastępca Prezydenta
Miasta Stołecznego Warszawy

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem o plany dotyczące wyposażenia Marynarki Wojennej RP w nowoczesne śmigłowce wielozadaniowe, w szczególności przeznaczone do prowadzenia morskich operacji ratowniczych. Obecny stan wyposażenia jednostek Marynarki Wojennej RP w odpowiedni sprzęt jest dramatycznie niewystarczający.

Proszę Pana Ministra o pilną odpowiedź.

*Z poważaniem
Sławomir Rybicki*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2016.11.24

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Rybickiego na 28. posiedzeniu Senatu RP w dniu 21 października br., dotyczące wyposażenia Marynarki Wojennej RP w nowoczesne śmigłowce (BPS/043-28-616/16), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Lotnictwo śmigłowcowe Sił Zbrojnych RP (szczególnie w zakresie prowadzenia morskich operacji ratowniczych) wyposażone jest między innymi w produkowane w kraju śmigłowce W-3, które poddawane są obecnie przez PZL-Świdnik SA modyfikacji do jednolitej wersji W-3WA RM (rozpoznania morskiego). Z przyczyn niezależnych od resortu obrony narodowej, żaden z pięciu śmigłowców W-3WA RM Anakonda nie został jeszcze przekazany do użytkownika przez wymieniony zakład. Zakończenie tego procesu niewątpliwie wpłynie na poprawę sytuacji lotnictwa morskiego. Nadmieniam, że Ministerstwo Obrony Narodowej jest w stałym kontakcie z PZL-Świdnik SA i na bieżąco monitoruje postęp prac odbiorczych.

Niezależnie od powyższego, w kontekście fiaska procedury pozyskania średnich śmigłowców wielozadaniowych w oparciu o wspólną platformę bazową, wychodząc naprzeciw pilnej potrzebie zabezpieczenia ciągłości posiadanych przez Siły Zbrojne RP zdolności w zakresie lotnictwa śmigłowcowego, Gestor Sprzętu Wojskowego wraz z organizatorami poszczególnych systemów funkcjonalnych, zidentyfikowali najpilniejsze potrzeby w tym zakresie.

Oceniono, że w pierwszej kolejności należy pozyskać śmigłowce dla wojsk specjalnych, które muszą być certyfikowane (standard NATO). Drugą grupą niezbędną do pozyskania są śmigłowce morskie.

Na wniosek Dowódcy Operacyjnego Rodzajów Sił Zbrojnych RP prowadzona jest procedura *Pilnej Potrzeby Operacyjnej*. Aktualnie trwają prace nad opracowaniem dokumentu pn.: *Doraźna Analiza Rynku (DAR)*, który będzie stanowił przegląd w zakre-

się dostępności na rynku śmigłowców spełniających stosowne wymagania. Określi on potrzeby finansowe, czasowe i organizacyjne dla ich pozyskania. Przeprowadzenie DAR pozwoli przyjąć odpowiedni tryb postępowania o udzielenie zamówienia.

W ramach postępowania mają zostać zakupione śmigłowce, o których pozyskanie wnioskował wspomniany Dowódca (z przeznaczeniem do prowadzenia operacji morskich oraz specjalnych).

Z poważaniem

Bartosz Kownacki

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Decyzja o przedłużeniu zawieszenia małego ruchu granicznego z Federacją Rosyjską jest niezrozumiała. Rodzi wątpliwości i rosnące zaniepokojenie samorządu terytorialnego, środowisk gospodarczych i lokalnych społeczności.

Mały ruch graniczny okazał się sukcesem i przyniósł Pomorzu, a patrząc szerzej – Polsce, liczne korzyści. Tylko w 2015 r. do Polski przyjechało ponad milion Rosjan, którzy wydali w Polsce niemal 300 milionów zł. Równie ważne, a może nawet ważniejsze, są korzyści pozamaterialne – ułatwienie współpracy między instytucjami i samorządami, budowanie pozytywnych relacji między naszymi narodami, a co za tym idzie – wytrącenie z rąk władzy w Rosji argumentu o wrogości Polaków wobec Rosjan.

Uprzejmie proszę o informację, czy w wyniku ww. decyzji, trwający Program Współpracy Transgranicznej (PWT) Polska – Rosja 2014–2020 jest zagrożony? Czy ministerstwo podjęło działania zmierzające do oceny, jakie konsekwencje dla tego projektu ma ta decyzja? Jeżeli powstała taka analiza, proszę o jej przedstawienie.

*Z poważaniem
Sławomir Rybicki*

Odpowiedź

Warszawa, 3 listopada 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Sławomira Rybickiego podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2016 r. w sprawie skutków zawieszenia małego ruchu granicznego z Federacją Rosyjską (dalej MRG), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Źródłem decyzji o czasowym zawieszeniu porozumienia międzyrządowego o zasadach MRG, podjętej przez Radę Ministrów na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, były przede wszystkim względy bezpieczeństwa obywateli Polski, co jest najwyższym priorytetem Rządu RP. Mając na uwadze stopień zmilitaryzowania Obwodu Kaliningradzkiego, Rząd RP będzie podejmował wszystkie niezbędne działania w obszarze zabezpieczenia granic państwowych, które jednocześnie stanowią granicę zewnętrzną Unii Europejskiej, uwzględniając wszelkie uwarunkowania w zakresie bezpieczeństwa. MRG zostanie przywrócony wówczas, gdy ustaną przesłanki, które leżały u podstaw decyzji o jego zawieszeniu. W ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, podjęte działania ograniczyły zagrożenia związane z przybyciem do Polski osób z kategorii objętych ryzykiem. Nastąpiło skuteczniejsze monitorowanie przepływu osób, uniemożliwiające napływ osób niepożądanych.

Wstrzymanie MRG nie ma wpływu na proces negocjacji w sprawie Programu Współpracy Transgranicznej (PWT) Polska – Rosja na lata 2014–2020 w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa. Współpraca ze stroną rosyjską

w tym zakresie jest konstruktywna. Uzgodniony projekt Programu został – po przeprowadzeniu konsultacji publicznych – przekazany Komisji Europejskiej 29 czerwca 2016 r. Po przyjęciu Programu przez KE najpóźniej do 31 grudnia 2016 r., przygotowany zostanie projekt Porozumienia Finansowego. Uzgodnienie Porozumienia Finansowego warunkuje rozpoczęcie realizacji Programu. Posiedzenia Wspólnego Komitetu Programującego ds. Przygotowania PWT odbywają się regularnie, ostatnie miało miejsce w I połowie września br. w Warszawie, kolejne zaplanowane jest na koniec listopada w Moskwie. Instytucją koordynującą programy współpracy transgranicznej jest Ministerstwo Rozwoju.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych stoi niezmiennie na stanowisku, że współpraca regionalna i transgraniczna z Rosją, pod warunkiem braku przeciwwskazań dla bezpieczeństwa państwa i jego obywateli, stanowią ważny element promocji Polski poprzez rozwój kontaktów międzyludzkich mieszkańców regionów przygranicznych oraz propagowania wśród obywateli rosyjskich pozytywnych efektów zmian transformacyjnych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Jan Dziedziczak

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Szanowny Panie Ministrze!

Minęło już 6 lat od tragicznej powodzi, w której cztery gminy z pięciu w powiecie bieruńsko-łędzim zostały zatopione wezbranymi wodami rzek przebiegających przez powiat (Wisła, Przemsza, Gostynka, Pszczynka i Mleczna) oraz 10 cieków wodnych stanowiących dopływy tych rzek. Tragedia w 2010 r. spowodowana była złym stanem wałów przeciwpowodziowych, zaniechaniem ich modernizacji w latach 1997–2010 (po powodzi w 1997 r.), opieszałością służb odpowiedzialnych za te inwestycje w tych latach czy też wręcz brakiem wałów na niektórych rzekach.

Deklaracje najważniejszych przedstawicieli polskiego rządu wizytujących w tym czasie zalane dzielnice gmin powiatu bieruńsko-łędzkiego, że po tej powodzi w końcu wszystko zostanie szybko zrobione i naprawione, okazały się tylko obietnicami. W 2011 r. rozpoczęto projektowanie i modernizowanie wałów przeciwpowodziowych na kilku frontach. Roboty trwały do końca 2014 r. W 2015 r. nastąpił całkowity zastój w zakresie tych inwestycji. Administratorzy wałów (Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach) posiadają kompletne dokumentacje projektowe budowy wałów i pozwolenia na budowę oraz mają uregulowane sprawy własnościowe gruntów pod wałami. Niestety nie posiadają środków na dokończenie inwestycji. Rozpoczęte w 2011 r. inwestycje mają niedokończone „dziury w wałach”, które w sytuacji kataklizmu powodziowego zniweczą wszystko, co do tej pory w zakresie modernizacji wałów zostało zrobione.

Panie Ministrze, do dokończenia zostały odcinki wałów, które po zrealizowaniu „zepną” cały system wykonanych już obwałowań rzek w całość i zabezpieczą powiat przed powodzią. Poniżej przedstawiam szczegóły tych inwestycji, w przypadku których posiadamy już projekty budowlane i pozwolenia na budowę. Można je realizować od początku 2017 r.

1. „Odbudowa koryta cieku Ławeckiego w km 2+380 – 5+035 na terenie gminy Łędziny – powiat bieruńsko-łędzki, województwo śląskie – w zakresie od km 2+380 do km 3+402, od km 3+447 do km 3+678, od km 4+022 do km 5+035”. Projekt został zatwierdzony decyzją wojewody śląskiego w dniu 22 kwietnia 2011 r. Wykonano jedynie etap I, w km 2+380 – 3+397, tj. 017 mb., w terminie od 13.08.2012 do 13.09.2013. Została „dziura” w odbudowie cieku o długości 1 638 mb. Realne jest zagrożenie zatopienia dzielnicy Zamoście w gminie Łędziny oraz odcinka drogi ekspresowej S-1, która była zatopiona w 2010 r. Od tego czasu nie są prowadzone żadne prace związane z kontynuacją tego zadania, mimo że zostało ono ujęte w przejściowym dokumencie strategicznym „Masterplan dla dorzecza Wisły”. Szacunkowy koszt dokończenia zadania – 5 521 772 zł;

2. „Przebudowa i odbudowa obustronnych wałów przeciwpowodziowych rzeki Gostynki w km 3+000 – 4+200, gm. Bieruń, Bojszowy”. Projekt został zatwierdzony decyzją wojewody śląskiego w dniu 23 marca 2015 r. – brak środków na realizację zadania. Zostały do dokończenia dwa odcinki wałów, każdy po 1 200 mb. Brak lewego wału tej rzeki grozi zatopieniem dzielnic Nowego Bierunia w gminie Bieruń, zatopionych w 2010 r. Brak prawego wału grozi zatopieniem miejscowości Jedlina i dzielnicy Dolne Bojszowy w gm. Bojszowy, zatopionych w 2010 r. Całkowity koszt realizacji – 29 710 000 zł;

3. „Modernizacja i nadbudowa lewostronnego obwałowania rzeki Wisły w Bieruniu-Czarnuchowicach od ujścia rzeki Przemszy (przejazd wałowy na wysokości posesji przy ul. Mieleckiego 82) do mostu w ul. Warszawskiej (droga nr 4) wraz z odwodnieniem terenów zawala wałów rzeki Przemszy”. Projekt wykonano, wniosek o pozwolenie na realizację inwestycji złożono do wojewody śląskiego. Została „dziura” w odbudowie lewego wału rzeki Wisły o długości 3 300 mb. Realne jest zagrożenie zatopienia dzielnic Czarnuchowice i Zabrzeg w gminie Bieruń (zatopionych w 1997 r., jak również w 2010 r.) Wały powyżej i poniżej tego odcinka zostały odbudowane przed 2014 rokiem. Całkowity koszt realizacji – 11 379 750 zł;

4. „Przebudowa i nadbudowa lewego wału rzeki Wisły oraz lewego wału rzeki Pszczyńki od ujścia rzeki Gostynki (miejsce zakończenia nadbudowy wałów rzeki Gostynki w km 0+000 – 1+200) do nasypu kolejowego w m. Jedlina, gm. Bojszowy”. Projekt wykonano, wniosek o pozwolenie na realizację inwestycji złożono do wojewody śląskiego. Została „dziura” w odbudowie wału o długości 3 170 mb. Realne jest zagrożenie zatopienia miejscowości Jedlina w gminie Bojszowy (zatopionej w 2010 r.). Wały poniżej tego odcinka zostały odbudowane w latach poprzednich. Całkowity koszt realizacji – 14 238 440 zł.

Kolejnym palącym problemem jest zagrożenie powodziowe w gminie Chełm Śląski, która nie znajdując wsparcia instytucji odpowiedzialnych za wody rzeki Przemszy, sama rozpoczęła działania mające na celu realizację inwestycji dotyczącej budowy prawego wału przeciwpowodziowego rzeki Przemszy na odcinku około 1900 m. Wójt gminy za środki własne gminy opracował dokumentację projektową pozwalającą na realizację inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych o nazwie „Budowa prawego wału przeciwpowodziowego rzeki Przemszy w km 4+752 – 6+652 w m. Chełm Śląski, gm. Chełm Śląski, pow. bieruńsko-lędziński, woj. śląskie”. Projekt został zatwierdzony decyzją wojewody śląskiego w dniu 22 marca 2016 r. Budowa prawego wału rzeki Przemszy o długości 1 900 mb. Realne jest zagrożenie zatopienia dzielnicy Chełm Mały w gminie Chełm Śląski (zatopionej w 2010 r.). Część wałów powyżej tego odcinka została odbudowana w latach 2010–2014. Szacunkowy koszt realizacji inwestycji to około 9 000 000 zł, a suma taka przekracza możliwości inwestycyjne tej gminy.

Obawiam się, że obecny brak środków na realizację zadań spowodować może dalsze wieloletnie opóźnienia. Biorąc to pod uwagę, apeluję o niezwłoczne zatwierdzenie aktualizacji planów gospodarowania wodami i planów zarządzania ryzykiem powodziowym. Jednocześnie w imieniu społeczności gmin naszego powiatu zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o wyjątkowe potraktowanie tej prośby, o zabezpieczenie i przekazanie środków finansowych dla Śląskiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach i gminy Chełm Śląski, niezbędnych do realizacji zaplanowanych zadań, co pozwoli wreszcie dokończyć wymienione wyżej zadania. W efekcie skutkować to będzie minimalizacją ryzyka powodziowego dla powiatu bieruńsko-lędzińskiego.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 4 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Czesława Ryszki, które zostało złożone podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2016 r. w sprawie niezwłocznego zatwierdzenia aktualizacji planów gospodarowania wodami i planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz zabezpieczenia i przekazania środków finansowych dla Śląskiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach i Gminy Chełm Śląski, niezbędnych do realizacji zaplanowanych zadań, które w efekcie obniżą ryzyko powodziowe dla powiatu bieruńsko-lędzińskiego (BPS/043-28-618/16), poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę poinformować, że wysokość limitów finansowych przeznaczonych na gospodarkę wodną na zadania związane z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych, jest określona w ustawie budżetowej, którą uchwała Sejm RP. Aktualnie przyznawane limity finansowe są niewystarczające w stosunku do potrzeb, co umożliwia realizację tylko części zadań. Sytuacje pogarszają dodatkowo często występujące podtopienia i powodzie wyrządzające znaczne szkody w majątku Skarbu Państwa.

W związku z koniecznością realizacji bardzo dużej liczby zadań związanych zarówno z utrzymaniem powierzonego majątku Skarbu Państwa jak również usuwaniem szkód powodziowych przy ograniczonym finansowaniu administratorzy cieków i wałów muszą określać ich stopień pilności na podstawie stwarzanego zagrożenia. Na tej podstawie, w miarę posiadanych przez daną jednostkę funduszy, zadania są ujmowane w planie robót.

Wyjaśnienia wymaga również fakt, że administratorem przedmiotowych wałów jest Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach, a minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w sprawach związanych z gospodarowaniem wodami sprawuje nadzór nad Prezesem Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej (i podległymi mu regionalnymi zarządami gospodarki wodnej). Organy jednostek samorządu terytorialnego nie podlegają Ministrowi Środowiska.

Niemniej jednak pragnę poinformować, że aktualnie jednym z priorytetów resortu środowiska są prace nad nową ustawą – Prawo wodne. Obowiązujący system zarządzania zasobami wodnymi na przestrzeni obowiązywania ww. ustawy ujawnił liczne dysfunkcje mające zasadniczy wpływ na trudną sytuację w sektorze gospodarki wodnej.

Planowana zmiana struktury prawno-organizacyjnej ma na celu zapewnienie realnej i efektywnej władzy wodnej i adekwatnego wpływu ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz podległych mu organów na wszystkie decyzje dotyczące gospodarki wodnej. Organy te powinny mieć również decydujące zdanie w zakresie kierunków prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej, mających wpływ na osiągnięcie celów Ramowej Dyrektywy Wodnej w jednolitych częściach wód, w tym inwestycji prowadzonych przez wojewódzkie zarządy melioracji i urządzeń wodnych podległe marszałkom województw.

Rozwiązania proponowane w nowym Prawie wodnym mają umożliwić przede wszystkim osiągnięcie celu Ramowej Dyrektywy Wodnej (RDW), czyli realizację zlewniowej polityki gospodarowania wodami spełniającej kryteria: funkcjonalności, bezpieczeństwa, zrównoważonego rozwoju, efektywności ekonomicznej, trwałości ekosystemów i akceptacji społecznej. Ustawa uporządkuje struktury jednostek odpowiedzialnych za gospodarkę wodną i ochronę przeciwpowodziową oraz określi ich podstawowe kompetencje i zadania.

Niezwykle istotną kwestią jest również systemowe rozwiązanie problemu niedofinansowania zadań z zakresu gospodarki wodnej, gdyż obowiązujące uregulowania prawne nie zapewniają zadowalającego poziomu przeznaczania środków publicznych na utrzymanie wód oraz innego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, jak również na kontynuowane i nowe inwestycje w gospodarce wodnej.

Zakłada się, że finansowanie utrzymania wód oraz inwestycji w gospodarce wodnej, między innymi uwzględnionych w planach zarządzania ryzykiem powodziowym, będzie pokrywane z wpływów Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie”.

Dodatkowo pragnę poinformować, że Rada Ministrów przyjęła 18 października 2016 r. rozporządzenie w sprawie przyjęcia planu zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszaru dorzecza Wisły oraz rozporządzenie w sprawie Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Mariusz Gajda

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Mieszkańcy Kargowej, przez którą przebiega ruchliwa droga krajowa nr 32, od lat walczą o podjęcie działań zmierzających do rozpoczęcia budowy obwodnicy miasta. Według danych GDDKiA z dnia 1 lipca 2016 r. codziennie przez tę drogę, która przebiega przez centrum miasta, łącząc województwa lubuskie i wielkopolskie, przejeżdża ponad 7300 samochodów, z których 70% notorycznie łamie przepis ograniczający w tym miejscu prędkość.

Jak podkreślają mieszkańcy, większość tych samochodów to pojazdy ciężarowe, które poruszając się ze zbyt dużą prędkością, wywołują wstrząsy i tym samym systematyczne uszkodzenia znajdujących się przy drodze budynków mieszkalnych. Wszystko to sprawia, że obywatele przedmiotowej miejscowości są niezadowoleni z panującej w niej jakości życia. Należy podkreślić, że czują się oni bardzo zagrożeni i obawiają się o życie swoich dzieci uczęszczających do położonej nieopodal drogi szkoły podstawowej. Badania wykazały bowiem, że w ciągu godziny przez przejście dla pieszych znajdujące się w najbliższej okolicy szkoły przejeżdża przynajmniej jeden samochód z prędkością 100 km/h.

Szanowny Panie Ministrze, budowa obwodnicy Kargowej, która odciąży przebiegającą przez nią drogę, przywróci mieszkańcom spokój i bezpieczeństwo. Dlatego też uprzejmie proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska w tej sprawie oraz odpowiedź na pytanie, czy kierowany przez Pana resort planuje budowę obwodnicy Kargowej, a jeżeli tak, to kiedy mieszkańcy mogą spodziewać się jej rozpoczęcia.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 18 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Waldemara Sługockiego z dnia 21 października 2016 r. przekazane przy piśmie z dnia 27 października 2016 r. znak: BPS/043-28-619/16, w sprawie budowy obwodnicy miasta Kargowa, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Rządowe plany inwestycyjne dotyczące rozbudowy infrastruktury dróg krajowych na najbliższe lata zostały ujęte w *Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. Program, co do zasady określa krajowe priorytety inwestycyjne, strategiczne dla właściwego funkcjonowania transportu drogowego w skali całej Polski. W przypadku obwodnic są to przede wszystkim inwestycje charakteryzujące się wysokim udziałem ruchu tranzytowego w ogólnej sumie pojazdów silnikowych, poruszających się na danym odcinku drogi krajowej.

W ramach prac nad *Programem* obwodnica Kargowej nie została skierowana do dalszych analiz resortu, bowiem nie została ujęta w podpisanym przez rząd z władzami samorządowymi, Kontrakcie Terytorialnym dla województwa lubuskiego. Jak również ten odcinek drogi krajowej nr 32 charakteryzował się niskim natężeniem ruchu wg GPR 2010.

Ministerstwo, rozumiejąc sytuację na drodze krajowej nr 32 w ww. miejscowości, musi mieć na uwadze potrzeby całego kraju, a te zgodnie z wnioskami i głosami, jakie do nas docierają są bardzo duże. W tym kontekście należy wyjaśnić, że ww. Program określa limit finansowy dla nowych, ujętych w nim zadań inwestycyjnych, na poziomie 107 mld zł. Zgodnie z kosztorysami, wydatki na wybudowanie ich wszystkich sięgają prawie 200 mld zł, co oznacza, że w chwili obecnej brak jest środków finansowych na realizację już zidentyfikowanych, kluczowych przedsięwzięć drogowych umieszczonych w Programie (w tym na obwodnicy miejscowości, w których natężenie ruchu sięga, a nawet przekracza, 20 000 poj./dobę).

Jednocześnie informuję, że zgodnie z Generalnym Pomiarem Ruchu w 2015 r. na drodze krajowej nr 32 na odcinku Okunin – Kargowa ruch pojazdów mechanicznych wyniósł 5 509 poj./dobę, a na odcinku Kargowa – Powodowo osiągnął 5 067 poj./dobę. Średnia krajowa dla wszystkich dróg krajowych wynosi 11 178 poj./dobę.

Niemniej Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa dostrzegając potrzebę weryfikacji *Programu* w zakresie brakujących środków finansowych, powołało zespoły robocze wraz z Komitetem Sterującym, w celu dokonania przeglądu możliwych do wprowadzenia rozwiązań i ewentualnych zmian prawnych, finansowych czy technologicznych mających na celu optymalizację procesu inwestycyjnego. W chwili obecnej trwają prace nad wdrożeniem wypracowanych pomysłów i rozwiązań zidentyfikowanych obszarów problemowych.

Dalsze decyzje Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa o kierowaniu poszczególnych inwestycji do realizacji lub o ewentualnych zmianach zakresu rzeczowego *Programu*, będą podejmowane w miarę postępu trwających prac analitycznych, których rezultaty są obecnie trudne do przewidzenia, szczególnie w wymiarze finansowym.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

W tym oświadczeniu pragnę przedstawić opinię Izby Gospodarczej Komunikacji Miejskiej (IGKM), która z zaniepokojeniem obserwuje propozycje zmian prawnych w ustawie o publicznym transporcie zbiorowym. W ocenie IGKM obecnie obowiązujące regulacje powinny zostać uzupełnione.

Przedstawiciele izby podkreślają, że w ustawie powinno się doprecyzować definicję pojęcia „komunikacja miejska” w taki sposób, by określała, że przewóz ten jest wykonywany tylko i wyłącznie przez operatora publicznego transportu zbiorowego.

IGKM postuluje ponadto konieczność wykreślenia z ustawy przepisu art. 20, który określa, że „operatorowi nie przyznaje się prawa wyłącznego, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1370/2007”. Jak podkreślają zainteresowani, Polska to jedyny kraj w Unii Europejskiej, który wyłączył jednostki samorządu terytorialnego z możliwości przyznawania prawa wyłącznego wynikającego z przywołanego rozporządzenia. Powyższy stan rzeczy w ocenie IGKM jest nieuzasadniony i szkodzi wszystkim operatorom, którzy świadczą usługi transportowe. W obecnym stanie prawnym, kiedy brak jest możliwości stosowania prawa wyłącznego, linie rentowne mogą być obsługiwane przez dowolną liczbę przewoźników, co powoduje, że żaden z operatorów nie generuje oczekiwanych zysków.

Dodatkowo działacze postulują dopuszczenie możliwości funkcjonowania w autobusie komunikacji miejskiej rozkładów jazdy w formie elektronicznej, a nie, jak dotąd, w wersji papierowej, bowiem autobusy te wykonują często swoje przewozy na kilku liniach i to powoduje duże utrudnienia organizacyjne i administracyjne.

Szanowny Panie Ministrze, zdaniem Izby Gospodarczej Komunikacji Miejskiej ważnym punktem w ustawie powinien być także zapis podnoszący opłaty za zatrzymywanie się na dworcach, bowiem obecna kwota powoduje, że jednostki samorządu terytorialnego nie wyrażają chęci tworzenia węzłów przesiadkowych, ułatwiających naszym obywatelom sprawne poruszanie się po terenie Rzeczypospolitej.

Środowisko zakładów komunikacji miejskiej postuluje ponadto „urealnienie możliwości udzielenia zamówienia publicznego w trybie ustawy o koncesji na roboty budowlane lub usługi, którego wynagrodzeniem za wykonanie przedmiotu koncesji jest wyłączne prawo do wykonania usługi”, bowiem rozwiązanie to w określonych przypadkach może stanowić jedyny sposób zorganizowania przewozów o charakterze użyteczności publicznej przez jednostki samorządu terytorialnego.

Dlatego też uprzejmie proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska co do opisanego w tym oświadczeniu problemu, a także o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort prowadził ze środowiskiem transportowym konsultacje dotyczące proponowanej nowelizacji ustawy? Jeśli tak, proszę o przedstawienie wniosków płynących z tych rozmów oraz wskazanie, które postulaty zostały ujęte przy tworzeniu noweli.

2. Czy ministerstwo dysponuje rozwiązaniami, które w najbliższym czasie pozwoliłyby na rozwój branży transportu pasażerskiego? Jeśli tak, proszę o ich przedstawienie.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 14 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Waldemara Sługockiego podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2016 r., skierowane do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w sprawie przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1440, z późn. zm.) przedstawiam poniżej następujące informacje.

Uprzejmie informuję, że zapoznałem się z opinią Izby Gospodarczej Komunikacji Miejskiej dotyczącą przepisów obowiązującej ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz procedowanego w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa projektu ustawy o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz niektórych innych ustaw. Projekt ten został wpisany do Wykazu Prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UD126.

Izba Gospodarcza Komunikacji Miejskiej postuluje o dokonanie zmian w ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym m.in. w zakresie doprecyzowania definicji komunikacji miejskiej oraz podniesienia dotychczasowej opłaty za zatrzymywanie się środków transportu na dworcach, których właścicielem lub zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego. Jednocześnie Izba postuluje o wykreślenie z ustawy o publicznym transporcie zbiorowym przepisu wprowadzającego zakaz przyznawania prawa wyłącznego dającego podmiotowi możliwość świadczenia niektórych usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego na danej trasie, w danej sieci lub na danym obszarze, z wyłączeniem innych takich podmiotów.

W swoim wystąpieniu Izba Gospodarcza Komunikacji Miejskiej odnosi się również do niektórych rozwiązań zaproponowanych w obecnie procedowanym przez Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa projekcie ustawy o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz niektórych innych ustaw. Propozycje zawarte w projekcie ww. ustawy spotykają się także z zainteresowaniem innych podmiotów, w tym organizatorów publicznego transportu zbiorowego oraz organizacji zrzeszających przewoźników drogowych. Część tych podmiotów przekazuje swoje opinie i uwagi dotyczące kierunków zakładanych zmian oraz postuluje potrzebę szerokiej dyskusji na ten temat.

Z uwagi na powyższe, Minister Infrastruktury i Budownictwa wydał zarządzenie nr 51 z dnia 3 listopada 2016 r., w sprawie powołania Zespołu do spraw opracowania projektu ustawy o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym. Do zadań Zespołu będzie należało w szczególności:

- 1) analiza przepisów ustawy o publicznym transporcie zbiorowym;
- 2) wypracowanie propozycji rozwiązań w zakresie zmian przepisów ustawy o publicznym transporcie zbiorowym;
- 3) analiza projektu ustawy o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz niektórych innych ustaw, wpisanego do Wykazu Prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UD126;
- 4) analiza uwag i propozycji do ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, zgłaszanych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz inne podmioty postulujące zmiany przepisów.

Zarówno samorzady jak i Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa oraz przewoźnicy są zgodni, że ustawa o publicznym transporcie zbiorowym wymaga zmian. Powołanie ww. Zespołu, pozwoli poddać przygotowane propozycje zmian przepisów wspomnianej ustawy pod opinię zainteresowanym podmiotom. W skład Zespołu wejdą m.in. przedstawiciele organizacji zrzeszających przewoźników drogowych i stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego. Prace Zespołu umożliwią przygotowanie

zmian przepisów, wychodzących naprzeciw oczekiwaniom uczestników rynku przewozu osób, w szczególności uwzględniających potrzeby pasażerów oraz sprzyjających rozwojowi całego sektora publicznego transportu zbiorowego.

Należy jednocześnie wskazać, że Izba Gospodarcza Komunikacji Miejskiej została poinformowana o powołaniu Zespołu do spraw opracowania projektu ustawy o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz wyraziła wolę uczestnictwa w pracach tego Zespołu.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Korekta rozkładu jazdy PKP, która weszła w życie kilka dni temu, powinna usprawnić połączenia kolejowe pomiędzy największymi miastami w naszym kraju. Tymczasem do mojego biura senatorskiego dotarły informacje, że czas podróży Tanimi Liniami Kolejowymi z Gdyni do Zielonej Góry ma wynosić o 1 godzinę i 15 minut więcej niż przed korektą, a odcinek Poznań – Zielona Góra lubuszanie pokonywać mają o 55 minut dłużej. Według rozkładu PKP wspomnianą trasę szybciej pokonują nawet tańsze pociągi REGIO.

Obecnie pociąg Tanych Linii Kolejowych „Bachus” pokonuje odcinek Poznań – Zielona Góra w 2 godziny i 25 minut. Przed korektą czas podróży wynosił 1 godzinę 30 minut. Z Poznania do Zielonej Góry codziennie kursują 4 pociągi Przewozów Regionalnych. Najkrótszy czas przejazdu wynosi obecnie 1 godzinę i 49 minut, najdłuższy zaś – 2 godziny i 8 minut. Przewozy REGIO, które stanowią dla lubuszan tańszą alternatywę, stały się szybsze, pomimo że TLK, które należą do spółki PKP Intercity, w swych standardach podróży gwarantują podróżnym wyższy komfort, co wiąże się jednocześnie z wyższą opłatą. Dlatego też pociągi wysyłane są często na duże odległości.

Szanowny Panie Ministrze, odcinek Zielona Góra – Poznań, obok tych, na których funkcjonują połączenia do Wrocławia i Warszawy, stanowi najczęstszą trasę podróży lubuszan, zarówno studentów, jak i osób poszukujących pracy. Mając to na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska w przedstawionej sprawie, a także o odpowiedź na następujące pytania.

1. Jakimi przesłankami kierowała się spółka PKP Polskie Linie Kolejowe SA wraz z Ministerstwem Infrastruktury i Budownictwa podczas wprowadzania zmian rozkładów jazdy pociągów PKP?

2. Proszę o przedstawienie wyników analiz potwierdzających słuszność wydłużenia czasu przejazdu pociągu Tanych Linii Kolejowych „Bachus”.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 14 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego złożone podczas 28. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 21 października 2016 r., proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W związku z poruszoną przez Pana Senatora sprawą wydłużenia czasu jazdy w ramach zastępczego rozkładu jazdy dla pociągu TLK „Bachus” w relacji Zielona Góra – Gdynia Główna – Zielona Góra uprzejmie informuję, że:

- czas przejazdu dla pociągu TLK 75102/3 „Bachus” relacji Zielona Góra – Poznań Główny – Gdynia Główna – nie uległ znaczącej zmianie,
- czas przejazdu dla pociągu TLK 57102/3 „Bachus” relacji Gdynia Główna – Poznań Główny – Zielona Góra uległ wydłużeniu szczególnie na odcinku Poznań Główny – Zielona Góra. Powodem omawianej zmiany są zamknięcia torowe wpro-

wadzone w związku z pracami modernizacyjnymi przez zarządcę infrastruktury kolejowej na linii kolejowej nr 353, skutkujące późniejszym przyjazdem do stacji Poznań Główny, a przez to znacznymi utrudnieniami w opracowaniu atrakcyjnej trasy na jednotorowym odcinku Zbąszynek – Czerwieńsk Płd. (rozkład jazdy w znacznym stopniu odbiega od założonego rocznego rozkładu jazdy, ze względu na krzyżowania z pociągami: TLK 71100/1 „Dionizos”, PR 78316 i PR 70410).

Informuję ponadto, że „PKP Intercity” SA podjęło wraz z „PKP Polskie Linie Kolejowe” SA w październiku 2016 r. działania mające na celu optymalizację rozkładu jazdy. Problem zostanie w dużej mierze wyeliminowany od dnia 15 listopada br. w okresie od poniedziałku do soboty (niestety w niedzielę będzie nadal występował z powodu kursującego na odcinku jednotorowym Zbąszynek – Czerwieńsk Płd. pociągu TLK 71100/1 „Dionizos” z Zielonej Góry do Warszawy).

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień, dziękując jednocześnie za zaangażowanie w sferze kolejowych przewozów pasażerskich. Liczę, że powyższe informacje okażą się wystarczające i w pełni wyjaśnią wszelkie wątpliwości.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senator Grażyny Sztark
oraz senatora Piotra Zientarskiego**

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z docierającymi do biura senatorskiego sygnałami zachodniopomorskich rolników o trudnej sytuacji finansowej i narastających problemach ze zbytem płodów rolnych o niższych parametrach jakościowych spowodowanych niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi oraz w związku z otrzymanym w tej sprawie stanowiskiem Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego, zwracam się z uprzejmą prośbą o wnikliwą analizę sytuacji.

Rolnicy z terenu Pomorza Zachodniego w bieżącym roku doświadczyli kumulacji niekorzystnych zjawisk atmosferycznych, takich jak złe przezimowanie, wiosenne przymrozki, susza w maju i czerwcu oraz intensywne i długotrwałe opady w okresie żniw, co spowodowało nie tylko znaczący spadek ilości, ale i jakości plonów, a w następstwie – spadek cen płodów, a tym samym zmniejszenie wpływów. Na bardzo trudną sytuację finansową rolników niebagatelny wpływ ma również likwidacja kwot mlecznych czy embargo rosyjskie, ale także opóźnienia powstałe w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w zakresie wypłat dopłat bezpośrednich. Wszystkie te czynniki spowodowały, że wiele gospodarstw znalazło się w sytuacji zagrażającej ich egzystencji. W konsekwencji może to prowadzić do utraty płynności finansowej, co będzie miało wpływ nie tylko na stan gospodarstw domowych, ale również na strukturę zasiewów i charakter produkcji, a także na kondycję firm współpracujących z rolnictwem.

Mając powyższe na uwadze, zwracamy się z uprzejmą prośbą o zajęcie stanowiska i przedstawienie propozycji zmierzających do rozwiązania najpilniejszych problemów zachodniopomorskich rolników, a w szczególności do:

- 1. podjęcia interwencji w zakresie skupu zbóż i zaproponowania systemowych rozwiązań w zakresie skupu wszystkich płodów rolnych;*
- 2. podjęcia działań zabezpieczających rolników przed spadkiem opłacalności produkcji zwierzęcej, w szczególności dotyczy to producentów mleka (w sytuacji likwidacji kwot mlecznych i drastycznego spadku cen) oraz trzody chlewnej (zagrożenie afrykańskim pomorem świń);*
- 3. podjęcia działań umożliwiających Agencji Nieruchomości Rolnych odroczenie płatności rat związanych z zakupem ziemi i czynszów dzierżawnych w trudnych sytuacjach, a w szczególności w przypadkach wystąpienia zjawisk atmosferycznych z pogranicza klęski żywiołowej;*
- 4. stworzenia instrumentów umożliwiających ARiMR rozpoczęcie dopłat bezpośrednich jeszcze w 2016 r.*

*Z poważaniem
Grażyna Sztark
Piotr Zientarski*

Odpowiedź

Warszawa, 2016.11.24

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do przekazanego w dniu 27 października 2016 roku oświadczenia, złożonego przez senatorów Panią Grażynę Sztark i Pana Piotra Zientarskiego podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października, znak: BPS/043-28-622/16, dotyczącego trudnej sytuacji rolników z województwa zachodniopomorskiego, uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Podjęcie interwencji w zakresie skupu zbóż i zaproponowania systemowych rozwiązań w zakresie skupu wszystkich płodów rolnych.

Polska jako członek Unii Europejskiej jest zobligowana do przestrzegania prawa unijnego. Producenci rolni funkcjonują na jednolitym rynku unijnym regulowanym w ramach Wspólnej Polityki Rolnej. Aktualnie obowiązuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. *ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007* (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 671, z późn. zm.). Instrument wsparcia rynku w postaci skupu interwencyjnego jest dostępny w odniesieniu do zbóż (pszenicy zwyczajnej, pszenicy durum, jęczmienia i kukurydzy), masła, mleka odtłuszczonego, wołowiny i cielęciny. Interwencja publiczna uruchamiana jest przez Komisję Europejską na ww. rynkach, po uprzedniej analizie sytuacji rynkowej.

W przypadku rynku zbóż, cena interwencyjna została ustalona w ww. rozporządzeniu i wynosi 101,31 euro/t. Przedsiębiorcy nie są zainteresowani oferowaniem ziarna na zapasy w ramach tego mechanizmu, ponieważ ceny rynkowe zbóż są znacznie wyższe od ich ceny interwencyjnej. Ponadto określony w przepisach unijnych poziom ceny interwencyjnej jest znacznie niższy od kosztów produkcji, co przy obecnym poziomie ceny interwencyjnej mechanizm interwencji publicznej na rynku zbóż nie ma szans na zastosowanie.

W opinii Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi należy urealnić progi referencyjne oraz ceny interwencyjne, celem ich dostosowania do rosnących kosztów produkcji, co umożliwi właściwe funkcjonowanie mechanizmów siatki bezpieczeństwa.

Podjęcie działań zabezpieczających rolników przed spadkiem opłacalności produkcji zwierzęcej, w szczególności dotyczy to producentów mleka (w sytuacji likwidacji kwot mlecznych i drastycznego spadku cen) oraz trzody chlewnej (zagrożenie ASF).

Rozprzestrzenianie się ASF jest znacznym zagrożeniem dla rynku wieprzowiny w Polsce. Wprowadzone na mocy decyzji unijnych ograniczenia weterynaryjne mają duży negatywny wpływ na ekonomiczne warunki funkcjonowania gospodarstw utrzymujących świnie, a także ubojni i zakładów przetwórczych znajdujących się na obszarze objętym tymi ograniczeniami.

Z tego względu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmowane są wielokierunkowe działania mające na celu zwalczanie wirusa ASF, jak również łagodzenie skutków ekonomicznych jego wystąpienia.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowało kompleksowy program działań ograniczających rozprzestrzenianie się ASF w Polsce, który został przekazany Komisji Europejskiej. Ewentualna pomoc uruchomiona zostanie po ostatecznej decyzji KE i zabezpieczeniu środków finansowych. W przedłożonym dokumencie Polska zawnioskowała o uruchomienie środków z budżetu UE celem sfinansowania rekompensat:

- dla producentów świń z tytułu niższych cen skupu żywca wieprzowego i prosiąt, utrzymujących produkcję w strefie objętej restrykcjami weterynaryjnymi oraz ze zwiększonymi kosztami z tytułu przetrzymywania świń,
- z tytułu obniżenia wartości mięsa pochodzącego ze świń utrzymywanych w strefie objętej restrykcjami weterynaryjnymi oraz dodatkowych kosztów przetwarzania,
- z tytułu sanitarnego zakazu utrzymywania świń w gospodarstwach w strefach objętych restrykcjami weterynaryjnymi.

Ponadto, w dniu 13 września 2016 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 5 września 2016 r. *o szczególnych rozwiązaniach związanych z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*. Przepisy tej ustawy oraz rozporządzeń do niej wydanych przewidują specjalny tryb zakupu określonych produktów mięsnych przez jednostki sektora finansów publicznych, określają skład produktów mięsnych nabywanych w trybie ustawy oraz tereny, z których pochodzić mają świnie, z których mięso posłuży do wyprodukowania produktów mięsnych.

Uczestnictwo podmiotów wytwarzających produkty mięsne w procedurze określonej ustawą jest dobrowolne. Jednakże, jednostki sektora finansów publicznych, udzielając zamówień na dostawę produktów z mięsa wieprzowego, które co do rodzaju, składu lub właściwości spełniają wymagania odpowiadające lub podobne do wymagań określonych dla produktów mięsnych będących przedmiotem omawianej ustawy, w pierwszej kolejności udzielają takich zamówień właśnie w trybie tej ustawy.

Aktualnie Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje działania mające na celu mobilizację jednostek sektora finansów publicznych do podejmowania zakupów w trybie ustawy.

Ponadto, mając na uwadze występujące miejscowo trudności ze zbytem świń, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w porozumieniu ze *Związkiem Polskie Mięso* rozpoczęło działania mające na celu pilne podjęcie skupu świń z tych obszarów z możliwością zagospodarowania mięsa na rynku krajowym. Część zakładów podjęła z ograniczeniami, skup świń w tych obszarach.

W związku z kryzysem na rynku mleka, w następstwie działań i postulatów MRiRW zgłaszanych na forum UE, jak również przez większość państw członkowskich zabiegających o wprowadzenie pomocy skierowanej do sektora mleczarskiego, Komisja Europejska uruchomiła trzy pakiety wsparcia skierowane dla producentów rolnych, w tym przede wszystkim dla producentów mleka i wieprzowiny (we wrześniu 2015 r. oraz w marcu i lipcu 2016 r.).

Pomoc skierowana do producentów mleka to:

1. pomoc w kwocie ok. 1,5 gr do każdego kilograma mleka sprzedanego w roku kwotowym 2014/2015 (z tym, że wsparcie było przyznawane maksymalnie do 300 tys. kg), którą wypłacono do dnia 30 czerwca 2016 r. Wsparciem objęto 91,5 tys. producentów mleka, którzy:
  - w roku kwotowym 2014/2015 wprowadzili do obrotu mleko w ilości nie mniejszej niż 15 tys. kg;
  - w dniu złożenia wniosku o udzielenie wsparcia posiadali co najmniej 3 krowy.

Powyższa pomoc została przyznana na podstawie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1853 z dnia 15 października 2015 r. *ustanawiającego tymczasową nadzwyczajną pomoc dla rolników w sektorach hodowlanych* w kwocie 420 mln euro dla wszystkich państw członkowskich, z czego Polska otrzymała kwotę ok. 28,9 mln euro, którą przeznaczyła na pomoc dla producentów mleka i wieprzowiny, i którą uzupełniła, zgodnie z przepisami UE w sprawie przyznania ww. pomocy, środkami z budżetu krajowego w kwocie równej ww. pomocy unijnej. Przepisy rozporządzenia wdrożono na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2016 r. *w sprawie realizacji przez Agencję Rynku Rolnego zadań związanych z ustanowieniem tymczasowej nadzwyczajnej pomocy dla rolników w sektorach hodowlanych* (Dz. U. poz. 141);

2. pomoc na ograniczenie produkcji mleka w kwocie 14 euro/100 kg mleka krowiego w odniesieniu do ograniczenia dostaw w określonych przez Komisję Europejską trzech miesiącach, względem analogicznego okresu roku poprzedniego, odpowiadającego 150 mln euro w skali UE (1 071 428 571 kg mleka), przyznana na podstawie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1612 z dnia

8 września 2016 r. *przyznającego pomoc na ograniczenie produkcji mleka*. Rozporządzenie 2016/1612 zostało wdrożone na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie realizacji przez Agencję Rynku Rolnego zadań związanych z ustanowieniem pomocy na ograniczenie produkcji mleka (Dz. U. poz. 1477).

W celu uzyskania ww. pomocy zawnioskowało ok. 4,5 tys. producentów mleka z Polski. Pomoc zostanie wypłacona producentom mleka najpóźniej do dnia 30 września 2017 r., a kwota pomocy będzie obejmowała faktyczne ograniczenie dostawy mleka.

Jednocześnie informuję, że na podstawie rozporządzenia delegowanego Komisji 2016/1613 z dnia 8 września 2016 r., **przyznana została nadzwyczajna pomoc dostosowawcza dla producentów mleka i rolników w sektorach wołowiny i cielęciny, wieprzowiny, mięsa baraniego i koziego w kwocie 350 mln euro, z czego Polska otrzymała 22 670 129 euro. Kwota pomocy może zostać zwiększona przez państwa członkowskie o 100% i jest skierowana dla producentów mleka lub rolników z ww. sektorów hodowlanych, którzy podejmują co najmniej jedno z następujących działań mających na celu wzmocnienie stabilności gospodarczej ich gospodarstw oraz przyczynienie się do stabilizacji rynku:**

1. ograniczenie produkcji wykraczające poza ograniczenie objęte zakresem rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1612 albo niezwiększanie produkcji;
2. rolnictwo na małą skalę;
3. stosowanie ekstensywnych metod produkcji;
4. stosowanie metod produkcji przyjaznych dla środowiska i klimatu;
5. wdrażanie projektów współpracy;
6. wdrażanie systemów jakości lub projektów mających na celu propagowanie jakości i wartości dodanej;
7. szkolenie w zakresie instrumentów finansowych i narzędzi zarządzania ryzykiem.

Pomoc należy wypłacić najpóźniej do dnia 30 września 2017 r. Obecnie w MRiRW analizowane są kryteria rozdysponowania środków finansowych przewidzianych rozporządzeniem 2016/1613 oraz planowane formy pomocy.

Ponadto uprzejmie informuję, że od połowy br. obserwowana jest poprawa koniunktury na rynku mleczarskim. Na krajowym rynku mleka ceny sprzedaży podstawowych przetworów mlecznych zaczęły wykazywać tendencje wzrostową od czerwca br., a w przypadku cen skupu mleka wzrosty cen notowane są od lipca br., kiedy po notowanych od półtora roku spadkach, cena skupu mleka wzrosła (102,42 zł/100 kg; +0,7% m/m). We wrześniu br. cena skupu mleka ukształtowała się na poziomie 114,21 zł/100 kg, była wyższa względem poprzedniego miesiąca aż o 6,5% i po raz pierwszy przewyższyła poziom ceny w relacji rocznej (+2%). Wzrostowi cen skupu mleka towarzyszy spadek dynamiki podaży mleka. W pierwszym kwartale br. skup mleka był o 9,8% wyższy w relacji rocznej, podczas gdy w okresie styczeń – wrzesień 2016 r. skup mleka wzrósł, względem analogicznego okresu roku ubiegłego, o 2,8%.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, zgodnie z przyjętym w grudniu ub.r. *Programem Działań MRiRW na lata 2015–2019*, podjęło szereg inicjatyw w celu poprawy sytuacji na rynkach rolnych, w tym **zapewnienia stabilności cen i konkurencyjności krajowego sektora rolnego**. M.in. zgłoszono w *Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju* projekt strategiczny dotyczący uruchomienia w Polsce *platformy żywnościowej*. Realizacja tego projektu umożliwi koncentrację podaży krajowych towarów rolno-spożywczych na rynek UE i światowy, co pozwoli na tworzenie dużych, jednorodnych partii. Jako instrument długookresowej stabilizacji rynku, pozwoli także na ograniczenie kosztów transakcyjnych i ryzyka handlowego, w tym ryzyka cenowego, w oparciu o wystandaryzowane umowy i produkty.

Podjęcie działań umożliwiających ANR odraczania płatności rat związanych z zakupem ziemi i czynszów dzierżawnych w trudnych sytuacjach, a w szczególności w przypadkach wystąpienia zjawisk atmosferycznych z pogranicza klęski żywiołowej.

Agencja Nieruchomości Rolnych stosuje ulgi w spłacie należności na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 19 listopada 2009 roku w sprawie szczególnych przesłanek odroczenia, rozłożenia na raty lub umorze-

nia należności Agencji Nieruchomości Rolnych oraz trybu postępowania w tych sprawach (Dz.U. z 2009 r., Nr 210, poz. 1619 z późn. zm.). Zgodnie z tym rozporządzeniem, udzielenie ulg w formie odroczenia płatności należności lub rozłożenia jej do spłaty w ratach, możliwe jest z przyczyn zdarzeń losowych lub gospodarczych dotyczących osoby dłużnika i ma zastosowanie w określonych przypadkach, m.in. w przypadku wystąpienia suszy, wiosennych przymrozków lub długotrwałych i intensywne opadów. Pomoc ta udzielana jest w ramach pomocy *de minimis* w rolnictwie.

Wnioski o odroczenie terminów płatności rat związanych z zakupem gruntów od Agencji Nieruchomości Rolnych lub rat czynszów dzierżawnych zainteresowani rolnicy mogą składać do oddziału terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych.

Stworzenie instrumentów umożliwiających ARiMR rozpoczęcie dopłat bezpośrednich jeszcze w 2016 r.

Zgodnie z przepisami unijnymi (art. 75 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013) płatności bezpośrednio wypłaca się w okresie od 1 grudnia roku złożenia wniosku do 30 czerwca następnego roku kalendarzowego. W drodze odstępstwa rozpoczęcie wypłat płatności może nastąpić w terminie wcześniejszym, tj. od 16 października, jako zaliczki.

W roku bieżącym, z uwagi na trudną sytuację występującą na rynkach rolnych, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wydał stosowne akty prawne umożliwiające wypłatę zaliczek. Zaliczki za 2016 r. wypłacane są w maksymalnej wysokości określonej w przepisach unijnych, tj. 70% i obejmują wszystkie formy wsparcia bezpośredniego realizowane w Polsce, tj. jednolitą płatność obszarową, płatność za zazielenienie, płatność dodatkową, płatność dla młodego rolnika, płatność do bydła, płatność do krów, płatność do owiec, płatność do kóz, płatność do roślin wysokobiałkowych, płatność do chmielu, płatność do ziemniaków skrobiowych, płatność do buraków cukrowych, płatność do pomidorów, płatność do owoców miękkich, płatność do lnu, płatność do konopi włóknistych oraz płatność niezwiązaną do tytoniu. Oznacza to, że wszyscy beneficjenci płatności bezpośrednich są uprawnieni do otrzymania zaliczek. Od 17 października do 14 listopada br. w ramach zaliczek wypłacono ponad 7,2 mld zł.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Aleksandra Szweda

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z licznymi interwencjami mieszkańców powiatów kłodzkiego, ząbkowickiego i dzierzoniowskiego dotyczącymi potrzeby przebudowy drogi krajowej nr 8, jak też wieloma wypadkami na tej drodze w ostatnim okresie, które powodują, że niechlubna statystyka osób rannych, a także ofiar śmiertelnych, stale rośnie, proszę o udzielenie informacji co do planów ministerstwa w zakresie inwestycji i ogólnej poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 8 na odcinku Kudowa-Zdrój – Kłodzko – Ząbkowice Śląskie – Łagiewniki do Wrocławia.

Aleksander Szwed

Odpowiedź

Warszawa, 18 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 października br. znak: BPS/043-28-623/16, przy którym przekazano oświadczenie senatora Aleksandra Szweda złożone podczas 28. posiedzenia Senatu RP, dotyczące odcinka drogi krajowej nr 8 od Wrocławia do Kudowy-Zdroju, przedstawiam poniżej stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Uprzejmie informuję, że dnia 8 września 2015 r. Rada Ministrów przyjęła *Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*, określający priorytety inwestycyjne w zakresie rozbudowy infrastruktury dróg krajowych, które miałyby zostać zrealizowane do 2025 r. Postulat dotyczący włączenia do *Programu inwestycji drogowej* biegnącej na południe od Wrocławia w kierunku granicy z Republiką Czeską należał do najliczniej zgłaszanych podczas konsultacji publicznych Programu.

W związku z tym, kwestia poprawy bezpieczeństwa ruchu na tej drodze czy też udrożnienie istotnego dla południowej części województwa dolnośląskiego połączenia z Wrocławiem, zostały potraktowane ze szczególną uwagą w pracach nad ostatecznym kształtem dokumentu, co znalazło wyraz w umieszczeniu w nim zadania polegającego na przebudowie odcinka drogi krajowej nr 8 pomiędzy Wrocławiem a Kłodzkiem.

Zakres rzeczowy przedsięwzięcia obejmie głównie przebudowę ok. 77 km drogi krajowej nr 8 wraz z budową obwodnic miejscowości i przebudową skrzyżowań z innymi drogami. Obecnie realizowane są prace związane z opracowaniem dokumentacji, na podstawie której możliwe będzie złożenie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji (DŚU). Realizacja już tej inwestycji zwiększy przepustowość i prędkość podróży drogą oraz wyeliminuje miejsca niebezpieczne. Ponadto, wyprowadzony zostanie tranzyt międzynarodowy i przejazd pojazdów ciężarowych poza obszar zwartej zabudowy miast i wsi, nastąpi poprawa standardów środowiskowych, obniżony zostanie poziom hałasu i zanieczyszczeń w obszarach zabudowy.

Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa prowadzi prace analityczne nad możliwością wprowadzenia zmian, umożliwiających realizację *Programu* w jak najszerszym zakresie. Konieczność wprowadzenia tych zmian wynika przede wszystkim z braku pokrycia finansowego na wszystkie ujęte w nim tytuły inwestycyjne. Minister ds. transportu nie został wyposażony w środki adekwatne do zrealizowania wszystkich zadań ujętych w Programie, których koszt sięga prawie 200 mld zł, a przyznany dla ww. *Programu* limit został określony na poziomie 107 mld zł. **Należy jednak zaznaczyć, że** prowadzone analizy nie ograniczają się jedynie do ewentualnych zmian na listach priorytetów inwestycyjnych, a dążą do wypracowania nowych rozwiązań systemowych, które przyniosą wymierne, długofalowe efekty dla funkcjonowania całej branży drogowej.

Aby to osiągnąć, powołano na początku bieżącego roku, Komitet Sterujący i 5 grup roboczych, których celem było wypracowanie rekomendacji dla Ministra w zakresie optymalizacji procesu realizacji inwestycji drogowych. Zespoły te, w oparciu o posiadaną fachową wiedzę oraz wieloletnie doświadczenie, dokonały reasumpcji istniejącego stanu rzeczy oraz sformułowały wstępne propozycje rozwiązań służących ww. optymalizacji. Obecnie wdrażane są niektóre rekomendacje poszczególnych zespołów. **Należy podkreślić, że** celem Ministerstwa jest budowa dróg o takich parametrach, jakie są w danych warunkach potrzebne bez ponoszenia dodatkowych kosztów np. na duże rezerwy terenowe nabywane pod ewentualną przyszłą rozbudowę. Dążymy też do ustandaryzowania obiektów, tak aby były one funkcjonalne i niedrogie.

Dalsze decyzje Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa o kierowaniu poszczególnych inwestycji do realizacji będą podejmowane w miarę postępu trwających prac, których rezultaty są obecnie trudne do przewidzenia, szczególnie w wymiarze finansowym. Priorytetem Ministerstwa jest przede wszystkim dokończenie budowy spójnej sieci dróg ekspresowych i autostrad.

W chwili obecnej, dostrzegając znaczenie dk 8 dla całego województwa dolnośląskiego, realizowane są zadania mające na celu zarówno poprawę szeroko rozumianego bezpieczeństwa ruchu drogowego jak i poprawy warunków komunikacyjnych regionu:

1. Przebudowa odcinka DK 8 Szczytna – Duszniki Zdrój. Wykonawca prac w dniu 26.07.2016 r. zgłosił zakończenie prac. Komisja odbiorowa dokonała wizji w terenie, Wykonawca został zobligowany do usunięcia usterek.
2. Poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego na DK 8 w województwie dolnośląskim w m. Polanica. Z uwagi na brak ofert do przeprowadzonego postępowania przetargowego dotyczącego wykonania dokumentacji, planowane jest ponowne ogłoszenie przetargu.
3. Poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego na DK 8 w miejscowości Bardo w ramach PBDK – Program Likwidacji Miejsc Niebezpiecznych.

Ponadto, na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach Oceny Stanu Nawierzchni, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ustala odcinki wymagające pilnej interwencji a następnie, w ramach dostępnych środków finansowych, dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa. W oparciu o kryteria uwzględniające m.in. wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z **uwzględnieniem udziału** ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań, stworzone zostały cztery programy, w których ujęto zadania wymagające realizacji: *Plan działań na sieci drogowej*, *Program redukcji liczby ofiar śmiertelnych*, *Program budowy ciągów pieszo-rowerowych* oraz *Program działań na sieci drogowej w zakresie drogowych obiektów inżynierskich*. **Należy również wskazać, że** kryteria wyboru zostały dostosowane do zadań i planowanych efektów dla każdego z ww. programów indywidualnie.

Celem realizacji zadań w ramach powyższych programów jest uzyskanie efektu możliwie najwyższego poziomu redukcji liczby ofiar wypadków drogowych na drogach krajowych oraz poprawy warunków ruchu. GDDKiA podczas tworzenia listy zadań w ramach jednej drogi krajowej, wyodrębniała wszystkie niezbędne do realizacji zadania mające na celu poprawę bezpieczeństwa drogowego. W celu określenia priorytetów realizacji, zadania te uporządkowano od najistotniejszego, tj. od zadań stwarzających największe zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

W związku z powyższym, w ramach dk 8 na odcinku Kudowa-Zdrój – Wrocław zostały zidentyfikowane poniższe zadania obejmujące:

w ramach Planu działań na sieci drogowej:

1. remont dk 8 na odc. Bardo – Przyłęk
2. przebudowa dk 8 na odc. obwodnica Kłodzka,
3. remont dk 8 na odc. k. m. Kobierzyce,
4. przebudowa dk 8 na odc. Braszowice – Ząbkowice,
5. remont dk 8 na odc. Nowa Wieś Niemczańska – Radzików,
6. remont dk 8 na odc. Wilczkowice – Jaszowice,
7. remont dk 8 na odc. Polanica Górna – Szalejów,
8. remont dk 8 na odc. Kudowa Słone – Lewin Kłodzki,
8. remont dk 8 na odc. Lewin – Duszniki,
10. remont dk 8 na odc. Ząbkowice Śląskie – Szklary,
11. remont dk 8 na odc. Radzików – Jordanów Śląski.

– w ramach Programu redukcji Liczby Ofiar Śmiertelnych:

1. budowa sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu dk 8 z drogą powiatową w m. Bardo,
2. modernizacja skrzyżowania dk 8 z ul. Noworudzką w m. Kłodzko,
3. przebudowa skrzyżowania z drogą powiatową w m. Wilczkowice,
4. zmiana geometrii i sygnalizacja świetlna na skrzyżowaniu dk 8 z ul. Łąkową w m. Kudowa-Zdrój,
5. przebudowa skrzyżowania drogi krajowej nr 8 (lewoskręty) w m. Kudowa,
6. przebudowa skrzyżowania dk 8 i droga wojewódzka nr 346 w m. Wierzbice Wrocławskie,
7. przebudowa skrzyżowań drogi krajowej nr 8 z drogą powiatową nr 3293D w kierunku Ruszowic oraz drogą do Szalejowa Dolnego – budowa lewoskrętów w m. Szalejów Górny,
8. przebudowa skrzyżowania i budowa sygnalizacji świetlnej w m. Szalejów Górny dk 8 z drogą powiatową 3240D,
9. wykonanie znaków aktywnych B-33 zasilanych baterią słoneczną w m. Dębowa,
10. projekt i wykonanie bezpiecznych przejść dla pieszych w m. Wilków,
11. przebudowa skrzyżowania z drogą gminną (lewoskręty) w m. Mleczna,
12. przebudowa skrzyżowania z drogą powiatową (lewoskręty) w m. Trzebnik, Przystronie, Sokolniki, Janówek,
13. budowa sygnalizacji świetlnej w m. Ząbkowice Śląskie,
14. przebudowa skrzyżowania drogi krajowej nr 8 z ul. Kościelną w m. Szczytna,
15. przebudowa skrzyżowania dk 8 z drogą powiatową 3162 w kierunku Sulisławic wraz z budową chodnika,
16. poprawa bezpieczeństwa ruchu skrzyżowanie dk 8 z drogą powiatową 3004D w m. Przerzeczyn-Zdrój.

w ramach Programu budowy Ciągów Pieszorowerowych:

1. budowa chodnika przy dk 8 w m. Ząbkowice Śląskie
2. budowa chodnika przy dk 8 na odcinku Kłodzko – Boguszyń,
3. budowa chodnika przy dk 8 na odcinku Wilków Wielki – Niemcza,
4. budowa chodnika przy dk 8 w m. Bardo,
5. budowa chodnika przy dk 8 w m. Szczytna,
6. budowa chodnika przy dk 8 w m. Duszniki-Zdrój,
7. budowa chodnika przy dk 8 w m. Szklary.

Liczba realizowanych w danym roku inwestycji jest ściśle związana ze środkami, jakie można na ten cel przeznaczyć. Z uwagi na ograniczone limity finansowe, jak i rosnące potrzeby w zakresie przebudów dróg w całym kraju, nie jest możliwe określenie w chwili obecnej terminów realizacji wszystkich zadań na dk 8 na terenie województwa dolnośląskiego, jednakże resort infrastruktury i budownictwa dokłada

wszelkich starań celem pozyskania niezbędnej ilości środków finansowych, jednakże należy pamiętać, że uzależnione jest to ściśle od kondycji finansowej państwa oraz od poziomu środków finansowych dostępnych na realizację zadań ujętych w ww. Planach w kolejnych latach.

Chciałbym podkreślić, że obecny rząd przykładą wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Aleksandra Szweda

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z interwencją mieszkańców Kłodzka z ulicy Zajęcej i Leszczyny dotyczącą potrzeby przebudowy i zmiany organizacji ruchu na terenie skrzyżowania ulicy Zajęcej z drogą krajową nr 8 po mojej interwencji w Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad we Wrocławiu przeprowadzono wizję lokalną i wprowadzono tymczasowe rozwiązania w postaci tymczasowego ograniczenia prędkości i tymczasowego przejścia dla pieszych. Te tymczasowe rozwiązania wprowadzono na czas budowy w niewielkiej odległości obwodnicy miasta Kłodzka. Tuż przed ich wprowadzeniem miały na tym skrzyżowaniu miejsce wypadki, w tym wypadek śmiertelny.

Wnoszę o rozważenie zabezpieczenia środków na realizację przebudowy skrzyżowania i wprowadzenia stałych rozwiązań komunikacyjnych zapewniających bezpieczeństwo na skrzyżowaniu ulicy Zajęcej w Kłodzku i drogi krajowej nr 8.

Aleksander Szwed

Odpowiedź

Warszawa, 15 grudnia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 października 2016 r. w sprawie oświadczenia senatora Aleksandra Szweda dotyczącego przebudowy skrzyżowania ul. Zajęcej i ul. Leszczyny w Kłodzku, przedstawiam poniżej wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, iż projekt przebudowy ww. skrzyżowania został opracowany w 2012 r. i wymaga uaktualnienia. W związku z powyższym w trakcie najbliższej aktualizacji planów i potrzeb inwestycyjnych na sieci dróg krajowych, zarządzanych przez GDDKiA, zostanie poddana analizie zasadność umieszczenia przedmiotowego zadania do realizacji.

Aktualnie na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 8 z ul. Zajęczą zostało wprowadzone ograniczenie prędkości do 40 km/h i wyznaczone przejście dla pieszych. Jest to rozwiązanie tymczasowe, funkcjonujące podczas budowy obwodnicy Kłodzka. Jednocześnie, po zakończeniu budowy obwodnicy Kłodzka Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad pozostawi te rozwiązania do czasu docelowej przebudowy powyższego skrzyżowania.

Ponadto, należy zaznaczyć, iż w obecnie obowiązującym Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do roku 2025) znajduje się zadanie polegające na rozbudowie drogi krajowej nr 8 na odcinku Wrocław – Kłodzko, dla którego

prowadzone są prace przygotowawcze (w chwili obecnej trwa przetarg na wykonanie Studium Techniczno-Ekonomiczno-Środowiskowego). Zgodnie z przewidywaniami, zakres tego zadania obejmie przebudowę skrzyżowania ul. Zajęcej i ul. Leszczyny w Kłodzku.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego
oraz senatora Jana Marii Jackowskiego**

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Zwracamy się do Pani Minister w dwóch kwestiach, które, jak wynika z naszych spotkań z pracownikami oświaty, leżą w centrum zainteresowania tych pracowników.

1. Środki finansowe na reformę i podwyżki wynagrodzeń.

Co rząd RP (Ministerstwo Edukacji Narodowej) zamierza zrobić, aby odpowiednio zabezpieczyć środki finansowe na różne zadania związane z planem reformy edukacyjnej?

Czy rząd ma plan podwyżek dla nauczycieli, których oczekują oni w momencie wdrażania zmian? Ostatni wzrost wynagrodzeń nastąpił 1 września 2012 roku, stąd oczekiwane są podwyżki, tym bardziej że nauczyciele czeka szereg nowych zadań wynikających ze zmiany struktury szkół, podstaw programowych i ramowych planów nauczania, a także przedmiotów (np. podział dotychczasowego przedmiotu „przyroda” nauczanego w klasach IV–VI szkoły podstawowej na nauczanie chemii, fizyki, biologii, geografii), co może wiązać się z podjęciem dodatkowych form kształcenia zawodowego, np. studiów podyplomowych. Nauczyciele sygnalizują, że planowany wzrost wynagrodzeń o 1,3% od 1 stycznia 2017 r., co przekłada się średnio na 40 zł wynagrodzenia zasadniczego, nie zaspokaja oczekiwań środowiska nauczycielskiego.

2. Program osłonowy dla nauczycieli.

Mając na uwadze wątpliwości i lęki, które pojawiają się w środowisku nauczycieli, pracowników administracji i obsługi szkół, prosimy o informację o przewidywanych elementach programu osłonowego w zakresie ochrony ich miejsc pracy.

Antoni Szymański
Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 21 listopada 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatorów RP Pana Antoniego Szymańskiego i Pana Jana Marii Jackowskiego złożone na 28. posiedzeniu Senatu RP, w dniu 21 października 2016 r. w sprawie środków finansowych na reformę edukacyjną i podwyżki wynagrodzeń oraz programu osłonowego dla nauczycieli.

Szanowni Panowie Senatorowie,

Ad 1.

Faktyczne koszty przekształcania szkół i dostosowywania ich do nowego ustroju będą zależać od decyzji podejmowanych przez poszczególne samorządy. W ramach planowanej reformy przewidziano wiele rozwiązań, z których mogą skorzystać samo-

rzędy i ich wybór będzie determinował ostateczne koszty. Samorządy mogą dostosować strategię postępowania do swojej indywidualnej organizacji sieci szkół oraz do lokalnej polityki oświatowej. Duży zakres rozwiązań przedstawiony w projektowanych przepisach daje samorządom wybór i możliwości dostosowania sieci szkół do nowego ustroju w sposób jak najmniej uciążliwy i najmniej kosztowny.

Duża swoboda w zakresie organizowania pracy swoich szkół oraz możliwość podejmowania indywidualnych decyzji przez samorządy powoduje, że poziom kosztów dostosowania szkół do nowego ustroju szkolnego może znacznie różnić się w poszczególnych samorządach.

Zgodnie z wyliczeniami przedstawionymi w ocenie skutków regulacji do projektów ustaw: prawo oświatowe oraz przepisy wprowadzające ustawę Prawo oświatowe poziom finansowania przewidziany dla roku 2017 jest wystarczający aby pokryć wydatki bieżące systemu oświaty w nowym jej ustroju oraz wystarczający aby pokryć wydatki bieżące w trakcie transformacji ustroju. Uwzględnia on między innymi finansowanie wyższymi kwotami ucznia w szkole podstawowej niż ucznia gimnazjum (klasa VII i VIII). Uwzględnia również finansowanie branżowej szkoły II stopnia. W zakresie koniecznych dostosowań do nowego systemu, należy stwierdzić, że pozostają możliwe do wykorzystania środki zarówno w części oświatowej subwencji ogólnej (przy założeniu jej podobnego udziału w wydatkach bieżących jednostek samorządu terytorialnego objętych subwencją) jak i wynikające ze zmniejszonego finansowania dowożenia uczniów oraz zmniejszonych wydatków w przeliczeniu na ucznia w liceach ogólnokształcących. W roku 2017 jest to 313 mln zł, w roku 2018 – 148 mln zł, w roku 2019 – 243 mln zł. Środki te mogą zostać wykorzystane na dokonanie niezbędnych zmian w zakresie dostosowania budynków i ich wyposażenia do potrzeb nowej struktury szkół, w tym również koszty administracyjne.

Przeprowadzona ogólnopolska debata „Uczeń. Rodzic. Nauczyciel – Dobra Zmiana” wskazała na pilną potrzebę podjęcia rozmów na temat statusu zawodowego nauczycieli oraz pracowników oświaty niebędących nauczycielami.

Wypracowanie propozycji satysfakcjonujących rozwiązań dla środowisk zainteresowanych sprawami oświaty wymaga wspólnego namysłu – przedstawicieli związków zawodowych zrzeszających nauczycieli, jednostek samorządu terytorialnego oraz strony rządowej. W związku z powyższym, zarządzeniem nr 56 Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 listopada 2016 r. został powołany Zespół do spraw statusu zawodowego pracowników oświaty. Zadaniem Zespołu jest wypracowywanie rozwiązań systemowych w dziedzinie edukacji narodowej oraz definiowanie długofalowej strategii polityki oświatowej w zakresie praw i obowiązków pracowników oświaty, w szczególności w zakresie finansowania oświaty, wynagradzania nauczycieli, awansu zawodowego, czasu i warunków pracy nauczycieli. Dopiero zakończenie prac Zespołu pozwoli na zaprojektowanie kierunków zmian przepisów prawa w zakresie statusu zawodowego nauczycieli, pracowników oświaty niebędących nauczycielami oraz finansowania oświaty.

Odnosząc się do kwestii podwyżki dla nauczycieli informujemy, że w ustawie budżetowej na 2017 r. został zaplanowany wzrost kwoty bazowej dla nauczycieli, który jest waloryzacją płac, pierwszą od 2012 roku. Bardziej satysfakcjonująca podwyżka będzie możliwa po dokonaniu weryfikacji zasad finansowania oświaty i wypracowaniu efektywnego systemu wynagradzania nauczycieli.

Środki na ww. waloryzację płac nauczycieli na 2017 r. zostały uwzględnione w kwocie 418 mln zł w projekcie ustawy budżetowej na 2017 r.

Ad 2.

Projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe przewiduje stopniowe i ewolucyjne wygaszanie szkół gimnazjalnych, które może być realizowane w różnych wariantach, w szczególności poprzez:

- przekształcenie dotychczasowego gimnazjum w ośmioletnią szkołę podstawową lub
- włączenie gimnazjum do ośmioletniej szkoły podstawowej,
- przekształcenie gimnazjum w liceum ogólnokształcące albo technikum,
- włączenie gimnazjum do liceum ogólnokształcącego albo technikum,

- przekształcenie dotychczasowego gimnazjum w branżową szkołę I stopnia lub
- włączenie gimnazjum do branżowej szkoły I stopnia.

W przypadku przekształcenia lub włączenia gimnazjum do jednej z ww. szkół, nauczyciele dotychczasowego gimnazjum, którzy posiadają kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela w tych szkołach, staną się z mocy prawa odpowiednio nauczycielami ośmioletniej szkoły podstawowej, liceum ogólnokształcącego, technikum albo branżowej szkoły I stopnia. Rozwiązanie to dotyczy wszystkich nauczycieli, niezależnie od wymiaru zatrudnienia czy też podstawy nawiązania stosunku pracy.

Ponadto, w celu umożliwienia sprawnego rozlokowania kadry pedagogicznej w okresie wdrażania nowej struktury szkół, projekt ustawy zawiera rozwiązania uelastyczniające realizację polityki kadrowej. Rozszerza się zakres stosowania art. 18 ustawy – Karta Nauczyciela, w którym uregulowane są kwestie przenoszenia do innej szkoły lub na inne stanowisko nauczycieli zatrudnionych na podstawie mianowania – na nauczycieli zatrudnionych na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony (bez względu na wymiar zatrudnienia). W okresie przejściowym proponuje się modyfikację dotychczasowych zasad uzupełniania etatu oraz zmniejszania obowiązkowego wymiaru zajęć, tak aby umożliwić nauczycielom zatrudnionym w wymiarze mniejszym niż $\frac{1}{2}$ tygodniowego obowiązkowego wymiaru zajęć uzupełnianie etatu w innej szkole. Ponadto umożliwia to kontynuację zatrudnienia w drodze mianowania nauczycielom zatrudnionym w wymiarze niższym niż $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć.

Jednocześnie mając na uwadze potrzebę ochrony miejsc pracy nauczycieli, zaproponowano także przepisy regulujące w sposób szczególny przydzielanie w roku szkolnym 2019/2020 godzin ponadwymiarowych w szkołach ponadpodstawowych, jak również przewidziano w okresie przejściowym wymóg uzyskania przez nauczyciela zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć zgody na dodatkowe zatrudnienie. Ponadto zagwarantowano, aby w okresie od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2019 r. liczba uczniów w danej jednostce samorządu terytorialnego, przypadających na jeden etat nauczyciela pedagoga, psychologa, logopedy, zatrudnionych w przedszkolach, szkołach i ich zespołach, prowadzonych przez tę jednostkę samorządu terytorialnego, nie była wyższa od liczby uczniów przypadająca na etaty tych nauczycieli, w roku szkolnym 2016/2017.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Teresa Wargocka
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

12 października podczas pobytu w Elblągu przedstawił Pan informację o rozpoczęciu procedury mającej na celu opracowanie ostatecznej decyzji co do budowy kanału przez mierzeję. Niestety, nie zostałem zaproszony na spotkanie, chociaż jestem członkiem założycielem konsorcjum, które zostało powołane do realizacji tej inwestycji, i to w czasie, gdy Pan był ministrem gospodarki, w 2007 r. Wówczas moja przynależność do Platformy Obywatelskiej nie była przeszkodą do współpracy na rzecz tego ważnego przedsięwzięcia. Na spotkanie nie został też zaproszony prezydent miasta Elbląga, choć Elbląg będzie głównym beneficjentem tej inwestycji. To świadczy o tym, że kryterium zapraszania gości było głęboko niemerytoryczne. Mam nadzieję, że nie były to Pana decyzje, gdyż chcę zachować dla Pana szacunek, jaki miałem do tej pory.

Z powodu nieobecności na spotkaniu muszę opierać się na informacjach medialnych, zresztą też niepełnych, bowiem dziennikarze nie mieli prawa zadawać pytań podczas tego posiedzenia. Mimo to jako zwolennik zbudowania kanału przez mierzeję fakt podjęcia kolejnego etapu działań, zgodnych z preliminarzem opracowanym jeszcze przez rząd Platformy Obywatelskiej i PSL, odbieram z zadowoleniem. Jednak kilka spraw budzi mój niepokój.

Podczas spotkania stwierdził Pan, że posiadał wiedzę uzyskaną od „niższego szczebla” o tym, że „Rosja będzie protestować przeciwko tej inwestycji z powodów ekologicznych”, ostrzegając przy tym, by ostrożnie traktować opinie ekologów. Panie Ministrze, to bardzo niebezpieczna i zaskakująca informacja. Zaskakująca, bo choć od lat zajmuję się kanałem i kontaktami z rosyjskimi środowiskami związanymi z żeglugą, to nigdy nie spotkałem się z negatywnymi emocjami ze strony Rosji z związku z tym tematem, za to Rosjanie często wyrażali zadowolenie, że będą mogli w pełni wykorzystywać posiadane jednostki o większej ładowności i zanurzeniu. Poza tym badania wyeliminowały okoliczność oddziaływania transgranicznego, która dawałaby Rosji prawo do interweniowania. Ta informacja jest też niebezpieczna, bo wprost oskarża inne państwo o ingerencję w wewnętrzne sprawy Polski, i to za pomocą prowokacji z wykorzystaniem środowisk ekologicznych. Zatem jeśli Pan Minister posiada taką informację i uznał, że może ją podać publicznie, to należy dopowiedzieć to do końca i podać źródło, mocodawców, a także ekologów, którzy mają na zlecenie obcego państwa przeszkadzać w realizacji budowy kanału. Takie oskarżenie bez wskazania dowodów to na pewno kolejny, po zamknięciu małego ruchu granicznego, krok psujący nasze relacje z Rosją, szczególnie w obszarach przygranicznych, które zapłacą za to najwyższą cenę. Na Warmii i Mazurach obawy sięgają już dalej i dotyczą tego, czy nie zgrozi to wdrożeniu programu Rosja – Polska o wartości 62 milionów euro, oraz tego, czy nie zamknie to przed nami możliwości udziału w obsłudze turystów, którzy zechcą przyjechać do Kaliningradu na mistrzostwa świata w 2018 r. Takie są, Panie Ministrze, skutki łatwo rzuconych słów.

Zdziwienie budzi też wybór analizowanych wariantów lokalizacji kanału. Dlaczego wybrano Piaski, a odrzucono Przebrno? Odrzucono też wariant przebudowy rzeki Szkarpa. Z tym w zasadzie się zgadzam, ale może wobec prezentowania tego wariantu jako alternatywy dla budowy kanału należałoby przeanalizować go raz jeszcze – po to, by nie dawać argumentów przeciwnikom budowy kanału przez mierzeję.

Na zakończenie pragnę wyrazić zaniepokojenie związane z ciągłymi sygnałami o działaniach, które budują niejasną, nietransparentną aurę wokół budowy kanału przez mierzeję. Mieliliśmy już do czynienia z wnioskiem do prokuratora o zbadanie wcześniejszych działań, sygnałami o niepełnej współpracy z Komisją Europejską, ze specustawą wprowadzaną z niezrozumiałych powodów, a obecnie mamy do czynienia z tezą o możliwości prowokacji rosyjskiej. Mam wrażenie, jakby środowisko PiS

samo generowało problemy i zachowywało się jak opozycja wobec własnego projektu. Zaczyna to budzić podejrzenia, czy jest autentyczna wola realizacji tej inwestycji.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 28.11.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Jerzego Wcisły, złożone podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października br., w sprawie inwestycji, dotyczącej budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

W odniesieniu do pytania dotyczącego analizowanych wariantów lokalizacji kanału przez Mierzeję Wiślaną, uprzejmie informuję, że w ramach Studium Wykonalności dla przedmiotowej inwestycji dokonano analiz, których celem było m.in. zbadanie potencjalnych, gospodarczo uzasadnionych lokalizacji inwestycji, w tym uwzględniających aspekty ochrony środowiska przyrodniczego, przyjętych rozwiązań technicznych, oraz technologicznych, jak również analiz finansowych i społeczno-ekonomicznych.

Z przeprowadzonych dotychczas analiz wynika, że z trzech wariantów połączenia portu w Elblągu i portów Zalewu Wiślanego z Morzem Bałtyckim, tj.:

- poprzez część Zalewu Wiślanego i Cieśninę Pilawską,
- poprzez rzekę Szkarpawę, Wisłę i Martwą Wisłę,
- poprzez nowo budowany Kanał Żeglugowy w polskiej części Mierzei Wiślanej,

tylko nowo budowany Kanał Żeglugowy zapewnia uzyskanie swobodnej drogi wodnej o parametrach odpowiadających potrzebom potencjału portowego Elbląga, a także pozwoli na uzyskanie opłacalnych wskaźników finansowo-ekonomicznych oraz społeczno-ekonomicznych.

W trakcie przeprowadzanej Prognozy oddziaływania na środowisko Programu Wieloletniego „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”, rozpatrywane były cztery warianty lokalizacyjne budowy kanału: Skowronki, Nowy Świat, Przebrno i Piaski. W wyniku prowadzonych analiz oddziaływania ww. wariantów na różne komponenty środowiska, w tym mając na uwadze kryteria botaniczne, wartości faunistyczne, oraz oddziaływanie na obszar NATURA 2000, zdecydowano o odrzuceniu jako potencjalnej lokalizacji inwestycji wariantu „Przebrno”. W związku z powyższym zaproponowano, aby do dalszych analiz nad oddziaływaniem inwestycji na środowisko, w tym obszary NATURA 2000 rozważać jedynie warianty „Nowy Świat”, „Skowronki” i „Piaski”.

Niezależnie od powyższego informuję, że na początku października br. Urząd Morski w Gdyni, jako inwestor ogłosił przetarg na wykonanie dokumentacji projektowej, w tym m.in. wykonanie koncepcji realizacyjnej dla trzech ww. wariantów lokalizacyjnych. Ostateczny wariant lokalizacji inwestycji zostanie określony na etapie wydawania decyzji środowiskowej. Ponadto, wszelkie kwestie związane z oddziaływaniem na

środowisko, w tym oddziaływaniem na obszary NATURA 2000 zostaną rozstrzygnięte w toku oceny oddziaływania na środowisko w ramach decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla inwestycji, co gwarantuje realizację zamierzenia budowlanego w sposób zgodny z wymogami ochrony środowiska.

Z poważaniem

Marek Gróbarczyk

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Witolda Kołodziejkiego

Szanowny Panie Przewodniczący!

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (DzU z 2005 r., nr 85 poz. 728 z późn. zm.) zwalnia się z opłat abonamentowych osoby, co do których orzeczono o zaliczeniu do I grupy inwalidów.

Do mojego biura zgłosił się obywatel, który twierdzi, że został obciążony opłatami abonamentowymi i karami za zaległości z tytułu ich niepłacenia, mimo iż posiada orzeczenie o niepełnosprawności I grupy, wydane w 2010 r. Niestety osoba ta ma problemy z organizacją swoich dokumentów i nie potrafiła mi ich dostarczyć (dopiero po rozmowie ze mną, w dniu 16 września złożyła oświadczenie nt. posiadania prawa do zwolnienia z opłat abonamentowych).

Proszę o odpowiedź, w jaki sposób można pomóc tej osobie i ustalić, czy przysługuje jej zwolnienie z opłat abonamentowych, czy można przyznać to zwolnienie oraz odstąpić od egzekucji naliczonych kar i zaległych opłat.

Dane osoby, której sprawa dotyczy: R.G., ur. (...) w B., zam. ul. (...), N.

*Z poważaniem
Jerzy Wcisła*

Odpowiedź

Warszawa, 9 listopada 2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z oświadczeniem złożonym w dniu 21 października 2016 r. przez senatora Jerzego Wcisłę oraz Pani pismem interwencyjnym z dnia 27 października 2016 roku znak: BPS/043-28-628/16 w sprawie zaległości w płatności opłat abonamentowych Pana R.G. (zam. w B. przy ul. [...], N.) uprzejmie wyjaśniam, że kwestie wnoszenia opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, zwolnień o tych opłat oraz umarzania i rozkładania na raty zaległości w płatności opłat abonamentowych regulują przepisy ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. *o opłatach abonamentowych* (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204).

Katalog osób uprawnionych do zwolnienia od opłat abonamentowych ustawodawca określił w art. 4 ust. 1 ustawy *o opłatach abonamentowych*. Zgodnie z art. 4 ust. 3 cyt. ustawy zwolnienia od opłat przysługują od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dopełniono formalności w urzędzie pocztowym, tj. złożono oświadczenie o spełnianiu warunków do korzystania ze zwolnienia od opłat, przedstawiono dokumenty potwierdzające uprawnienie do tych zwolnień.

Zwolnienie od opłat nie następuje samoczynnie, lecz wymaga udziału abonenta. Dopóki abonent osobiście nie zgłosi posiadanych uprawnień do zwolnienia od opłat w urzędzie pocztowym nie ma możliwości ustalenia, czy jest on osobą zwolnioną od opłat na podstawie art. 4 ustawy *o opłatach abonamentowych*. O terminie zwolnienia od opłat decyduje zatem data dopełnienia formalności w urzędzie pocztowym, nie zaś data uzyskania uprawnienia, Niedopełnienie wymaganych formalności we właściwym czasie i zaprzestanie wnoszenia opłat powoduje konieczność uregulowania powstałych zaległości w opłatach abonamentowych wraz z odsetkami za zwłokę w ich uiszczeniu.

Z informacji Poczty Polskiej SA (COF Dział Abonamentu RTV w Bydgoszczy) wynika, że Pan R.G. formalności związane z uzyskaniem zwolnienia od opłat abonamentowych dopełnił w dniu 6 września 2016 r. Oznacza to, że od 1 października 2016 r. Pan G. jest zwolniony od obowiązku wnoszenia opłat abonamentowych rtv.

Informuję, że na podstawie art. 10 ustawy o opłatach abonamentowych Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, **na wniosek abonenta-dłużnika**, może umorzyć lub rozłożyć na raty zaległości w płatności opłat abonamentowych, odsetki za zwłokę w ich uiszczeniu, opłatę za używanie niezarejestrowanego odbiornika oraz odsetki za zwłokę w jej uiszczeniu **w wyjątkowych sytuacjach, jeśli przemawiają za tym szczególne względy społeczne lub przypadki losowe**.

Sposób procedowania wniosków o umorzenie lub rozłożenie na raty zaległości w płatności opłat abonamentowych odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r. poz. 23).

Zgodnie z art. 7 ustawy o opłatach abonamentowych do opłat abonamentowych oraz do opłaty, o której mowa w art. 5 ust. 3, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym. Uprawnionymi do żądania wykonania w drodze egzekucji administracyjnej obowiązków określonych w ust. 1 są kierownicy jednostek operatora wyznaczonego, tj. Dyrektor Centrum Obsługi Finansowej Poczty Polskiej SA. Egzekucja administracyjna z tytułu zaległych opłat abonamentowych odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (Dz. U. z 2016 r. poz. 599). Przepisy ww. ustawy nie wskazują Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jako organu wyższego stopnia nad Poczta Polska SA. Krajowa Rada nie jest również organem odwoławczym w sprawach prowadzonych postępowań egzekucyjnych.

Wnoszenie opłat abonamentowych jest obowiązkiem ustawowym i do abonenta należy terminowa i właściwa realizacja tego obowiązku. Poczta Polska SA informuje jednak abonentów o powstałych zaległościach w płatności opłat abonamentowych, wysyłając zawiadomienia, które są wezwaniem do dobrowolnego uregulowania zaległości. Abonent ma prawo (w ciągu 14 dni od daty otrzymania) skontaktować się z operatorem wyznaczonym celem wyjaśnienia sprawy lub złożenia reklamacji. Konsekwencją braku reakcji ze strony abonenta na zawiadomienia o zaległościach jest skierowanie do zobowiązanego upomnienia, wystawionego na podstawie art. 15 §1 ustawy o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji*. Pismo wszczynające egzekucje ma charakter urzędowy i doręczane jest przesyłką poleconą. Oznacza to, że abonent ma świadomość ciężących na nim zobowiązań na długo przed wystawieniem tytułu wykonawczego i wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

Złożenie wniosku o zastosowanie ulgi w momencie trwającego już postępowania egzekucyjnego nie zawsze skutkuje otrzymaniem takiej ulgi. Wystawiony tytuł wykonawczy jest dla organu egzekucyjnego wystarczającym aktem dla skutecznego i szybkiego ściągnięcia zobowiązania. Złożenie wniosku o zastosowanie ulgi nie wstrzymuje też postępowania egzekucyjnego. Właściwym w zakresie zawieszenia postępowania egzekucyjnego jest wierzyciel (Poczta Polska SA) lub organ egzekucyjny.

W przypadku Pana R.G. tytuł wykonawczy nr [...] został wystawiony w dniu 9 lutego 2015 r. i dotyczy zaległości abonamentowych za okres od 1 stycznia 2010 r. do 30 kwietnia 2014 r. Z informacji Działu Abonamentu RTV w Bydgoszczy wynika, że ww. tytuł wykonawczy nie został jeszcze zrealizowany przez urząd skarbowy.

Jeśli Pan R.G. jest zainteresowany umorzeniem lub rozłożeniem na raty ww. zaległości, powinien przysłać do Biura KRRiT podpisany przez siebie stosowny wniosek oraz dokumenty potwierdzające występowanie szczególnych względów lub przypadków losowych. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji będzie mogła wtedy rozpatrzyć przedmiotowy wniosek w formie decyzji administracyjnej.

Z poważaniem

Witold Kołodziejski

Oświadczenie senatora Andrzeja Wojtyły

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Obowiązujące przepisy prawne wprost określają, że „apteka jest placówką ochrony zdrowia publicznego, w której osoby uprawnione świadczą w szczególności usługi farmaceutyczne” (art. 86 ustawy – Prawo farmaceutyczne). Apteka funkcjonuje w obszarze zdrowia publicznego, w związku z czym obowiązuje ją konieczność zapewnienia w sposób nieprzerwany dostępu do produktów leczniczych i innych preparatów sprzedawanych w aptece. Pacjenci w każdym momencie powinni mieć możliwość zakupienia produktów leczniczych, zwłaszcza tych, których użycie jest konieczne w celu zapobieżenia wystąpieniu zagrożenia życia lub pogorszenia zdrowia.

Art. 94 ust. 1 wspomnianej ustawy określa ponadto, że „rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych powinien być dostosowany do potrzeb ludności i zapewniać dostępność świadczeń również w porze nocnej, w niedziele, święta i inne dni wolne od pracy”. Następnie ustawa ta określa, że „rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych na danym terenie określa, w drodze uchwały, rada powiatu po zasięgnięciu opinii wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) gmin z terenu powiatu i samorządu aptekarskiego”. Zapisy te mają na celu umożliwienie pacjentom potrzebującym pomocy wykupu leku (najczęściej przepisane przez lekarza na receptę) w miejscu, gdzie taka usługa może być udzielona, możliwie szybko, tak by okoliczność „zagrożenia życia lub zdrowia” nie wystąpiła. Przepisy wspomnianej ustawy wprost więc mówią, że istnieje prawny obowiązek zapewnienia ciągłej, kompleksowej obsługi farmaceutycznej ludności zamieszkałej w Polsce. Taka była też idea zapisów diskutowanych w Sejmie w czasie prac nad ustawą – Prawo farmaceutyczne, co potwierdzam jako członek podkomisji, która ustawę tę przygotowała.

Nałożenie na rady powiatów obowiązku ustalania rozkładu godzin pracy aptek ogólnodostępnych na określonym terenie wynikało z przyjętej w Polsce zasady podziału władzy i odpowiedzialności samorządów działających na rzecz społeczności lokalnej za sprawy obywateli, zwłaszcza w tak ważnej kwestii jak zapewnienie dostępu do usług zdrowotnych. To w tym celu ustawodawca wprowadził przepisy gwarantujące konieczność wykonywania całodobowej obsługi farmaceutycznej poprzez wprowadzenie dyżurów poszczególnych aptek.

Jest prawdą, że za czas pracy apteki odpowiada jej właściciel (podmiot prowadzący aptekę), ponieważ prowadzenie apteki podlega ogólnym zasadom prowadzenia działalności gospodarczej. Tym samym to podmiot prowadzący aptekę decyduje o godzinach pracy tej apteki. Powyższa zasada jest ograniczona przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (art. 94 ust. 1). Realizację celu ustawy ustawodawca nałożył na organy samorządu terytorialnego – rady powiatu. Chodzi o obowiązek wydania uchwały dotyczącej czasu pracy aptek (w tym określenia dyżurów nocnych i świątecznych). Przed wydaniem uchwały organ zobowiązany jest do zasięgnięcia opinii wójta (burmistrza, prezydenta) gminy z terenu powiatu oraz opinii samorządu aptekarskiego.

Jak wynika z powyższego, nie może wystąpić taka sytuacja prawna, która uniemożliwia mieszkańcom określonego terenu wykupienie leku, zwłaszcza przepisane przez lekarza, w sytuacji choroby czy pogorszenia stanu zdrowia, a z takimi przypadkami się spotykam jako lekarz pracujący w systemie dyżurów w Pleszewskim Centrum Medycznym (PCM). Podkreślić ponadto należy, że przy szpitalu PCM całodobowo funkcjonują szpitalny oddział ratunkowy oraz pomoc wieczorowa i świąteczna. Pacjenci przyjęci do leczenia w tych placówkach w godzinach nocnych zmuszeni są szukać apteki w odległych o ponad 20 km miastach, Kaliszu i Jarocinie, aby móc wykupić leki przepisane im przez lekarzy udzielających pomocy medycznej. Często w takich przypadkach udają się do szpitala – są tam przyjmowani tylko z powodu konieczności zapewnienia im należącego leczenia farmaceutycznego. Dotyczy to najczęściej dzieci.

Taka sytuacja stawia pod znakiem zapytania sens funkcjonowania w Pleszewie pomocy wieczorowej i świątecznej, skoro po wizycie u lekarza – zebraniu przez niego wywiadu, zbadaniu pacjenta, postawieniu diagnozy

i zaordynowaniu koniecznych leków – pacjent nie ma zapewnionej usługi polegającej na prostej możliwości wykupienia leku, który powinien zażyć. Sytuacja ta wydaje mi się kuriozalna. Chciałbym zaznaczyć, że kontrolę nad aptekami funkcjonującymi w danym województwie sprawuje Państwowa Inspekcja Farmaceutyczna. Ona też wydaje koncesje na ich prowadzenie. Dysponuje przez to sankcjami, które mają zapewnić dostęp do świadczeń aptekarskich zgodnie z ustawą.

Przypadek, który opisałem, nie jest odosobniony – docierają do mnie podobne informacje dotyczące również innych obszarów Polski. Przeto pytam Pana Ministra, czy są mu znane podobne przypadki. Jeśli tak, to jakie kroki zamierza poczynić, aby takie sytuacje zlikwidować?

*Z poważaniem
Andrzej Wojtyła*

Odpowiedź

Warszawa, 2016.11.23

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Andrzeja Wojtyłę podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 94 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz.U. z 2008 r. Nr 45 poz. 271 z późn. zm.) rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych powinien być dostosowany do potrzeb ludności i zapewniać dostępność świadczeń również w porze nocnej, w niedzielę, święta i inne dni wolne od pracy. Rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych na danym terenie określa, w drodze uchwały, rada powiatu, po zasięgnięciu opinii wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) gmin z terenu powiatu i samorządu aptekarskiego.

Z powyższego wynika, że organem władnym do ustalania rozkładu godzin pracy aptek ogólnodostępnych jest właściwa miejscowo rada powiatu, która po zasięgnięciu opinii organów wykonawczych wskazanych w ust. 2, w drodze uchwały ustanawia godzinowy zakres funkcjonowania placówek detalicznego obrotu produktami leczniczymi.

Natomiast wojewódzki inspektor farmaceutyczny może cofnąć zezwolenie, jeżeli apteka nie zaspokaja w sposób uporczywy potrzeb ludności w zakresie wydawania produktów leczniczych na podstawie art. 103 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo farmaceutyczne.

Przepis ten nie może być jednak stosowany wprost we wszelkich przypadkach nie-
respektowania przez przedsiębiorców prowadzących apteki ogólnodostępne uchwał rad powiatów ustalających rozkład czasu pracy tych aptek. Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu, o braku zapewnienia pacjentom dostępu do produktów leczniczych przez określoną aptekę można mówić dopiero, gdy apteka nie zaspokaja potrzeb pacjentów w sposób nagminny i powtarzalny.

Ponadto należy także zwrócić uwagę na fakt, że żaden z przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne nie nakłada wprost obowiązku stosowania się aptek do uchwał rad powiatów ustalających rozkład czasu ich pracy, ani też nie przewiduje sankcji z tego tytułu.

W świetle powyższych rozważań wskazać należy, że w zakresie przewidzianym przepisami ustawy Prawo farmaceutyczne, nadzór nad działalnością aptek ogólnodostępnych sprawują organy Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej.

W odniesieniu do kwestii wypełniania przez apteki obowiązku zawartego w art. 94 ustawy Prawo farmaceutyczne czyli dostosowania rozkładu godzin pracy apteki do potrzeb miejscowej ludności również w porach nocnych i dniach wolnych od pracy, wskazuje się, że adresatem omawianej normy jest w istocie organ samorządu powiatu w postaci rady powiatu, która ma ten rozkład ustalić w taki sposób, aby był on dostosowany do lokalnych potrzeb.

Tym samym o obowiązku stosowania się apteki do omawianych uchwał rad powiatu można mówić jedynie o tyle, o ile zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego.

Natomiast organy Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej mogą podjąć działania w związku z niestosowaniem się apteki do harmonogramu jedynie wtedy, gdy skutkuje to uporczywym niezaspokajaniem potrzeb ludności. Ponieważ rozkład czasu pracy aptek określa rada powiatu, to również na poziomie powiatowym powinna odbywać się weryfikacja wykonania uchwały rady powiatu i ewentualne sankcjonowanie braku realizacji jej postanowień.

Z uwagi na powierzenie kompetencji w zakresie normowania czasu pracy aptek ogólnodostępnych organom powiatu, również egzekwowanie prawa stanowionego przez te organy winno znajdować w zakresie zadań przez nie realizowanych. Kwestie tego rodzaju wykraczają bowiem poza kompetencje powierzone właściwym miejscowo wojewódzkim inspektorom farmaceutycznym.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Krzysztof Łanda

Oświadczenie senatora Andrzeja Wojtyły

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Pragnę zwrócić uwagę na negatywne dla polskiego systemu ochrony zdrowia skutki zapowiedzi wprowadzenia przez rząd jednolitego podatku. Ma on zastąpić dotychczasowe daniny w postaci PIT oraz składki na ZUS i NFZ i obowiązywać od 1 stycznia 2018 roku.

Jest to poniekąd słuszny pomysł, upraszczający dotychczasowe obowiązki podatkowe i bardziej sprawiedliwie rozkładający obciążenia między różne grupy podatników, co ma ulżyć najbiedniejszym. Jednolity podatek oznacza jednak likwidację liniowego, 19-procentowego PIT dla osób prowadzących działalność gospodarczą, a taką działalność zwykle wykonują lekarze prowadzący własne praktyki. Samozatrudnieni lekarze świadczą w większości dyżury lekarskie w placówkach ochrony zdrowia, które zapewniają pacjentom całodobową opiekę, czyli w szpitalach. W obliczu niedoborów kadr lekarskich w Polsce może to zagrozić funkcjonowaniu tych placówek ze względu na niemożność zagwarantowania chorym pacjentom przebywającym w szpitalach całodobowej opieki. To zaś może doprowadzić do zagrożenia ich zdrowia, a nawet życia.

Lekarze dotychczas chętnie korzystali z możliwości pełnienia dyżurów lekarskich w szpitalach, co uzupełniało ich dochody. Po planowanej na 2018 rok zmianie, wobec wyraźnego zwiększenia podatków od tej działalności (nawet do 40%), praca w systemie dyżurów w szpitalach stanie się nieopłacalna, ewentualne zaś zwiększenie płac za pracę świadczoną w godzinach popołudniowych i nocnych w przypadku lekarzy zatrudnionych na umowę o pracę doprowadzi do zadłużania i, w konsekwencji, do bankructwa tych placówek. Poza tym umożliwienie lekarzom pracy na zasadzie umowy o pracę i jednocześnie w systemie kontraktów w ramach samozatrudnienia jest obejściem norm pracy lekarzy obowiązujących w Unii Europejskiej, a to w obliczu niedoborów kadrowych tej grupy zawodowej na rynku pracy jest w Polsce jedynym wyjściem.

Należy ponadto podkreślić, że pracujący na kontraktach lekarze są jednocześnie zatrudnieni w ramach umowy o pracę i opłacają wszystkie daniny podatkowe z tego tytułu. Rozwiązanie tego problemu w inny sposób, np. poprzez zwiększenie przyjęć na studia lekarskie i wprowadzenie na rynek większej liczby lekarzy, jest w perspektywie najbliższych dekad niemożliwe ze względu na długi okres kształcenia przed-, a potem podyplomowego medyków.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zwrócenie uwagi na te zagrożenia i proszę o przedstawienie propozycji rozwiązania tego ważnego dla funkcjonowania szpitali w Polsce problemu.

Z poważaniem
Andrzej Wojtyła

Odpowiedź

Warszawa, 2016.11.14

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pisma znak BPS/043-28-630/16 z dnia 27 października br., przy którym przekazano oświadczenie złożone przez Pana Andrzeja Wojtyłę Senatora RP w dniu 21 października br. uprzejmie informuję, że prace nad jednolitym podatkiem prowadzone są w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów przez zespół ekspertów, natomiast pragnę zapewnić, że Minister Zdrowia podczas finalizacji tych prac dołoży wszelkich starań, aby projektowana reforma nie zagrażała życiu i zdrowiu pacjentów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Katarzyna Głowala